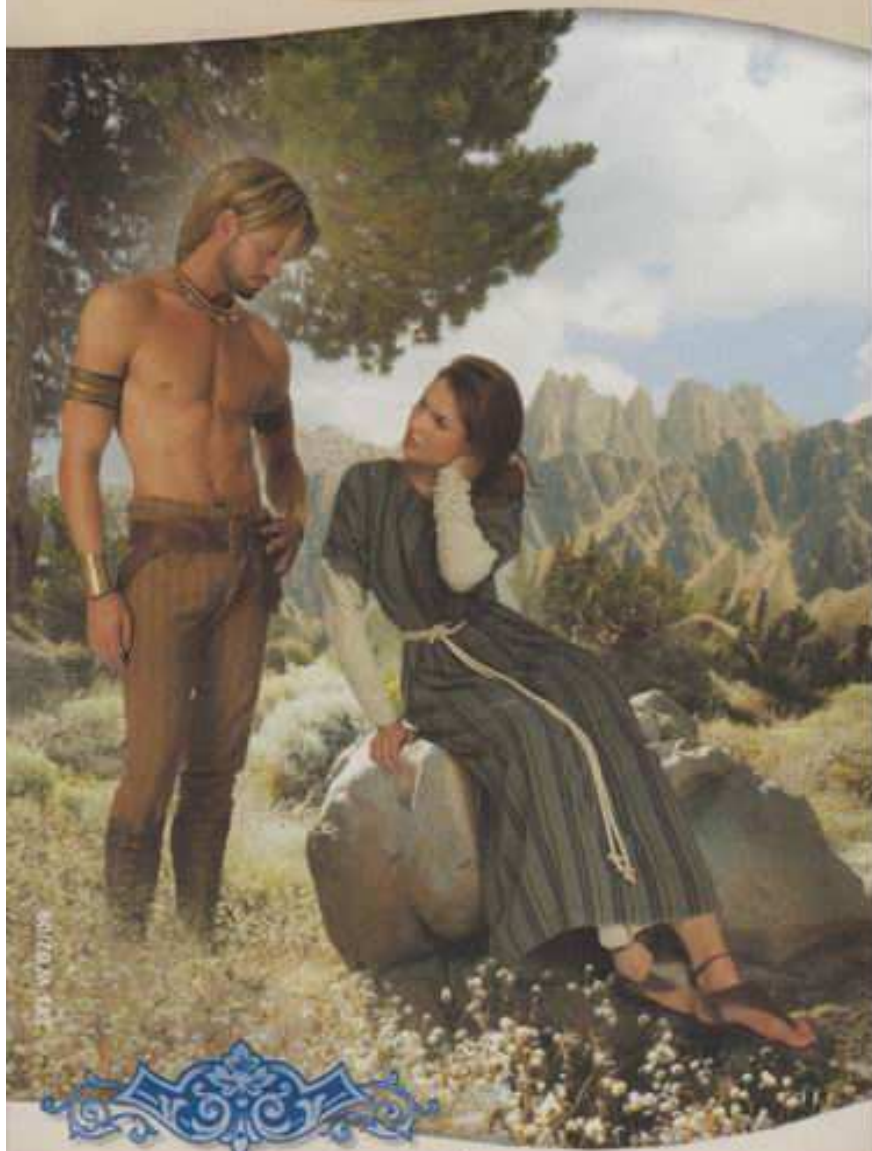

HARLEQUIN Historická romance™

LOUISE ALLENOVÁ

Král barbarů

LOUISE ALLENOVÁ

Král barbarů

Když barbari přepadnou Řím, Julie Livie je zděšená. Město se topí v dýmu, lidé prchají a nikdo se nájezdníkům neodváží postavit. Julie netuší, že i ona se stane jejich kořistí. Zpočátku se brání, když ji její vizigótský pán nutí, aby se starala o domácnost a pracovala pro něho jako otrokyně. Záhy však zjistí, že i jako otrokyně je mnohem svobodnější a uznávanější než jako hýčkaná a stále okřikovaná římská panna. Její obdiv k Wulfrikovi se postupem času mění v lásku, zároveň si však uvědomuje, že tento muž má před sebou královskou budoucnost a ona mu musí uhnout z cesty...

HARLEQUIN®
Čas jen pro měwww.harlequin.cz

ISBN 978-83-238-5715-0

771730 366315

CENA: CZ: 125 Kč

SK: 4,96 € / 149 Sk

LOUISE ALLENOVÁ

KRÁL BARBARŮ

PŘEKLAD

ZITA DANOVA

Milá čtenářko,

tento zimní a ještě hodně nevlídný měsíc jsem se pro Vás snažil udělat co nejpříjemnější, a tak jenom doufám, že budete spokojena nejen s třemi skvělými historickými romancemi, ale i s titulem navíc, jímž si připomeneme, že v tomto měsíci mají svátek všichni zamilovaní. Nese titul Led a oheň a je z pera Tori Carringtonové.

No a Vy jako milovnice příběhů z historie zcela jistě ráda zavítáte hluboko nazpět, až do antiky, kam Vás mezi barbary pozvala Louise Allenová, poznáte svět anglických hereček, kam zavítáte s Mary Nicholsovou, a nakonec se seznámíte s novou autorkou Bronwyn Scottovou, která napsala napínavý příběh o zlodějce, jež učarovala hraběti.

Krásné zážitky z četby a hodně lásky Vám přeje

Váš Harlequin

Louise Allenová

KRÁL BARBARŮ

Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York
Paříž • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Virgin Slave, Barbarian King

První vydání:
Harlequin Books, 2007

Překlad:
Zita Danová

Odpovědný redaktor:
Růžena Skálová

© 2007 by Melanie Hilton
© For the Czech Republic edition by Arlekin – Wydawnictwo
Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa 2009
Vydavatel: Arlekin – Wydawnictwo Harlequin
Enterprises Sp. z o.o., Warszawa
Tento titul vychází v edici Historická romance
ISSN 1730-3664.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého
díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv
podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými,
je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou
chráněny ochrannou známkou.

Cover: studio iks, Warszawa
Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA: CZ: 125 Kč
SK: 4,96 € / 149 Sk

ISBN 978-83-238-5715-0

PRVNÍ KAPITOLA

*Řím, dvacátého čtvrtého dne měsíce srpna
roku 410 po Kristu*

Byl to táhlý zlověstný zvuk, šel z něho děs. Rozléhal se v uších, vrýval se pod kůži, prosakoval všemi kostmi.

Představila si, jak se kdysi dávno její předci choulili před tímhle zvukem v pochybném bezpečí nehostinné jeskyně. Od planoucích očí divokých šelem je dělil jenom oheň. Nic víc.

Jako na povel se všichni otočili stejným směrem. Dva neotesaní útočníci a jejich oběť. Julie se přestala vzpírat a povolila hrubým rukám, aby ji sevřely ještě pevněji. Mhouřila oči před čpavým dýmem, který se valil z hořícího obchodu. Těsně před ní dopadl s ohromným rachotem hořící trám a vychrlil kolem sebe gejzír žhavých jisker.

Po temném hrozivém dunění nastalo podivné ticho.

A pak ho rozřízl ten zlověstný zvuk.

Zdálo se jí to? Je to jen její fantazie, nebo skutečnost?

Vlastně proč ne? Barbaři napadli největší město na světě, ctihodní a vážení obchodníci přepadli a pokusili se znásilnit dceru senátora na veřejné ulici. Ve světě, který se zbláznil, je možné všechno.

Proč by ulicemi civilizovaného města nemohl procházet vlk? Sevření násilnických rukou náhle ochablo, utichly jejich kletby a hrubý smích.

Ti bandité to slyšeli také, napadlo ji.

Nenápadně zvedla pohled. Koutkem oka zahlédla schoulené tělo otrokyně, kterou s ní matka poslala na tuhle šílenou pochůzku. Chlapi s brutální lhostejností mrštili její tělo proti zdi, když se jim konečně podařilo odtrhnout ji od Julie. Teď tam ležela drobná hromádka bez jediného pohybu.

Ani nevím, jak se jmenuje, pomyslela si Julie.

„Nic tu není,“ zabručel jeden z hrubiánů, ten silnější a zuřivější, „nejspíš někde zavrzel nějaký trám.“

„Ta děvka to taky slyšela,“ houkl druhý. „Žes to slyšela, ty mrcho?“ obrátil se k Julii a opatrně si přejel po tváři, kam mu před chvílí zaťala ostré nehty. Podrážděně si prohlížel prsty s jasnými stopami krve. „Sakra, kde by se tu vzal...“ zamumlal a sjel Julii nenávistným pohledem.

„Určitě to byl vlk!“ hlesla Julie se zvrhlým potěšením. „Měli byste zmizet.“

Lepší tucet vlků než tihle dva, pomyslela si. Bojovat s nepřítelem se báli. Před Góty prchali, co jim nohy stačily, ale na osamělou ženu si troufnou. Odporní zbabělci. Při první příležitosti skočili na to, co jim bylo dosud odpíráno. Bohaté dámy, jakou byla ona, se po městě vznášely v nosítkách, prohlížely si cetky v jejich krámcích a majitelů si sotva všimly. A teď jim to nedostupné stvoření padlo přímo do rukou a mohli si s ním beztrestně pohrávat dle vlastní libosti. Mohli se potěšit uprostřed toho chaosu, jemuž ani za mák nerozuměli. Zahnat hrůzu z toho, co se dělo s jejich světem.

Jenom nečekali, že tahle křehká ochraňovaná panna se bude chovat jako zuřivá saň. Že bude kousat a škrábat, že je bude kopat do holení a všude, kam dosáhnou její mrštné nohy. A ta malá otrokyně? Ta je nejspíš mrtvá. S tou už nic nebude.

„Houby vlk!“ odsekl muž s rozdrásanou tváří. „Asi v tom baráku skučí nějaký přivázaný pes. Za pár minut shoří a bude klid. To ti nepomůže, ty potvoro!“ Chytil Julii pod krkem, pak popadl její tuniku a strhl ji dolů. Zpocená ruka mu začala klouzat po její odhalené kůži.

„Háde, ochraňuj nás!“ vykřikl zničehonic druhý muž a hlas se mu třásl.

Přítelova ruka se zaklesla na Juliině prsu a strnula.

Ted' to slyšel.

Táhlé zlověstné vytí se nedalo přeslechnout. Ohlédl se. Těsně u země se válel kouř a v husté cloně ho zahlédl. Vypadal jako neskutečné zjevení, ale byl to opravdový vlk. Stál nehybně jako socha, úzké zelené oči nad dlouhým šedivým čenichem ho upřeně pozorovaly. Bylo to mnohem děsivější, než kdyby přímo zaútočil. Poodhrnutý pysk odhaloval bílý ostrý tesák.

Představil si, jak ho lehce rozpárá od hlavy až k patě. Zpotil se na celém těle.

Napjatou vlčí pozici přerušil tichý hvizd. Zvíře se uvolnilo, sklonilo hlavu a zmizelo stejně rychle, jako se objevilo.

Oba útočníci měli úplně stejný nápad. Otočili se, popadli Julii a chtěli mohutnému zvířeti co nejrychleji zmizet z očí.

„Je pryč,“ vydechl ulehčený muž, ale strach se mu z hlasu nevytratil, rozhodně postrádal předešlou kuráž. „Najdeme si klidnější místo,“ zamumlal nejistě, „tam budeme mít dost času a pohodlí, můžeme si to tam pořádně rozdat.“ Nestačili udělat ani krok.

V šedivém dýmu se zjevil muž. Vynořil se znenadání, tejně tiše a neviditelně jako vlk. Vysoký, statný, s holými pažemi, dozlatova opálený.

Světlo se míhalo po jeho kroužkovém brnění na hrudi, odráželo se od nablýskané přilbice a občas se zhouplo i po

jeho širokých náramcích a přezkách na opasku. Stál uprostřed kouřového oparu, ale slunce si k němu našlo cestu, jako by chtělo svými paprsky vyzvednout svého oblíbence. Stál klidně, naprosto bez hnutí jako socha a pečlivě si je prohlížel. V ruce neměl žádnou zbraň, z opasku mu však visel těžký meč. Jeho tvář byla naprosto bezvýrazná. Nedala se z ní vyčíst ani laskavost, ani zloba, ale nenechala nikoho na pochybách, že ten muž je schopný uhodit okamžitě.

Julie ztěžka polkla. Snažila se přimět svůj rozpolcený mozek alespoň k jedné jediné rozumné myšlence. Pokradmu pozorovala mužské zjevení. Opálenou tvář rámoval krátce sestřižený zlatohnědý plnovous, úžasné dlouhé světlé vlasy mu padaly až na ramena.

Barbar! uvědomila si v zoufalém poznání. Je to Vizigót, úhlavní nepřítel Římanů. Tedy i její úhlavní nepřítel. Jenže kdo je teď její nepřítel? Ti dva, co ji přepadli, jsou Římané, vlastní lidé, a přesto ji málem zabili. Kdyby nepřišel on, nemusela už třeba být mezi živými. Je teď ve větším nebezpečí, nebo ne? Kdo se v tom má vyznat?

Surové ruce ji sevřely ještě pevněji, násilníci se pokoušeli postavit ji na nohy a odvléct ji co nejrychleji pryč.

At' přemýšlela sebeúporněji, došla ke stejnému závěru. Tohle byli její nepřátelé.

Povolila svaly a bezvládně klesla dolů, aby ztížila jejich úsilí a zmařila jejich úmysly.

„Pust'!“

Vysoký muž zavelel, jako by poroučel psovi, který přinesl ulovenou kořist.

Stejně jako pes, muži bez odmluvy poslechli ostrý povel.

Julie dopadla tvrdě na zem. Nepatrně se zapotácěla, ale ještě měla v sobě dost síly a hodně zlosti, aby se stačila rozkaceně ohnat. Její zaťatá pěst zasáhla přesně. Za okamžik si jeden z mužů stíral krev z rozbitého rtu.

Rozzuřeně se vrhl k Julii. Sápál se jí po krku, ale chňapl ji jenom za rozevlátou tuniku. To ho našťvalo ještě víc. Divoce po ní skočil, srazil ji na zem a začal ji škrtit. Zničehonic však jeho stisk ochabl. Krátce zachroptěl a sesul se k zemi.

Julie se pomalu a zmateně zvedla. Když se vzpamatovala a získala potřebnou rovnováhu, ten muž jí ležel u nohou, z krku mu trčela rukojeť dýky a po kůži se mu vinul tenký pramínek krve.

Ten muž byl mrtvý.

Nevšimla si, že by se barbar byt' jen nepatrně pohnul.

Druhý muž dál nečekal. Otočil se a dal se na útěk. Pravděpodobně doufal, že se ztratí v dalším mraku šedivého kouře. Najednou se zastavil a přikrčil se hrůzou. Z neviditelné skrýše proti němu vyšel vlk.

Barbar si muže nevšímal, hleděl jenom na Julii. V jeho pohledu nebylo nic smířlivého, nic povzbuzujícího. Prýštil z něho jenom chladný dojem síly, stejně mrazivý, jaký zahlédla v očích vlka.

Promluvil až za hodnou chvíli.

„To udělali oni?“ zeptal se a ukázal na schoulenou postavu otrokyně.

Julie přikývla. Pokročila k dívce a padla vedle ní na kolena.

Barbar prošel dlouhým lehkým krokem kolem ní. Slyšela, jak vytáhl meč, potom k ní dolehl výkřik a dušené zasténání. Meč zasvištěl vzduchem, na cosi narazil a nastalo ticho.

Děsivé ticho. Neodvážila se otočit. Zoufale hledala puls na dívčině krku.

„Je mrtvá?“ zeptal se muž.

Sklonil se, otřel dlouhou čepel meče o tuniku obchodníka a vrátil se znovu k Julii.

„Asi ano,“ hlesla potichu, „nemůžu nahmatat tep. Mrštili s ní o zeď.“

Nechtěla se mnou jít, vzpomněla si Julie. Tak hrozně se bála, chudinka. Matka ji donutila a ona neprotestovala. Nikdy neprotestovala. Matka ji se mnou poslala do téhle hrůzy a já jsem pro ni neudělala nic. Teď už se nebude bát ničeho.

Gót si dřepel vedle ní a díval se na mrtvou dívku. Ucítila pach potu a krve, kovu a kůže. Sálala z něho taková mocná síla, až se jí skoro zastavil dech. Je to muž se vším všudy, projelo jí hlavou. Lekla se vlastních myšlenek. Nikdy ji nenapadlo, že by mohla prožívat takové pocity ve společnosti cizího muže. A ještě ke všemu ve společnosti nepřítele.

Muž natáhl ruku a dotkl se dívčina krku. Pak přešel širokou teplou dlaní po její tváři a jemně jí zatlačil hnědé oči. Udělal to s takovým citem a něhou, že Julii naprosto vyvedl z míry.

„Jak se jmenuje?“

„Nevím, jak se jmenovala,“ odpověděla popravdě Julie a zmateně se dívala na drobné mrtvé tělo. V hrudi ji podivně pálo, oči ji svědily slzami.

Ne, nesmím plakat, přikázala si. Nesmím ukázat slabost před méněcenným barbarem.

„Neznala jsem ji, byla to otrokyně mé matky. Poslala ji se mnou...“

Poslala nás na tuhle nesmyslnou cestu. Měla jsem trvat na mužském doprovodu, neměla jsem dovolit, aby do toho matka zatáhla tuhle drobnou dívku. Sama zůstala doma v bezpečí za vysokými zdmi. Musí prý uschovat rodinné cennosti. Matka vždycky dokázala stanovit priority.

„Šla jsem do Baziliky. Matka si přála, abych našla otce a další senátory.“

Co si matka od toho slibovala, proboha, napadlo ji. Že si ve svých pompézních tógách stoupnou na práh svých luxusních domů a poručí tisícovkám nezkrotných mužů, jako je tenhle divoký lovící vlk, aby přestali dělat neplechu? Aby sebrali své saky paky, otočili se čelem vzad a vrátili se tam, kam patří? Aby nás přestali obtěžovat?

Před dvěma hodinami bez váhání poslechla. Zdálo se jí to logické. Muži budou vědět, co mají dělat. Muži si poradí. Její otec Julius Livius Rufus se vždycky uměl dobře rozhodnout, proto se taky těšil císařově přízni. A její nastávající manžel Antonius Justus Celsus byl muž činu. Všichni mu předpovídali skvělou budoucnost. Už teď byl v senátu velmi uznávaný, neboť dokázal chladně vážit každé rozhodnutí. Politicky nikdy nešlápl vedle. Vždycky jednal správně, bylo na něho spolehnutí.

Ale co teď s tím? Muži byli pryč už déle než dvanáct hodin a nedali o sobě vědět jediným slovíčkem. Co měly ženy dělat? Moc možností neměly. Dát se na útěk? Ale kam by utíkaly? Zůstat? Spoléhat na vysoké zdi a těžké dveře? To je jako odevzdaně čekat na svou vlastní smrt. Matka rozhodla, že musí jednat, tak tedy jednaly.

„Ale patřila do rodiny,“ ozval se zničehonic barbar.

Lekla se jeho hlasu, na jeho přítomnost skoro zapomněla.

Barbar mrštně vyskočil a napřímil se proti ní v celé své výši. Zvědavě se na ni díval, jako by nemohl pochopit, co mu řekla. Dlouhé vlasy mu zpod kovové přilbice padaly na ramena. Jasně zelené oči se mu třpytily jako ledový pramen tryskající přes oblázky.

„Patřila do domácnosti,“ opravila ho Julie věčně.

Latinsky mluvil dobře, to je pravda, ale zřejmě ne tak dobře, aby chápal takové jemné rozdíly. Uvědomila si, že se chvěje, a sama před sebou se zastyděla. To nesmí, už nikdy. Nesmí ukázat strach, nesmí ztratit svou důstojnost. Před barbarami se nikdy tak neponíží.

„Byla to jenom otrokyně,“ dodala.

„Ale neseš za ni zodpovědnost,“ řekl stroze.

Zelené oči mrazily.

Bez dalšího slova se otočil, sehnul se k dívce, lehce ji zvedl do náruče, jako by to bylo malé dítě, a vstoupil s ní do hořící budovy.

„Stůj! Nechoď tam! Copak nevidíš, že hoří?“ volala za ním Julie.

Bylo to hloupé a zbytečné, sám to věděl moc dobře, ale ignoroval to.

Uvnitř hořícího obchodu se zřítíl další trám.

Julie vyděšeně uskočila, jako by padal na ni. Viděla, jak muž neohroženě kráčí v záři plamenů, jak pokládá dívku na jakýsi pult jako na katafalk. Uhladil jí tuniku, zkřížil jí ruce přes prsa a dotkl se jí na čele. Julie si všimla, že muž pohybuje rty, jako by se modlil. Pak se prudce otočil a vyšel ven. Střecha se zřítíla těsně za jeho zády, ani se neohlédl. Plameny vyšlehly až k nebesům. Nebo se jí to aspoň zdálo.

„Lepší než ji nechat v prachu psů,“ podotkl stroze.

Chytil Julii za rukáv a táhl ji pryč od plamenů, neštěstí a dvou padlých těl. Zastavili se až v průchodu mezi domy, kde byl klid, příjemný chládek a stín.

„Oheň se bude šířit,“ řekla tiše a přála si, aby se dokázala pustit jeho paže. Nešlo to. Prsty měla stažené v křeči, nemohla s nimi ani pohnout.

„Sem ne,“ pronesl přesvědčivě, „je to proti větru.“

Nespustil z ní oči.

Hlavu měl vztyčenou, chřípí se mu chvělo, jako by větřil. Lovec, pomyslela si. Je neustále ve střehu.

Konečně se jí podařilo natáhnout prsty a uvolnit sevření. „Pozor!“ vykřikla bezděčně.

Na rameni mu přistál kus žhavého dřeva velký jako pěst a klouzal mu dolů po nahé paži. Natáhla ruku a odhodila ho stranou. Na dlani ucítila ostré bodnutí spáleniny, ale téměř ho nevnímala. Vnímala jeho pevné svaly a teplo jeho kůže.

„Děkuju,“ ozval se tiše. Chytil ji za ruku, obrátil jí dlaň, skoro se zdálo, že ji začne chlácholit jako malé dítě. „Za chvílku to přestane pálit,“ řekl jen. „Jak se jmenuješ?“

„Julia Livia Rufa,“ odpověděla jako fascinovaná. Pořád jí držel ruku ve své dlani a nespouštěl z ní oči.

Vyšknout se by bylo nedůstojné, uvažovala. A mohlo by to značit strach.

„Jsem dcera senátora Julia Livia Rufa. Jak se jmenuješ ty?“

„Wulfrik, syn Athanagilda, syna Thorismunda.“

Řekl to klidně bez jakéhokoliv důrazu, a přesto v ní jeho odpověď zanechala dojem. Jasně z ní vyplývalo, že jeho jméno něco znamená, že je zvyklý udílet příkazy a jeho slova jsou respektována.

„Vy byste asi řekli král vlků,“ dodal po chvíli přemýšlení.

Ted' když hledal vhodný překlad, nezdála se jeho latina tak jistá, do řeči mu vstoupil rytmus jeho jazyka.

Král vlků? opakovala si Julie v duchu a moc nechybělo, aby se nezačala hystericky smát. To přízvisko vážně sedí.

„Dobře, Wulfriku, synu Athan... Athana... Athanagilda,“ složitě lámala slabiky neznámého jazyka, „ted' bych ti byla vděčná, kdybys mě doprovodil do Baziliky, abych mohla najít svého otce. Samozřejmě ti to nezůstaneme dlužní.“

Úzkou uličkou se odněkud přišoural vlk, sedl si vedle svého pána, ve vedru sotva dýchal, jazyk měl vyplazený až k zemi. Oba páry zelených očí ji upřeně pozorovaly. Měla pocit, že s velkým pobavením. Jenom nedokázala odhadnout, který z nich se baví víc.

„Ty bys vážně byla vděčná za můj doprovod, Julie?“

„Julie Livie,“ opravila ho. Nemohla očekávat, že barbar bude vědět, jak má správně oslovit dívku z bohaté patricijské rodiny.

Ted' se Wulfrik bavit už zcela otevřeně.

„Jak moc bys byla vděčná, Julie?“ Rty měl zvlhčené v širokém úsměvu a její připomínku k oslovení ignoroval.

Nejspíš schválně, napadlo Julii.

„Dostaneš vysokou odměnu, ve zlatě samozřejmě. Moje rodina ani můj nastávající manžel nebudou rozhodně šetřit.“

„Ale já si můžu vzít zlata, kolik chci,“ upozornil ji jemně, „nemusím se nikoho ptát. Můžu si z tohoto města vzít všechno, co se mi líbí. Proč myslíš, že jsme přišli až sem?“

„Aby si váš král Alarich promluvil s císařem Honoriem,“ skoro odsekla Julie. „Vím, že došlo k nějakému nedorozumění, snad nějaké spory o půdu...“ lovila v paměti útržky vět, které zaslechla při večerních debatách mezi muži. Příliš o nich nepřemýšlela, některým nerozuměla a ty další jí jen prolétly hlavou a hned se jich zbavila. Pamatovala si jen, že Vizigóti vstoupili do Říma už předtím, dostali velký úplatek a stáhli se zase zpátky. Zanechali za sebou politický neklid, který císař Honorius několik let postupně slepoval. Měla však za to, že už je to dávno pryč, že císař má v Ravenně všechno pod kontrolou.

„Žádné nedorozumění,“ opravil ji Wulfrik, „je to zrada. Bojujeme za vašeho císaře dlouhá léta. Chráníme

východní část vaší země před hordami divokých Hunů. Pro bezpečnost vaší země jsme se vzdali vlastní půdy a císař nám slíbil náhradu. Císař lhal. Nesplnil ani jeden ze svých slibů. Tak jsme si přišli pro to, co nám císař dluží.“

Byl jako kamenná pevnost, jak tam stál přikovaný k zemi, ostrý a vnímavý jako vlk, který se procházel kolem něho.

Ani na okamžik nepochybovala o tom, že si z tohoto města může vzít cokoli a že si to vezme. A takových, jako je on, jsou tisíce. Bezostyšně proudí jejich městem, zatímco vyděšení muži v hedvábných tógách utíkají do skrytí, nebo v lepším případě se snaží zahnat nebezpečí dlouhými proslovy. A obojí je pro kočku. Před dvěma lety to snad bylo působivé. Zdálo se, že Alaricha uklidnili. Mýlili se.

„Honorius v Římě není, je v Ravenně.“

Schovaný za nedobytnými zdmi a připravený na dlouhé obléhání, pomyslela si Julie opovržlivě, zajisté dobře zásobený. Je mu jedno, že v Římě dochází jídlo i trpělivost. Nájezdníci najdou zlato a stříbro, ale žádné jídlo.

Kdo ví, co bude dál.

„Víme, že Honorius je v Ravenně. Není to důležité. Čas rozmluv už skončil.“

Otočil se na patě a pustil se uličkou dolů.

Julie stála na místě a sledovala jeho záda. Široká ramena nesla těžké brnění tak snadno, jako by to bylo jemné hedvábí, dlouhé nohy obuté do těžkých bot kráčely neslyšně po tvrdé dlažbě, jako by se jí ani nedotýkaly. Pohyboval se s predátorskou ladností vítězného gladiátora. Široký pás lemoval úzké boky, opálené paže zářily zlatou barvou, která byla úplně jiná než její olivová pleť. Kolem něho se rozprostírala zlatá záře protkaná rudou barvou granátů. Jílec jeho meče, ozdobná pochva,

přezka na jeho opasku, široké zlaté náramky, které mu obepínaly bicepsy a zápěstí, to všechno vypadalo, jako by to k němu patřilo odjakživa. Jako by se s touhle parádou narodil. Byl tak jiný než muži, které znala. Byl to prostě král.

Vyplašeně uskočila, když se za jejími zády zřítíl hořící dům. Zablokoval celou ulici. Nebylo kam jít, musela za ním.

„Odvedeš mě do Baziliky?“ volala za ním; musela utíkat, aby ho dohonila.

„Možná,“ prohodil přes rameno, „možná půjdeme i tam.“

„Co tím chceš říct?“ slabikovala zadýchaně, když ho dohonila. Zaryla prsty do jeho paže a snažila se s ním zatřást, když hned neodpověděl.

Wulfrik na ni pohlédl z té své výšky, v koutcích rtů mu škubalo, všimla si, že zelené oči postrádají mrazivý chlad. Zvedla ruku z jeho paže, ustoupila o krok, srdce jí bilo jako splašené.

„Ne, to ne,“ zašeptala a vztyčila ruce proti němu, jako by se chtěla bránit, „ty bys mě ne...“ Hlas se jí zadrhl.

„Ne?“ protáhl a nesmírně se bavil zděšeným pohledem jejích očí. „Ne?“ opakoval znovu, jako by zvažoval další slova. „Nevzal bych si tě násilím?“ dokončil své krátké týrání. „Máš pravdu, nevzal. Nedopustil bych se násilí na ženě, to nemám ve zvyku. Toho se vážně bát nemusíš. A teď můžeme jít.“

Ulevilo se jí. Snad proto na něho tak vyjela.

„Kam můžeme jít? Chci jít do Baziliky.“

„Co ty chceš, není podstatné. Řekl jsem ti, že půjdeš se mnou, tak půjdeš. Já jsem ten, kdo rozhoduje. Upozornil jsem tě, že jsme si přišli vyzvednout to, co nám dlužíte. Splatnost už dávno vypršela, nebudeme vás šetřit. Bereme všechno.“

„Chceš mě snad jako rukojmí?“ zalapala Julie po dechu.

Vypadá to, že jsem padla z bláta do louže, říkála si, když si vzpomněla na surové kumpány, od nichž ji tenhle muž před chvílí vysvobodil. Rozhodně jsem si moc nepolepšila, natož abych se zachránila.

„Ale to ne,“ usmál se podloudně, opravdu ho pobavila. „Nepotřebujeme rukojmí, s rukojmím je práce, jeden nám docela stačí.“ Znělo to skoro urážlivě. „Máme toho nejlepšího, jakého jsme mohli získat. Máme císařovu sestru.“

„Máte Galii Placidii?“ vyhrkla překvapeně. Musela uznat, že má pravdu, nad císařovu sestru není.

Císařova sestra zůstala v Římě, neutekla při prvním nepokoji za tlusté zdi jako císař. Možná udělala chybu.

„Jistě,“ kývl Wulfrik, „a teď dost řečí, půjdeme.“

„Kam půjdeme?“ vzpírala se Julie.

Wulfrik ji sjel pohledem učitele, který kárá neposlušného žáka.

„Půjdeš se mnou, samozřejmě,“ řekl nesmlouvavým tónem. „Teď jsi moje. Potřebuju otrokyni do domácnosti. Ty na to budeš stačit.“

„Já a otrokyně?“ zasmála se křečovitě. „Ty snad žertuješ!“ V jeho chladném pohledu však nenašla ani stopy po nějakém škádlení.

Ne! vyděsila se. On to myslí vážně.

Nenápadně se rozhlédla, vykasala si sukně a úprkem vyrazila vpřed. Zmatek v ulici, který ji před chvílí tak děsil, jí teď připadal jako blahoslavený spojenec. Dech se jí zadrhl v krku, bojovala z posledních sil.

Ještě pár kroků. Pár ubohých kroků a bude zachráněná.

Co si mihlo kolem ní. Zaslechla skřípění drápů na kamenné dlažbě. Stál před ní vlk. Zastavila těsně před

ním. Nevřel ani necenil zuby. Seděl proti ní pevný jako skála a pozoroval ji tím svým bezvýrazným pohledem.

„No, hodný... hodný... zůstaň...“ konejšila dravou šelmu. Nenápadně se ohlédla.

Wulfrik se ani nepohnul.

Obrátila pohled k vytouženému cíli své cesty. Stačilo by pár kroků, jen kdyby doběhla k těm otevřeným dveřím...

Něco tvrdého, mokrého a teplého jí stisklo pravé zápěstí. Podívala se dolů. Zvíře jí vzalo ruku do svých čelistí. Jenom jemně, velice jemně, nebolelo to, stisk silných zubů skoro necítila, ten tlak by nerozbil ani vejce. Ale mohl by, kdyby chtěl. Stačilo, aby se pohnula. Kdyby chtěl, mohl jí servat maso z kostí.

Wulfrik zapískal.

Dav se začal rozestupovat a z jeho středu vyplul jezdec na koni, dalšího koně vedl vedle sebe. Nebyl to ještě dospělý muž, byl to takový mladík nedopeřený, sotva šestnáctiletý, ovšem koně ovládal bravurně. Přes lněnou košili měl koženou kazajku, přilbu na hlavě neměl, ani zbraň po boku, jen z opasku mu visela dlouhá dýka. Pravděpodobně dost dobrá a dost ostrá.

Promluvil na Wulfrika jazykem, který neznala.

„Mluv latinsky, sakra, jinak se to nikdy nenaučíš,“ napomenul ho muž. „Tohle je Julie, půjde s námi. Odvezeš ji.“

Mladík na ni upřel nebesky modré oči.

„To je ta nová otrokyně, jak jsi říkal? Slíbil jsi, že nám bude taky vařit. To jsem rád, už mě to nebaví. Je to ženská práce.“

„Nejsem žádná otrokyně!“ odporovala Julie ostře. „Jsem urozená žena a nehodlám jít s vámi.“

„Nejsi zrovna v situaci, kdy by ses mohla hádat,“ řekl klidně zlatý obr a šel pomalu k ní.

Doháněl ji k zuřivosti.

„Chceš říct, že bys klidně nechal svého vlka, aby mě rozcupoval, kdybych se rozhodla utéct?“ prohodila s ledabylým úsměškem, ale do smíchu jí nebylo.

„Klidně,“ kývl muž.

„Ovšem to bych vám jako otrokyně byla už k ničemu,“ neodpustila si jedovatou poznámku.

„To je pravda,“ ušklíbl se muž. Sáhl po ní, přitáhl si ji k sobě, s naprostým klidem a s neuvěřitelnou lehkostí si ji nadhodil v náručí a posadil ji na koně za toho mladíka. Odmotal ze svého opasku silnou koženou tkanici, svázal jí ruce a konec tkanice připevnil k silnému náramku na chlapcově opasku.

„Jed' opatrně, Berigu,“ napomenul chlapce, „nechceš, aby ti přistála na hlavě, že ne? A vy se nepokoušejte utéct, madam,“ obrátil se s úšklebkem k Julii. „Berig sice ještě není dospělý muž, ale jeho opasek je dost silný, aby vám v tom zabránil. Rád bych vás upozornil, že každý pokus o sesmýknutí z koně dost bolí.“

Jak strašně ho nenáviděla, s chutí by mu plivla do tváře.

„Taky by si Berig nemusel včas všimnout, že visíš hlavou dolů,“ dodal pobaveně, jako by jí četl myšlenky. Vyskočil na svého statného koně a sebevědomě prohodil k Berigovi. „Cestou se ještě zastavíme pro nějaké zlato.“

S vlkem po boku si snadno vynutil volnou cestu přelidněnou ulicí. Lidé vyděšeně prchali do postranních uliček, s hrůzostrašnou šelmou nechtěli mít nic společného.

Julie sklesle a odevzdaně seděla na koni. Pevně se držela Berigova opasku a zarytě mlčela.

Jednou mě odvázat musí, uvažovala. Vlk taky nemůže být všude. Jednoho dne se to povede. Jednoho dne uteču, žádný Wulfrik mi v tom nedokáže zabránit.

„Hwa namo thein?“ zamumlal Berig, než si stačil uvě –

mit, že mu Julie nerozumí. „Jak se jmenuješ? Jsi dobrá kuchařka?“

„Nejsem žádná kuchařka!“ odsekla Julie. „Neumím vařit. Ani se to nehodlám učit. Mám na to otrokyně.“

„Asi budeš muset,“ uculil se chlapec, „už žádné otrokyně nemáš a můj pán má velkou chuť k jídlu. Když je hladový, je nevrlý a nesnesitelný. Jsem moc rád, že pán objevil tebe. Nebudu muset zabíjet kuřata, nosit horkou vodu, vařit a prát a drhnout pánovi záda. Teď to budeš dělat ty.“

Drhnout mu záda? To určitě! Já mu vydrhnu záda leda tak sekýrou, bouřila se v duchu a nenávistně propichovala široká záda před nimi.

Wulfrik se náhle otočil, jako by jí četl myšlenky. Cítila, jak se její chabý odpor hroutí. Byla v pěkné bryndě. Poprvé v životě byly její výsady na nic. Její vznešený původ byl každému fuk, její vlivné známosti nikoho nezajímaly. Zůstala jí jen vlastní odvaha a síla a měla strach, že proti chladným zeleným očím nezmůžou nic. Ten primitivní divoch, ten méněcenný barbar měl nad ní podivnou moc.

DRUHÁ KAPITOLA

Odvaha a síla, moc hezky se to říká, vysmívala se Julie sama sobě, když horečně svírala Berigův opasek a hledala za hřbetě koně alespoň trochu rovnováhy. Měla jsi snad někdy příležitost aspoň sebemenší odvahu prokázat, Julie Livie?

No, jen si to přiznej, děvče. Vůbec nikdy. Vlastně ses o to ani nepokusila. Vůbec nevíš, co to znamená.

Tady nakup, tohle si obleč, na tenhle večírek půjdeš, na tamten nikoliv, s těmi se budeš přátelit, s těmi se neopovazuj stýkat... Provdáš se za Antonia Justa Celsa. Ano, otče, ano, matko. Je nudný a domýšlivý, za pět let bude mít dvě brady a vypouklé břicho, ale když si to přejete...

Tak je to správné. A taky vhodné pro dívku z dobré rodiny. Být lapena zlatým obrem se zelenýma očima a s vlkem po boku a unesena jako jeho otrokyně rozhodně není vhodné. Ale jak člověk sebere odvahu postavit se obrovi, když to nikdy nedělal.

„Tady?“ podivil se Berig a ukázal před sebe.

Berigův hlas vytrhl Julii z ponurých myšlenek. Dívala se na vysokou bílou zeď, před níž zastavili. Napadlo ji, že ten veliký a bytelný dům určitě patří dobře prosperujícímu obchodníkovi.

„Vypadá to jako chudý dům,“ poznamenal Berig.

„S takovými zdmi a zámky?“ ušklíbl se Wulfrik, sklonil se a zabušil na pevné fošny.

„Myslím, že nemají v úmyslu pustit nás dovnitř. Proč asi, co myslíš?“ podotkla Julie jedovatě.

„Tak se jich nebudeme doprošovat,“ prohodil Wulfrik. Mistrovsky vmanévroval koně těsně ke zdi, vyhoupl se mu na hřbet, vztáhl ruce a chytil se za okraj zdi. Svaly se mu neuvěřitelně napjaly a pak se vytáhl nahoru s takovou lehkostí, že jí to vzalo dech.

Rychle spolkla svůj obdiv.

„Jste zloději! Všichni!“

Plivala nenávistně Berigovi do zad, zlostí celá bez sebe, že se dala unést úchvatným dojmem z Wulfrikova dokonalého těla.

Hoch se popuzeně nadzvedl v sedle.

„My slovo držíme,“ pronesl nadneseně a významně pohodil hlavou. Blondřaté vlasy se mu rozevlály, v modrých očích mu vášnivě zablýsklo. „Váš císař porušil přísahu. Neznám nic horšího.“ V jeho slovech znělo pohrdání. „Když nemůžeš důvěřovat slovu muže, čemu potom můžeš důvěřovat? Muž, který nedrží slovo, je jen poloviční muž a poloviční muž nemůže být dobrým vládcem.“

„To je politika. Honorius dělá to, co je dobré pro stát.“ namítla Julie.

Proboha, co to melu, zarazila se. Kolem nás hoří město a já tu s nějakým neopeřeným barbaram diskutuju o politice, které nerozumím ani já, ani on.

Mladík se na ni podíval znechuceným a opovržlivým pohledem, jako by se proměnila v odpornou dvouhlavou nestvůru.

„Copak římské ženy nevědí nic o cti?“ zvolal ohnivě. „Copak to vážně nechápeš? Císař dal své slovo a porušil ho. Za to musí zaplatit.“

Byla ráda, že nemusí odpovídat. Dveře se rozletěly do-kořán a na prahu stál Wulfrik.

„Panstvo uteklo. Tak se podíváme, co nám tu nechalo.“ Zapískal a jeho kůň zamířil k němu.

V životě neviděla tak ošklivého koně, vypadal jako starý plesnivec. Ale asi to bylo jen zdání. Byl to statný kůň a taky zřejmě chytrý a spolehlivý, jinak by si ho Wulfrik nevybral.

„Kam bys schovala rodinné cennosti, Julie?“ zeptal se Wulfrik a pozorně zkoumal volné prostranství v prostorné hale. Odkudsi z kouta zaslechl tlumené zakašlání.

„Hej, vy tam! Vylezte!“ otočil se bleskurychle za podezřelým zvukem.

K Juliině údivu začaly z různých koutů vylézat lidské bytosti, další se přišouraly ze schodiště a bůhví odkud ještě.

Otroci zřejmě neměli kam utéct.

„Váš pán s vámi nezachází dobře,“ pronesl Wulfrik.

Nebyla to otázka, bylo to oznámení. Otroci byli hubení, na těle měli spoustu modřin. Jenom slepý by si toho nevšiml.

„Možná víte, kam pán schoval své zlato, než utekl a nechal vás tady na pospas.“

Všichni mlčeli jako zařezaní. Jejich pohledy však kradmo směřovaly k obrovské váze, která stála uprostřed volného prostranství. Visel z ní povadlý keřík vavřínu.

„Teď není vhodná doba na přesazování rostlin,“ poznamenal Wulfrik s jizlivým úsměškem. Přistoupil k váze, která byla ještě vyšší než on, a strčil do ní. Ani se nepohnula. „Přineste mi dlouhé a silné lano.“

Jeden z otroků, možná to byl majordomus, se zašklebil a odběhl pryč. Vrátil se s pořádným klubkem konopného lana. Wulfrik ovázal lano kolem vázy, pak ho obtočil kolem bližšího sloupu, hodil konec Berigovi a skočil do sedla.

Oba jezdci zaklesli lano za hrušky svých sedel a začali pomalu couvat. Kopyta koní chvíli klouzala po drahé

mozaice, náhle však koně trhli a mramorová váza padala k zemi. Střepy se s rachotem rozletěly po dlažbě.

Nebylo divu, že rostlina uvadala. Byla zasazená v čistém zlatě. Hromady zlatých mincí se sypaly na podlahu, kutálely se po dlažbě, padaly k nohám otroků. Otroci je začali hbitě rovnat na hromádky a s nadšením nacípávali sedlové brašny, které jim dal Wulfrik. Ochota, s jakou pomáhali nepříteli, nesvědčila o přílišné lásce k vlastnímu pánovi.

Když byly brašny plné, jedna z žen odběhla a přinesla další.

„To stačí,“ zavelel Wulfrik, „zbytek si nechte. A utečte.“

„Určitě by se tu našel aspoň jeden, který umí vařit lépe než já,“ smlouvala Julie. „A otrokem už je, možná by si polepšil.“

„Možná. Ale já chci tebe,“ usmál se Wulfrik. Řekl to mile a vřele.

Zamrazilo ji v zádech, cosi se jí pohnulo v žaludku.

Snad to myslel vážně, když ji ujišťoval, že neschvaluje násilí na ženách. Ale co když je přesvědčený, že násilí nebude muset použít. Že ona dobrovolně...

Ne, to nikdy, můj arogantní barbare. Jestli počítáš s tím, že se Julie Livie Rufa dá svést širokými rameny a dokonalými svaly, budeš zklamaný. Toho se nikdy nedočkáš.

Projeli ulicí a zastavili před ozdobným klenutím.

„Ne, to ne!“ protestovala vášnivě Julie. „To neuděláte, vy zlodějští pohani! Neopovažujte se! To je kostel, je posvátný.“

„Já vím,“ odbyl ji Wulfrik a seskočil z koně. „Chci se jen přesvědčit, že nenastaly problémy.“ Zmizel uvnitř a nechal udivenou Julii s otevřenou pusou bez dalšího vysvětlení.

„Jsme křesťani,“ ohradil se rozzlobeně Berig, „copak vy o nikom jiném nic nevíte? Vidíte jenom sebe, vy nedostizní Římané.“

„Já... nemyslela jsem to tak,“ koktala omluvně Julie, „já jen... že nejste křesťany tak dlouho a pořád ještě uctíváte staré bohy.“

„Někteří možná,“ připustil mladík, „ale to neznamená, že rozbijeme kostel nebo ho vykrademe. A pokud vím, i někteří Římané ještě uctívají staré bohy.“

Julie cítila, jak se červená. Ještěže jí Berig v tu chvíli neviděl do tváře. Její babička také přece uchovává svatyni zasvěcenou pohanským bohům.

Berig má pravdu. Co vůbec ví o těchto lidech?

Vzpomněla si, jak Wulfrik pohyboval rty, když ukládal jejich otrokyni na pomyslný katafalk. Opravdu se za ni modlil? Pravděpodobně ano. A ji to ani nenapadlo. A to se holedbá, že je křesťanka, a ohrohuje nos nad pohany.

„Jsou v pořádku,“ ozval se Wulfrikův hlas a znovu ji zachránil před odpovědí, kterou neznala. „Theofrid tudy projel před dvěma hodinami.“

Julie zmateně pozorovala Wulfrika. Nerozuměla významu těch slov, ani o nich příliš nepřemýšlela. Rozhlížela se po hlučné ulici. Nečekala, že dobytí města bude vypadat takhle. Pravda, vládla panika a zmatek, z domů stoupal dým a zaplavoval ulice. A ona byla v zajetí dvou mužů, jejichž sedlové brašny byly nabitě k prasknutí uloupeným zlatem. A přesto. Čekala by, že v ulicích poteče krev, že se kostely a paláce budou hroutit a že divoši pomalovaní barevnými obrazy budou mučit a upalovat muže a ženy vláčet za vlasy s jediným úmyslem v příhodné chvíli je znásilnit. Tohle dobývání spíš vypadalo jako trochu divoké i důrazné vybírání daní.

„Půjdeme do Fóra,“ zavelel Wulfrik, „zjistíme, co se tam děje.“

Julie pookřála.

Ve Fóru budou jistě vojáci, uvažovala. Někdo přece organizuje odpor proti této barbarské invazi. A kde jinde než ve Fóru? Vběhnou přímo do rány císařovým mužům a bude zachráněna.

Jak postupovali městem, její naděje pomalu umírala. Proti nim se valily proudy uprchlíků deroucích se z města ven, pryč odtud, daleko od barbarů.

Proč by lidé utíkali, kdyby Fórum bylo v rukou Římanů?

Připojilo se k nim několik jezdců oblečených stejně jako Wulfrik a vyměnili si nějaké zprávy v jazyce, jemuž nerozuměla. Berig něco volal ke skupince, která si ho zjevně dobírala kvůli zajatkyni za jeho zády.

Julie hrdě vztyčila hlavu a odvrátila tvář od jejich zvědavých pohledů. Setkala se s vyděšeným pohledem známého muže, který se schovával za vchodem do jednoho z domů.

„Marcusi! Marcusi Atilie!“ vyrazila ze sebe co nejhlasitěji. „Pomoz mi!“ Mladý muž, který ještě do včerejšího dne bydlel v sousedním domě, nepatrně vystoupil ze svého úkrytu a zkrivil rty k nepatrnému úsměvu. „Vyříd' to mému otci!“ křičela ze všech sil.

Berigův kůň se pohnul a soused začal ustupovat. Nejdřív jen pomalu a opatrně, pak začal přidávat na rychlosti. „Řekni to Antoniu Justovi! Unesli mě!“ volala za ním, když začal utíkat. Ale vůbec si nebyla jista, jestli to slyšel. Snad to ani slyšet nechtěl.

„Pusťte mě!“ křikla znovu do Berigových zad. Setkání se známým ji nabilo novou nadějí. Zaškubala pouty, a když vazba nepovolila, zaryla Berigovi nehty do zad.

„Co to děláš, ty drzá kočko! Nech toho!“ sykl bolestí. Rozzlobeně se otočil a snažil se odtáhnout její ruku ze svých zad.

„Nech toho!“ napomenul ji Wulfrik, který se rozhodl vyřešit spor rychle a nemilosrdně. Natáhl ruku a stáhl její drásající drápy dolů. „Varuju tě,“ řekl chladně. „Jestli nepřestaneš, vezmu si tě na starost já. Hodím tě přes sedlo jako pytel obilí. To ti rozhodně na důstojnosti nepřidá, má paní.“

Julie se s nevolí podřídila. Celá událost ji zasáhla víc, než byla ochotna připustit. Do této chvíle se utěšovala myšlenkou, že bude stačit, když ji někdo známý uvidí v zapeklité situaci. Očekávala, že všichni mladí muži z patricijích rodin budou v pohotovosti a budou se připravovat na utkání s dobyvateli. Nic takového se nestalo. Utíkali stejně rychle jako všichni ostatní. Nedokázala potlačit zklamání.

Jestli se muži jako Marcus Atilius skrývají ve vchodech neznámých domů, když své hedvábné tógy schovávají pod tmavými dlouhými plášti, aby nikdo nerozpoznal jejich totožnost, pak už není žádná naděje. Kdo by asi tak organizoval vojenské jednotky na obranu města, když ne oni?

Odpověď byla jasná. Nikdo.

Věděla to hned, jakmile dorazili k Fóru. Jenom si to nechtěla připustit. Srdce Říma, jeho největší chloubu, bylo osazené nájezdníky. Muži na koních na sebe pokřikovali, další nakládali ukořistěné vozy jídlem, sudy s pitím a těžkými truhlicemi se zlatými poklady. Vyděšení otroci čekali v hloučcích na své nové pány. Nikde nebyla vidět ani nejmenší známka odporu.

Wulfrik zamířil k obloukové zdi starobylého Vestina chrámu. Zřejmě to byla předem domluvená schůzka,

protože muži, kteří tady čekali, ho vřele vítali a zdravili zvednutými zaťatými pěstmi.

Zdraví vítěze, pomyslela si Julie unaveně a najednou jí bylo všechno jedno.

Opřela si hlavu o Berigova záda, hluk jí proplouval kolem uší a pomalu ji uspával.

„Prober se,“ někdo jí neurvale zatřásl ramenem a zvedl jí bradu nahoru. „Musíš mít žízeň,“ slyšela Wulfrikův hlas; zdálo se jí, že přichází ze strašlivé dálky. Rozespale otevřela oči. Wulfrik byl vedle ní a podával jí polní láhev. „Napij se.“

„Mám svázané ruce,“ odsekla. Pomyšlení na trochu vody jí stáhlo hrdlo touhou, ale za nic na světě by to nepřiznala, natož aby ho prosila.

Wulfrik se naklonil a uvolnil jí jedno zápěstí. Toužebně sáhla po láhvi a naklonila ji ke rtům. Bylo to mizerné červené víno zředěné vodou, nejspíš ukradené z nějaké podřadné hospody, ale klouzalo jí do krku jako nejlepší ročník z rodinných vinic. Podala mu zpátky skoro prázdnou láhev, neřekla ani slovo, nepoděkovala, jen cosi nesrozumitelného zamumlala. Jak si to vyložil, byla jeho věc. Faktem je, že zápěstí už jí znovu nesvázal.

Měla teď volnou ruku a rukojet' Berigovy dýky visela na dosah. Bylo by tak snadné popadnout ji a vrazit mu ji do žeber a držet ji tam tak dlouho, dokud je nedonutí, aby ji odvedli zpátky.

Nenápadně posunula volnou ruku kolem chlapcova pasu, jako by se chtěla lépe usadit.

„Berigu, dej si pozor na nůž,“ upozornil mladíka Wulfrik, aniž by otočil hlavou.

Chlapec si upravil dýku, pečlivě ji odklidil z Juliina dosahu. Julie za to odměnila Wulfrika nenávistným pohledem.

„Vidiš snad i dozadu?“ vykřikla vztekle.

„Samozřejmě,“ zazubil se a v očích mu pobaveně zablýsklo, „díky tomu jsem stále naživu. Taký umím číst v myšlenkách nepřítele.“

Takže jsem jeho nepřítel? uvažovala Julie. Asi ano, určitě. Ani nevím, čím jsem si to zasloužila.

Kolem prošla skupina lidí, původní otroci a noví otroci, podivná směsice, která spolu vůbec nesouvisela. Vysocí plaví seveřané, několik černých tváří pocházejících z východních říší. Všichni byli pochyťáni proti své vůli a násilím převedeni sem. A pak ti další, kterým v Římě plynul život hladce jako vodní hodiny, dokud je nepřekvapili barbaři. Naučili se to od nás a my teď sklízíme, co jsme zaseli.

„Jedeme,“ mávl Wulfrik rukou nad hlavou a všichni ho poslušně následovali. „Vracíme se do tábora. Dnes už toho bylo dost. Na zítřek svolal Alarich Radu, musíme se připravit.“

Nejmíň padesát mužů ho beze slova následovalo. Bylo znát, že Wulfrikovo slovo má váhu.

„Kdo je to?“ zeptala se Julie Beriga, když se vzdálili od největšího zmatku. Víno ji vzpružilo, měla pocit, že se jí znovu vrací energie. Potřebovala získat informace. Aby mohla utéct, musela o svém únosci vědět co nejvíc, chtěla mu rozumět. „Kdo jsou ti muži?“ opakovala znovu svou otázku, když Berig hned neodpověděl.

„Je to náš rod,“ řekl Berig pyšně, „a ještě pár dalších, kteří se k nám přidali. Ale to nejsme všichni, je nás mnohem víc.“

Víc? přemýšlela Julie. Co znamená víc? Víc rodin, nebo dokonce soukromá armáda?

„Jsi jeho... ne, to asi ne, jsi příliš starý, abys mohl být jeho synem.“

„Nejsem jeho syn, je to...“ Berig usilovně přemýšlel, jak jejich vzájemný vztah vysvětlit. „Sestra mé matky si vzala bratra jeho matky,“ řekl nakonec.

„Tedy vzdálený bratranec?“ navrhla Julie.

„To slovo neznám,“ prohodil Berig po chvílce přemýšlení.

„Proč mu sloužíš?“

„Bratranec,“ opakoval si se zalíbením mladík. „Nesloužím mu. On mě učí, jak se stát mužem, jak bojovat a být dospělým. Za dva roky mi předá svůj meč.“

„Proč ho ti muži následují? Mnozí jsou mnohem starší než on.“

„No...“ zaváhal Berig, „nevím, jak bych to řekl po vašem. Má před sebou královskou budoucnost? Tak se to řekne? Rozumíš mi? Má takový dar. Narodil se jako vůdce.“

„Ale vy přece máte krále Alaricha.“

„Nebude žít věčně,“ smetl Berig bez rozmýšlení její námitku. „Wulfrik je loajální, stojí za svým králem. Říká, že Alarich je dobrý král, ale neříkají to všichni. Je dost těch, kteří reptají. Putujeme už mnoho let. Neustále bojujeme. A neustále čekáme, až císař splní svůj slib. Mluví se o tom, že Alarich měl být důraznější, že už dávno měl na císaře přímo uhodit.“

Julie zamyšleně hleděla na vysokou postavu v sedle před nimi. Má před sebou královskou budoucnost? Stala se majetkem příštího krále barbarů?

„Co musí člověk udělat, aby měl před sebou královskou budoucnost?“

„Musí jednat odpovědně v Radě. Musí být úspěšný v boji s nepřítelem. Musí umět prosadit svou strategii. Taky musí být dobrým zákonodárcem a soudcem. Musí se umět postarat o svůj lid a dovést ho k bohatství.“

„A to všechno Wulfrik umí?“

„Mnohem víc,“ přikývl divoce mladík, jehož obhajoba pána rozvášnila. „V Alarichově Radě má hodně vysoké postavení.“

„Ale jistě není sám. Kdo je dědicem trůnu?“

„Takhle to u nás nefunguje,“ vysvětloval Berig, „až zemře Alarich, dojde pravděpodobně k boji. Vyhrává vítěz.“

Řekl to naprosto klidně a samozřejmě, představa budoucího boje ho nijak zvlášť neznepokojila. Pravděpodobně Wulfrikovi věřil.

„Už jsme skoro na místě,“ podotkl Berig.

V dálce zahlédla kouř z táborových ohňů a střechy stanů. I když se přístřešky podobaly římským vojenským stanům, tábor vypadal spíš jako vesnice než jako vojenské ležení.

Ženy měly napilno, pobíhaly mezi stany, hledaly zatoulané děti, míchaly pokrmů v kotlících zavěšených nad ohništi. Kolem vesnice byly rozlehlé ohrady plné ovcí, koz, prasat, koní i volů, zásobárna potravy na několik let. Stany stály ukázněně v pravidelných řadách, mezi nimi vedly přehledné pohodlné ulice. Kolem nich byly seřazené vozy téměř v zákrytu. Nad táborem líně povlávaly prapory a kolem kroužili muži na koních a pozorně sledovali okolí.

„Jsou jich tisíce,“ zamumlala Julie polohlasně, aniž by si to uvědomila. Zděsila se, když jí Wulfrik odpověděl.

„Je to národ, který hledá svou zemi.“

Musí mít sluch jako jeho vlk, pomyslela si Julie nevraživě.

„Ty jsi teď jeho součástí.“

„Já? Nikdy!“ odsekla Julie.

Otočil se k ní a jen se potměšile usmál.

„Nikdy!“ zvolala za ním Julie, když se bez dalšího slova vydal jednou z ulic do středu vesnice.

„Ty jsi hodně paličatá, co?“ prohodil Berig. „Myslel jsem, že římské ženy sedí doma a poslušně dělají to, co se jim přikáže.“

„A gótské ženy to tak dělají?“

„To víš že ne,“ zasmál se Berig. „Budeš tady jako doma.“

To sotva, pomyslela si Julie zachmuřeně a hned utekla myšlenkami jinam.

Měla teď spoustu jiných věcí k přemýšlení.

Jak utéct. Jak do té doby přežít s arogantním svalnatým barbarem. A potom takové ty základní intimity, bez kterých se nedá žít. Jak si pořídit pořádnou lázeň, jak najít záchod s tekoucí vodou, jak získat čisté šaty a něco slušného k jídlu. Jak se toho všeho dobrat u primitivních barbarů, o tom neměla ani tušení.

Wulfrik zastavil před největším stanem, jaký kdy Julie viděla, a seskočil z koně. Ženy z okolních stanů vzhledly od svých hrnců, usmály se na něho a zamávaly mu. Jeden mrňous se k němu rozběhl, baculaté nožky té rychlosti jen tak tak stačily. Kluk ho zatahal za tuniku, obrátil oči do výšky a začal ho bombardovat otázkami. Wulfrik mu trpělivě odpovídal ve svém jazyce. Potom dítě zvedl, posadil ho do sedla svého koně a podal mu opratě. Těšilo ho, jak dítě výská radostí.

Julie nevycházela z údivu.

Tohle že je budoucí král a nemilosrdný válečník?

Zkusila si promítnout tváře senátorů, které zná. Neuměla si představit, že by se některý z nich zastavil s umouněným děckem a měl trpělivost poslouchat jeho žvatlání.

Wulfrik sundal z koňských beder sedlové brašny a rozvázal svazek kožešin a peří, jehož si předtím nevšimla.

„Večeře!“ houkl nedbale a strčil jí ranec do ruky.

„Proboha!“ vyprskla s odporem a štitivě držela neforemný balík daleko od sebe. „Co je to?“

„Několik ptáků a dva králíci,“ odpověděl Wulfrik a náramně se bavil. V tu chvíli přiklusal i vlk a ona by dala krk za to, že reagoval na slovo králíci, protože dalšího vypliv. Julii těsně před nohy.

„Co je to, ty zvíře jedno nevychovaný,“ peskovala ho Julie. „Čekáš snad, že ti budu vděčná?“

Zvíře vyplázlo jazyk a chvíli prudce oddychovalo. Přísahala by, že se směje.

„Pospěš si, mám hrozný hlad. Dneska večer se konečně dobře najíme,“ prohodil poťouchle a drcnul do balíku, aby ho Julie musela pořádně přidržet oběma rukama.

Julie mu oplátila nenávisným pohledem.

„A to zvíře se jmenuje Šedivák.“

Když vlk zaslechl své jméno, zvedl hlavu.

„Mluví latinsky?“ rýpla si jedovatě Julie.

„Samozřejmě. Občas i překládá.“

„Tak Šedivák tuhle chamrad' oškube, stáhne a vykuchá, i co se s tím má vlastně dělat. Řekla jsem to dost jasně, že? Doufám, že mi rozuměl. On si s tím jistě poradí.“ Teoreticky moc dobře věděla, co se s tou chamradí má dělat, ale neměla v nejmenším úmyslu to prakticky vykonat.

Jen ať si budoucí král myslí, že je pěkně rozmazlená. Třeba tím uspí jeho pozornost.

Čekala, že ho její odpor rozzlobí, že ho pořádně naštvě.

Udělaloby jí to moc dobře, přímo po tom prahla. Ale zklamala se. Wulfrik zachoval ledovou tvář.

„Dneska to udělá Berig,“ řekl naprosto klidně, „a zítra pošlu někoho, kdo tě všechno naučí.“

„To se teprve uvidí,“ odsekla mu. „A teď se chci vykoupat.“

„To chceme všichni.“

Háde, smiluj se nade mnou a pomoz mi, prosila v duchu, je možné toho člověka vůbec nějak vyprovokovat?

„Když poprosíš Unu,“ kývl Wulfrik k mladé ženě, která přikládala dřevo pod obrovský kotel, „dá ti horkou vodu.“

Plácl svého plesnivce po hřbetě a ten se dal pomalu do pohybu, jako by tušil, že musí být opatrný. Malý jezdec vedle výskal radostí a opatrný Berig ho doprovázel. Wulfrik rozhrnul stan a zmizel uvnitř.

Co by se stalo, kdybych prostě odešla pryč? rozvažovala Julie. Dokázala bych zmizet v tomhle stanovém městě?

Šedivák u jejích nohou vstal, řádně se otřepal a čekal.

„Tys svému pánovi vypadl z oka, co?“ promluvila tiše k nastraženému zvířeti. „Taky umíš číst myšlenky?“

Jistě, tenhle chlupatý strážný by mě přivedl ke svému vlasatému pánovi zpátky coby dup.

Julie se ušklíbla a šla k Uně, nic jiného jí stejně nezbývalo. Když přišla blíž, mladá žena se na ni usmála. Měla dlouhé světlé vlasy a byla o pár centimetrů vyšší než Julie. Dlouhá tunika a volný plášť nezakryly její pokročilé těhotenství.

„Dobrý den,“ pozdravila Julie, „ty jsi Una? Mluviš latinsky?“

„Trochu. Měla bych se víc učit, ale kde vzít čas?“ Narovнала se a oběma rukama si promnula unavená záda. „Ty jsi teď Wulfrikova žena?“

„Ne. Považuje mě za svou otrokyni.“

Chvíli se obě ženy vzájemně zkoumaly. Una pravděpodobně odhadovala současnou Juliinu pozici.

„Potřebovala bych teplou vodu. A záchod.“

Vyslovovala pečlivě a pomalu. Neuměla si představit, jak by zrovna tohle znázorňovala posušky, pokud jí Una nebude rozumět.

Una se usmála a ukázala na proutěnou ohradu, která opuštěně trůnila uprostřed volného prostranství.

Julie se obávala nejhoršího. Přistupovala k ohradě pomalu a opatrně, rozhodnuta pořádně se připravit na otřesný zážitek. Ohrada, skoro stejně vysoká jako ona, se otvírala posuvnou zástěnou. Uvnitř byla hluboká díra s fošnou, kyblík s lopatkou a popelem a bedna s velkými listy. Tekoucí voda tam sice nebyla, ale kupodivu to místo bylo velmi čisté a civilizované. Ovšem, jak se dávná najevo, že je obsazeno, na to Julie ani při největší snaze nepřišla.

Dobře tedy. Nedá se nic dělat, musí zpívat.

Vyšla ven a zahlédla Unu, jak obrovskou naběračkou nalévá horkou vodu do dvou džberů. Připnula k nim řetězy a zdvihla jho, aby se Julie mohla správně postavit.

„Stačí?“

„Stačí, díky.“

Julie se pomalu narovnala. Kupodivu to ani nebylo tak těžké, jak si představovala. Spíš měla co dělat, aby udržela džbery v klidu. Ale ta symbolika, pomyslela si. Jho. Jak nevinně to znělo, když si člověk představil dva džbery zavěšené na ramenou. Ona je teď pod Wulfrikovým jhem. To znělo mnohem hůř. Přijala první úkol, který jí dal. Dá se z toho ještě vyklouznout?

„Jmenuju se Julie,“ řekla nahlas. „Julie Livie.“

Una se usmála a vrátila se zpátky k ohni.

Julie pomalu kráčela ke stanu. Před vchodem se sesula, opatrně vešla dovnitř a položila džbery na zem. Donesla je takový kus, aniž by vyšpláchla jedinou kapku vody. Na to, že to dělala poprvé, to docela zvládla. Byla na sebe pyšná.

„Sem!“ ozvalo se odkudsi zevnitř stanu. Wulfrikův hlas byl podivně zastřený. Podívala se za hlasem a všimla si, že si Wulfrik sundal přilbici, odložil opasek a meč a teď právě si přes hlavu stahuje brnění.

Nejspíš čeká, že mu pomůžu, napadlo ji. Narovnala se pod jhem, aby udržela džbery v rovnováze, stála a čekala,

až se Wulfrik vymotá ze složitého oděvu. Vlastní jeho nemínila přehánět. Wulfrik si konečně vysvobodil hlavu a kovové brnění se rachotem skulilo na podlahu. Stáhlo s sebou i lněnou tuniku. Julie ztěžka polkla.

Hleděla na Wulfrikovu odhalenou hrud' a nemohla od toho úžasného obrazu odtrhnout oči.

Byla zvyklá na římské muže z dobrých rodin, kteří kultivovali svá těla a neostýchali se je ukázat při sportu nebo v lázních. Koneckonců město bylo plné nahých mužských těl provedených v zářivě bílém mramoru, v přírodním kameni či v divokých malbách.

Ale tenhle muž je bronzový. Živý bronzový bůh. Při každém sebemenším pohybu zahlédla dokonalou souhru svalů pod zlatou kůží. Pocítila náhlé nutkání vztáhnout k němu ruku, dotknout se ho, pohladit zlatavou kůží a vnímat to životodárné teplo, které z ní vychází.

Pocity, jaké prožívala, ji uspokojovaly a děsily zároveň.

Uvědomila si, že má ústa dokořán, a rychle je zavřela.

„Copak ty se nikdy neusmíváš, Julie?“ zeptal se Wulfrik.

Pozoroval ji? Vůbec si toho nevšimla. Viděl, jaký vliv má na ni jeho polonahé tělo?

Proboha, jen to ne! zhrozila se.

„Jistěže se usmívám,“ odbyla ho Julie stroze, „ale musím mít čemu. Budu se usmívat, až budu opět svobodná.“

Wulfrik se zvedl a přiblížil se až těsně k ní.

Cítila, jak jí vynechává dech.

Vzal jí bradu do dlaní a palcem jemně pozvedl koutek paličatě sevřených rtů. „Usměj se na mě, Julie.“

TŘETÍ KAPITOLA

Julie vycenila na Wulfrika zuby. Kousne? uvažoval napjatě.

„Usměj se na mě,“ opakoval znovu. Byl zvědavý, co udělá. Jako by si pohrával s exotickým zvířetem, napůl divokým a napůl ochočeným. Nikdy není jisté, jestli po člověku chňapne, nebo se k němu přitulí.

Něco ho přimělo, aby si ji odvedl. Byla všechno možné, jenom ne to, co potřeboval. Ani manželka, kterou by si měl hledat, ani schopná otrokyně, která by mu zajistila pohodlný život. Nemohl pochopit, proč to vlastně udělal. Ale ten impuls, který ho dovedl k naprosto nepochopitelnému rozhodnutí, cítil ještě teď.

Cosí ho na tom tmavovlasém, tmavookém stvoření s olivovou pletí přitahovalo. Neuměl to definovat, ale bylo to tak. Jakmile ji spatřil, nemohl se jí vzdát.

Bude to peklo naučit ji našim způsobům, povzdychl si v duchu. Překonat tu její patricijskou nafoukanost a tvrdohlavé odmítání. Moc dobře věděl, že tu vodu přinesla jen proto, že to sama chtěla.

„To bych se radši usmála na tvého vlka!“ štěkla zlostně.

Cukla bradou, ale on ji nepustil a ona byla příliš hrdá na to, aby se s ním přetahovala.

Jenže on nebyl tak hloupý a tak primitivní, jak si myslela.

V těch jejích vzdorovitých očích zahlédl strach. Strach z toho, že ji přinutí i k něčemu jinému než k nošení vody. Rozzlobilo ho to. Dal jsem jí přece slib.

Ti Římané nemají pojem o cti. Pořád se to opakuje, jsou všichni stejní. Copak s nimi nemáme jen ty nejhorší zkušenosti? Léta bojujeme za císaře, naučili jsme se jeho jazyk, jeho nepřátele držíme na uzdě a co z toho? Jenom nám lžou a podvádějí nás. Teď jsme tedy dobyli největší město na zemi. Držíme v zajetí jeho sestru. Mohli bychom Řím oloupit o všechny poklady a otroky. A bude to k něčemu? Jsme o něco blíž ke svému cíli? Dočkáme se vytoužené bezpečné domoviny? Jeho čest mu říkala, aby králi Alarichovi důvěřoval. Jeho zkušenost mu radila, aby o výsledku pochyboval. Ale král je král a on je jeho služebník. Povinnost mu velí, aby zachoval loajalitu svému králi.

Rozmrzele Julii pustil.

„Támhle je tvoje místo,“ řekl chladně a kývl hlavou k rohu stanu, který byl oddělený zavěšenými pruhy plátna. „Vezmi si vodu.“

Otočila se, zvedla jeden džber a vydala se na určené místo. Všiml si, jak si přejíždí prsty po bradě, jako by chtěla setřít jeho špinavý dotek.

„To je hodně velký stan,“ poznamenala, jako by se nic nestalo.

„Je to náš domov. Už léta,“ podotkl stroze.

Pobavilo ho, jak se pozorně rozhlíží po vymezeném prostoru. Nezapřela v sobě ženský instinkt vybudovat si příjemné hnízdo i v těch nejhorších podmínkách.

„Přinesu ti nějaké přikrývky. Berig naplní pytle slámou, abys měla na čem spát.“

„Opravdový luxus,“ poznamenala suše a spustila za sebou závěs.

Wulfrik zapískal na Šediváka, a když se vlk přišoural, kývl směrem k rohu. Zvíře vešlo za závěs a zřejmě se usadilo, Wulfrik si všiml, že mu pod závěsem vykukuje ocas. Julie cosi zamumlala a ocas se začal spokojeně vrtět.

Zdá se, že Julie se Šedivákovi líbí.

Berigovi zřejmě ne.

„Kde je?“ zeptal se otráveně, když vstoupil dovnitř.

„Myje se. A ty bys měl taky. Páchneš koňmi a kouřem.“

„A ty snad ne?“ odsekl nevrle mladík.

„Proto se snad umývám, ne?“ setřel ho.

Přemýšlel, jestli mu má dát pohlavek.

Ten kluk roste rychle, příliš rychle, uvažoval. Má mrštný jazyk s koňmi to umí jako kouzelník a začíná flirtovat s dívkami svého věku.

Wulfrik nejistě pohlédl k Juliinu koutu.

Přidělává si problém, když si vezme mladou atraktivní dívku do jednoho stanu s tímhle mladíkem? Asi ne, dokud se budou hašteřit jako bratr se sestrou. Ale musí na to dát pozor. Berig si zaslouží něco lepšího než se zamilovat do povýšené a nesnesitelné Římanky.

Vylovil z kameninové mísy další kostku mýdla a podal ji Julii za zástěnu. Chvilí bylo ticho, pak se o jeho ruku otřely mokré prsty a mýdlo si vzaly.

Jako by jím projel blesk. Celé tělo mu ztuhlo touhou.

Zatřásl hlavou, otřepal se, snažil se vzpamatovat.

Proč ho ten letmý dotyk tak vyvedl z míry, neměl ponětí.

Má starost o chování svého svěřence a pak se zničehonic přistihne, že se nedokáže ovládnout. Pouhý dotek vlhkých prstů ho tak silně vzruší, jako by Julie právě vyšla nahá a objala ho. Představa nahého a mokrého Juliina těla ho vyvedla z míry ještě víc.

Sebral se a odešel do nejzazšího koutu stanu, aby se uklidnil.

Proto jsem ji nepřivedl.

Rád by věděl, proč vlastně.

„Najdu tady ručník?“ ozvalo se z kouta.

„Tady jsou, Una je vyprala, podám ti ho,“ nabídl se Berig, který se snažil zachovat vybrané chování.

„Takže Una vám doteďka dělala služku?“ zeptala se Julie.

Jizlivý hlas zchladil Wulfrikovy erotické představy.

„Una je moje sestra,“ ohradil se Berig, „pomáhá nám, když tady nikdo jiný není. Ale teď čeká dítě, tak by se neměla starat o dvě domácnosti.“

„Měli jste pro ni taky unést otrokyni,“ prohodila Julie.

Kčertu, ta ženská má jazyk jako zmije, dokáže uštknout každým slovem.

„Výborný nápad,“ ušklíbl se Wulfrik, „příště se polepším. Ale třeba jí pomůžeš ty. Una ocení ženskou společnost. Bude mít plné ruce práce, až se dítě narodí.“

„Takže pro dvě domácnosti sis unesl mě?“ zeptala se Julie. „To ode mě očekáváš?“

„Očekávám, že budeš vařit pro nás tři. Že budeš udržovat tenhle stan uklizený a čistý. Že budeš prát a spravovat naše oblečení a že budeme mít teplou vodu, když se vrátíme domů.“

„A co takhle ošetřovat, když budete nemocní?“ přidala si jedovatě.

„To taky. Nebo zranění.“

„Jak mám vědět, že se umíte chovat?“

„To musíš teprve zjistit,“ odbyl ji Wulfrik. „A jste slušní muži?“

Podíval se dolů na své tělo. Už bylo všechno v pořádku. Mrazivý rozhovor zchladil ten směšný záchvěv touhy. Přesto byl pořád otřesený svou chvilkovou ztrátou sebeovládání.

Měl by si hledat manželku, a ne tady ztrácet čas s touhle drzou arogantní Římankou. Ale je teď vůbec správný čas uvažovat o manželce? Vážení muži v Radě ho

do toho tlačí. Muž v jeho postavení potřebuje silné syny. Hilderik se nenápadně zmínil o své dceři Sunildě. Bylo by to dobré spojení, Sunilda je silná žena duchem i tělem, bude z ní dobrá manželka. A na jeho stranu by ten svazek přinesl mnoho nových bojovníků a zbraní.

„Máme na sobě kalhoty, jestli myslíš tohle,“ prohodil uštěpačně Berig.

Wulfrik se probral ze svých myšlenek a usmál se Berigově odpovědi.

„Tak si ještě obleč košili a udělej něco s naší večeří.“

„Zvěřinu jsem připravil,“ řekl dotčeně, „Una ji dala vařit se zeleninou, bude toho dost pro nás pro všechny. Sichar prý přijede až v noci.“

Wulfrik si unaveně vzdychl.

Berigův švagr odjel na pastviny zkontrolovat stav zvířat. Brzy se bude tábor balit, to nebylo žádné tajemství. Nemá smysl ležet před vyhladovělým městem. Ale kam půjdou dál? To zatím tajemství bylo, rušilo mu spánek a připravovalo mu bezesné noci.

„Tak nacpi pytle slámou, ať má Julie kde spát.“

„Není to snad naše otrokyně?“ odmlouval Berig.

Wulfrik se zamračil a Berig zmlkl.

„Vždyť už jdu,“ zamručel nevrle.

„Obtížný věk,“ prohodil omluvně Wulfrik, když Julie vyšla ze svého kouta. Byl by rád, kdyby Julie Beriga uznávala jako mladého muže, nepřál si, aby v něm viděla nepřítele. Ale sotva jí to mohl nařídit, asi by tak dobrým vztahům příliš neprospěl. „To víš, má zkušenosti hlavně s bratry, pořád se mezi sebou hašteří.“

„O tom nic nevím,“ pronesla škrobeně Julie a soustředila se na zaplétání svého dlouhého copu. „Nemám bratry.“

„Ale i ty sis přece prošla obdobím, kdys měla chuť se vzepřít a dělat si všechno po svém.“

Ten jednoduchý účes jí sluší, pomyslel si Wulfrik. Mnohem víc než ty složité zapletence, které měla kolem hlavy. Vypadá něžně a přístupně a více žensky.

„Je správné, že Berig pokouší mou autoritu a testuje mou trpělivost. Pokud se nebude prosazovat, nikdy se nenaučí disciplíně. Musí se umět prosadit. Ale taky se musí naučit, kdy je nutné podřídit svou vůli. Jinak z něho nikdy nebude správný muž. Jednoho dne pustím otěže a dovolím mu používat vlastní hlavu. Do té doby sebedisciplínu zvládne.“

„Nikdy by mě nenapadlo vzpouzet se rodičům,“ pronesla strojeně Julie. „Římské děti nejsou vychovávány k tomu, aby měly svou hlavu. Vyžaduje se od nich poslušnost, je to jejich povinnost. Jejich studium, kariéra a budoucnost jsou předem dané.“

„Možná proto jsme my pokořili Řím, a ne Řím nás,“ poznamenal opatrně Wulfrik.

Vysloužil si jenom opovržlivý pohled.

Julie zamyšleně pozorovala ruch v táboře při západu slunce. Muži se začali vracet ke svým ohňům, děti jim běžely vstříc, ženy vstávaly od svých hrnců a vášnivými polibky vítaly doma své vlasaté válečníky. Vypadali jako divoši, byli tak drsní, a přece zahrnovali své ženy láskyplnými polibky a něžně je svírali v náruči. Zdálo se, že mezi nimi vládne skutečná láska, ne jenom zvyk. Julie marně vzpomínala, kdy viděla otce, že by matku políbil. Občas jen chladně na tvář při nějaké formální příležitosti. Proti své vůli se otrásla.

„Je ti chladno?“ zeptal se Wulfrik a ona spíš cítila, než věděla, že stojí těsně za jejími zády. Pohyboval se tak tiše.

Tělo jí ztuhlo, netušila proč. Jestli se chce bránit mimovolnému doteku, nebo jestli po něm touží.

Přece není tak hloupá, aby se poddala barbarovi za nějaké nepatrné ohleduplné gesto, spílala si v duchu. Nesmí mu dovolit, aby ji ovládl. Je zajatkyně. To především musí mít na paměti. Je stejný jako jeho vlk. Ochočený, dokud člověk poslouchá. dokud ho nevyprovokuje. Pak se z něho stává zabiják.

„Není mi zima,“ odpověděla chladně.

„Určitě ne? Seženu ti nějaký kabátec. Una má určitě nějaký navíc.“

„Ne!“ opakovala znovu důrazně a silou vůle potlačila další rozechvění. Nebylo chladno, vzduch byl stále ještě prosycený horkem letního dne, ale tělo měla prochladlé do morku kostí. Zúročilo se v něm veškeré napětí dlouhého dne. Věděla, že jakmile se uvolní, začne se třást.

„Děje se něco, Julie?“ zeptal se něžně. „Co potřebuješ?“

„Co potřebuju?“ vyhrkla. „Co myslíš?“

Obrátila se k němu a byla u něho tak blízko, téměř se ho dotýkala. Musela zaklonit hlavu, aby se mu mohla podívat o obličej.

„Co si myslíš, že bych tak asi mohla potřebovat?“ sykla mu do tváře. V očích se mu nebezpečně zablýsklo. Teď jsem ho konečně vytočila, pomyslela si. Potěšilo ji to, v žilách se jí začínala rozlévat příjemná úleva. Doufal, že mě obměkčí.

„Být volná,“ odpověděl Wulfrik už zase docela klidně; jeho rozladění zmizelo jako pára nad hrncem. „Teď už nemůžeš být volná, Julie. Jsi moje.“ Vztek měl mít on, ale bylo to naopak. Julie se dusila zlostí, musela vyjít před stan, aby se s tím dokázala vyrovnat a přestala se třást.

„Budeme jíst venku,“ zaslechla poslední útržek věty. Prudce se otočila, aby povýšeně oznámila, že je jí jedno, kde budou jíst, že vůbec jíst nepotřebuje, protože nemá hlad a na barbarské pochoutky nemá ani pomyšlení. V

poslední chvíli si všimla, že Wulfrik nemluví k ní, ale k Berigovi. „Ach Badi...“ začal Berig a obrátil oči k nebi. Zmlkl, když si všiml, že se Julie dívá.

Julie se provokativně otočila zády. Ať si říká, co chce. Proč by se měla učit jejich hrubý jazyk? Nebude tady tak dlouho, aby to k něčemu potřebovala.

„Lidé nás budou okukovat,“ pokračoval Berig o poznání tišeji.

„Ať nás klidně okukují, aspoň si dřív zvyknou. Pomoz mi s tou podnožkou, nebudu jíst ve stanu, když je takové horko. Když Una půjčí Julii šaty, zvyknou si ještě dřív.“

Cože? Julie cítila, jak se jí stáhlo hrdlo. Má si na sebe obléct gótské šaty? To je jako bych měla zapomenout své jméno. Už teď litovala svého jednoduchého copu, tak podobného účesu barbarských žen.

Jsem Římanka! Nejsem jako oni! opakovala si zarputile. Když se všeho vzdám, když přestanu vypadat jako Římanka, bude to jen další krok dolů po kluzkém svahu, který vede k přijetí Wulfrikových pravidel. Když budu vypadat jako ženy z jeho kmene, bude se na mě Wulfrik pořád dívat tím rozpáleným pohledem? Bude i potom v jeho chladných zelených očích hořet plamen, jaký v nich občas zahlédla? Zatím mu připadá exotická, přitahuje ho, tím si byla jista. Gótské oblečení by ji možná před ním ochránilo. Ale chce se připravit o jeho žhavé pohledy, které ji sice děsí, ale jsou tak nebezpečně svůdné?

„Julie, ukážu ti, kde máme nádobí,“ oslovil ji Berig, který se snažil předvést, jak vypadá slušný muž.

Málem mu řekla, že nemá v úmyslu jíst, a už vůbec ne prostírat, ale pak se ovládla a poslušně ho následovala. Je dobré vědět, co všechno je ve stanu a co by se mohlo hodit při útěku. Pro začátek třeba nůž.

„Lžíce a poháry jsou tady,“ vysvětloval.

„A co nůž? Potřebuju k jídlu nůž.“

„Ano,“ Berig si bezděčně sáhl k boku, kde mu z pásu visel jídelní nůž. „Samozřejmě,“ kývl a podal jí ten její.

To bylo snadné, pousmála se v duchu Julie a sáhla po noži. Ostatní přežiju, utěšovala se. Můžu jíst klidně z kotlíku, když to zvládnou oni, zvládnou to i já.

Berig donesl ven skládací stoličky a rozložil stůl. Když vyrovnal na stůl talíře, musela uznat, že je to dokonalá řezbářská práce. I hliněné misky s jemnou glazurou a vkusným zdobením byly velmi hezké. Tihle lidé možná nejsou na takové úrovni jako Římané, ale rozhodně nejsou primitivní. Zamyšleně přejížděla palcem elegantní lžící z rohoviny.

„Chybí ti rýnské sklo a stříbrné talíře, Julie?“ Wulfrik ji pozoroval. Vypadalo to, že ten muž ji pozoruje stále.

„Rýnské sklo je ve třetí truhle vlevo od dveří. Počítal jsem, že si dáme pivo. K dušené zvěřině se hodí. Ale jestli máš chuť na víno, můžeme sklo klidně vyndat. Stříbro je bohužel uklizené důkladněji, ale když řekneš včas, Berig ti ho ochotně najde.“

Dušená zvěřina, promítlo se jí v hlavě a žaludek jí udělal kotrmelec. Zřejmě by se jí zvedl i při pomýšlení na kus chleba a vodu.

„Přece bych nemohla žádat, aby se někdo obtěžoval kvůli obyčejné otrokyni,“ neodpustila si kyselou poznámku, i když jí bylo všelijak.

Wulfrik se na ni uculil, měla co dělat, aby po něm nemrštila pohár z rohoviny, který měla zrovna při ruce.

„Jsi odhodlaná neprojevit sebemenší slabost, že ano, Julie Livie?“

Poprvé vyslovil celé její jméno a dal si na tom záležet.

„Je mi jasné, že nemáš chuť jíst, natož sedět venku všem bedlivým pozorovatelům na očích. Ale přesně to uděláš. Budeš sedět venku a budeš jíst. A zůstaneš silná.“

Co tenhle velký, silný a neporazitelný muž může vědět o strachu? Zažil ho někdy? Cítil někdy rozhoupaný žaludek až v krku? Připadal si někdy malý, bezmocný a zoufalý? Samozřejmě že ne.

Jednou viděla malého rejska, kterého vyčenichal lovecký pes. Domnívala se, že to malinké stvoření zemře strachem. Ale vůbec ne. Rejsek vyskočil nad zem a zabořil ostré zoubky do psího čenichu. A já jsem teď ten rejsek, připomněla si odhodlaně. Vyhraju.

Maso bylo vynikající, horké, voňavé, šťavnaté. Julie jedla s chutí, ačkoliv si myslela, že do sebe nevpraví ani sousto. Vnitřní chlad ji začal opouštět, chvění zmizelo. Až do té chvíle, než zvedla oči a zjistila, že ji Wulfrik pozoruje. Rázem bylo všechno zpátky. Tělo se jí roztrásl, žaludek se jí houpal v krku.

Upustila lžíci, zapomněla na nůž, který si tak pečlivě ukořistila, a utíkala k proutěné ohradě. Každý doušek, který vypila, každé sousto, které snědla, se horečně draly ven.

Pomocná ruka jí podala mokrou utěrku a objala ji kolem ramen.

„Děkuju, Uno,“ zamumlala.

Vysíleně se opřela o osobu za sebou, hlava se jí točila, cloumala s ní zimnice. Přijala nabízený pohár a vypláchla si ústa.

„Odpusť mi,“ řekla ta osoba a Julie ztuhla. Zatmělo se jí před očima. Nebyla to Una, byl to Wulfrik. „Špatně jsem odhadl situaci,“ omlouval se, „měl jsem tě nechat v klidu.“

„Nech mě na pokoji!“ okřikla ho rudá ponížením.

„Pojď odsud, potřebuješ si odpočinout,“ řekl tiše a objal ji kolem ramen.

Byl to snad nejpříšernější okamžik v jejím životě. Čekala, že ji zvedne a vynese ven a že tomu nedokáže zabránit. Při představě, že ji ponese z latríny před zraky celé vesnice, se jí udělalo znovu zle.

„Neopovažuj se mě dotknout,“ zasyčela ostře.

Odtáhl ruce a zvedl je v odmítavém gestu nahoru.

„Zůstaň tady!“ dodala příkře, odhodila si stranou cop, posbírala všechnu svou vůli a důstojně vyšla ven z proutěné ohrady. Prošla zaplněným prostranstvím a vstoupila do stanu, aniž by se jedinkrát podívala stranou.

Uvnitř ji všechna síla opustila, roztřeseně se sesula k zemi.

„Postel,“ vyslovil hlas za ní a Wulfrik se nad ní sklonil.

Ted' už se nebránila, když ji zvedl do náruče a opatrně jako malé nemocné dítě ji uložil na postel, kterou pro ni tak neochotně připravil Berig. „Tady máš vodu,“ řekl Wulfrik a přisunul k ní kameninový džbán. „Šedivák tě pohlídá. Dobrou noc, Julie.“

Ani se neohlédl, když opouštěl její kout. Poslouchala jeho kroky, ale neslyšela nic. Jen Šedivák jí napověděl. Měl hlavu vztyčenou až do chvíle, kdy jeho pán opustil stan. Potom se zatočil dokola, našel si pohodlné místo a složil se u její postele.

Ležela na posteli a hladila si břicho, které se pomalu uklidňovalo. Nůž je pořád někde venku na stole a u postele jí leží vlk. Dnes tedy neuteče.

Posadila se, rozvázala si ručně tkaný pás a pečlivě ho stočila, pak si stáhla svrchní jantarově žlutou tuniku a složila oblečení navrch truhlice. Rozvázala si sandály, opláchla si nohy ve studené vodě, která zbyla v umyvadle, a začala si upravovat přikrývky na posteli.

Byla to velmi nezvyklá práce.

Každé ráno vstala, nechala postel rozházenou a její osobní otrokyně Tullie ji ustlala. Šaty, které ze sebe shodila předešlou noc, byly uklizené, ráno byly připravené další, čisté a nažehlené. Na toaletním stole měla hřebeny, kosmetiku, oleje, krabice se šperky. Stačilo si jen vybrat. A večer jí Tullie rozčesala vlasy, natřela krém na obličej a podržela čistou noční košili, do které jen vklouzla. Všechno bylo dokonalé. Čisté a vkusné. A chladné. Otroci se pohybovali tiše, moc dobře věděli, že když budou slyšet, paní domu je ztrestá. Otec byl ve své pracovně nebo na důležité schůzce, matka měla buď hosty, nebo byla v divadle, nebo na večíрку. Dům byl klidný, tichý a opuštěný jako hrob.

Povzdychla si, Šedivák zvedl hlavu, postavil se u postele a přátelsky vrtěl ocasem. Julie se usmála, natáhla ruku a poškrábala ho za ušima. Vlk zavřel oči, olízl jí zápěstí a znovu se vrátil na své místo.

Zvenku k ní doléhal tlumený hovor, rozeznala v něm Wulfrikův melodický hlas. Vždycky si myslela, že gótský jazyk je drsný a hrdelní. Ale nebyl. Měl okouzlující rytmus, který ji příjemně konejšil. Mlhavě si uvědomila, že se necítí osaměle, že má pocit tepla a bezpečí.

Tohle pomyšlení ji znovu probralo. Otevřela doširoka oči. Bylo to děsivé, její vlastní mysl ji zrazuje. Cítila, jak se jí do očí derou slzy, a přikázala si neplakat. Musí být silná. Nemůže se poddat a nechat se obalamutit nějakými obyčejnostmi. Přece není možné, aby tak snadno vyměnila domov.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Wulfrikovi se zdálo, že slyší podivný zvuk. Probudilo ho to. Bleskurychle sáhl po meči. Posadil se na posteli a pozorně naslouchal. V cypřiších se hašteřily sovičky, žvatlaly a předháněly se ve sdělování novinek. Jinak neslyšel nic.

Stráže mlčely, psi pokojně spali.

Jen Berig v opačném koutě stanu sladce pochrupeval. Jemně na něho zamlaskal, Berig se otočil na bok a bylo ticho. Už už si chtěl lehnout a najednou to uslyšel znovu.

Vzlyky.

Háde, ona pláče.

Pustil meč a přemýšlel, co má dělat. Nebyl zvyklý na ženy, tedy ne na ženy pod vlastní střechou. Neměl sestry ani manželku, znal jen chvilky příjemného uvolnění s ochotni ženami, pro něž byla láska veselou a nekomplikovanou hrou.

Tohle tedy rozhodně nekomplikované není. Co se dělá s plačícími ženami? Podle toho, co si pamatoval, předají se jiným ženám. Una a Sichar by mu však sotva poděkovali, kdyby je vzbudil v tuto noční hodinu, aby utěšovali otrokyni.

Lehl si, zavřel oči a snažil se upokojit srdce. Zatvrdit se zrovna tak, jako by to udělal nad košíkem kňučících štěňat, která jsou první den od matky.

Kčertu! převrátil se na posteli. Kdyby se vztekala, ječela, nacpal by si prsty do uší a čekal by, až ji ta hysterie přejde. Ale tyhle žalostné vzlyky mu rvaly srdce. Zaúpěl a

vstal z postele. Udělal první krok, ale vzpomněl si, že si musí natáhnout kalhoty. Kdyby se u její postele zjevil nahý, možná by pak opravdu začala hystericky kvílet.

Cestou se k němu přitočil vlk, strčil mu do ruky vlhký čenich a jemně ho zatahal za prsty.

„Ale jo, já vím,“ odbyl ho Wulfrik, „slyšel jsem ji, tak mě pusť,“ zašeptal a pohladil ho po hlavě. Vyšel před stan, prohrábl popel a našel ještě uhlík, kterým zapálil lampu. Šedivák ho bezpečně provedl polotemným prostorem až k Juliině posteli. Hlavu měl starostlivě svěšenou na stranu, jako by vyčkával na pánova slova útěchy.

Julie ležela na zádech, celá odkopaná, ruce stočené pod hlavou. Každou chvíli se neklidně zavrtěla a ze rtů jí unikl žalostný vzlyk. Vlk zakňučel.

„Neboj se, nic se neděje. Jen se jí něco zdá,“ zašeptal Wulfrik. Se zalíbením hleděl na její štíhlé tělo.

Je krásná, když není vyděšená a nehádá se.

Ve tváři se jí zračil smutek. Dlouhá tunika odhalovala štíhlá jemná lýtka. Chtěl se jí dotknout, přejet dlaní po hladké olivové kůži. Měla tak jemnou pleť.

Vzpomněl si, jak se mu líbil ten kontrast barev, když mu v té uličce položila ruku na paži. Byl to ten okamžik, kdy se rozhodl, že si ji vezme?

Měl by ji nechat, aby svou noční můru překonala sama. Možná by se ráno probudila a její děsy by byly pryč. Když ji teď vzbudí, riskuje, že ji vyděsí ještě víc. Bude si myslet, že ho sem vedou úplně jiné důvody.

Wulfrik si dřepel vedle postele, zvedl lampičku a dlouho pozoroval její krásnou tvář. V jednom okamžiku ho napadlo, co by se stalo, kdyby k ní vklouzl do postele, přitiskl své rty k jejím...

Tvoje úmysly zas nejsou tak úplně čestné, co? posmíval se sám sobě a snažil se rychle zahnat lákavou myšlenku.

Potom znovu zahlédl na její tváři slzy a srdce se mu bolestně sevřelo. Já jsem to zavinil, vyčítal si. Jsem teď za ni odpovědný.

Opatrně si sedl na postel a vzal Julii do náruče. Byla tak drobná, tak lehká, na klíně ji skoro necítil. Jemně ji otočil a položil si její hlavu na svou hrud'. Jednou rukou ji tiskl k sobě, druhou ji jemně hladil po spáncích a po tváři. „Ššš, Julie... už je to v pořádku, jsi v bezpečí.“ Vyslovoval tak jemně a tiše, jen Julie ho mohla slyšet a mohla mu rozumět. Tvář měl položenou na jejích hedvábných temných vlasech, cítil její vůni. Zhluboka a přerývaně se nadechla a opřela se o něj. Jako by z ní rázem vyprchalo veškeré napětí, uvolnila se, přestala vzlykat a začala tiše pravidelně oddychovat. Koleno se mu náhle svezlo dolů, jak si na ně položil hlavu Šedivák.

„Jdi pryč, ty hlupáku,“ zasyčel Wulfrik. Vlk po něm hodil okem a uvelebil se ještě pohodlněji. Moc dobře věděl, že pán nebude riskovat a neodstrčí ho. Wulfrikovi se začaly zavírat oči, hlava byla těžší a těžší. Pěkná hloupost, pomyslel si, zítra musím na Radu, měl bych králi přednést svůj názor, měl bych ho hájit proti jeho odpůrcům, měl bych být čerstvý a pozorný. Co kdyby právě tahle Rada rozhodovala o osudu příštích generací? Zvědové můžou přinést zprávu, že císař vstoupil do války, a třeba se budu připravovat na bitvu. A musím zajistit přesun tábora. A taky naplánovat cestu, kam povedu své lidi podle Alarichova příkazu. A místo abych odpočíval, sedím tady a utrácím drahocenný spánek při utěšování otrokyně, která ani neví, že ji držím v náruči. A vlk mi přitom slintá na kalhoty.

Konejšivé kolébání Julie se mu zamlouvalo. Zahnilo zmatek, který ho zneklidňoval, a přineslo mu vnitřní klid. Cítil, jak se jeho tělo uvolňuje, jak mu klesají ramena. Dech se mu zpomaloval, přijímal rytmus, který se snažil

naučit Beriga. Byl to bdělý polospánek bojovníka s mečem. Člověk odpočíval, ale všechno slyšel a vnímal. Teď veškeré vnímání soustředil na teplé křehké tělo ve své náruči.

Julie se nepatrně pohnula, ruce, které jí ležely ochable v klíně, se neklidně zachvěly. Natáhla ruce před sebe, a pak mu jednou rukou vklouzla za záda a druhou mu položila na prsa. Zatajil se mu dech při tom nevinném doteku a jeho klid byl ten tam. Tělo mu ztuhlo a v tříslech ho nesnesitelně páliło.

Nemohl tu zůstat dál. Bleskurychle se otočil, položil Julii na postel a přetáhl přes ni přikrývku.

Šedivák nevrle zamručel, když mu odstrčil hlavu stranou.

„Já musím jít, ale ty zůstaň,“ sykl na vlka.

Vycouval z rohu jako omámený. Byl napjatý jako po největší bitvě svého života. Po paměti došel do své postele. Byl naprosto otřesený.

Julie ruší klid jeho mysli, boří rovnováhu jeho těla, ničí jeho soustředění. V její přítomnosti se přestává ovládat.

Neklidně se otočil na bok a pokusil se najít aspoň trochu pohodlnou polohu. Krutou bolest v podbřišku přijal jako spravedlivý trest za své myšlenky.

Julie je nebezpečná.

Měl by se vyvarovat její společnosti, uvažoval. Měl by.

Ale že by ji měl ráno odvézt do Říma a propustit ji na svobodu, na to nechtěl ani pomyslet. Ne! řekl si, když usínal. Zůstane tady.

Julie se probudila do podivného světla, v podivné místnosti a v neznámé posteli. Posadila se, odhrnula si z obličeje uvolněné prameny vlasů a otevřela vyjeveně oči dokořán. Dívala se do tváře vlka.

Ach bože, nebyl to sen.

Včerejšek se opravdu stal. Je ve vizigótském stanu, byla zajatá a je otrokyní. Nemá ponětí, jak se z toho dostane.

Teprve teď to na ni opravdu dolehlo.

Vykřikla hrůzou a padla zpátky na slaměnou matraci. Hlavou se jí mihl nechutný noční sen. Zdálo se jí, že ji Wulfrik drží v náruči, hladí ji po tváři a po krku. Cítila teplo jeho nahého těla, jeho holou kůži a pod ní hru pevných svalů. Cítila, jak se mu tělo napjalo, když ji držel a hladil. Chtěla ho taky hladit, přála si to z celé duše, přála si cítit jeho rty na svých, na každém kousku svého...

Ne! Nic takového! okřikla se.

Obrátila se na bok a přetáhla si přikrývku přes hlavu, jako by chtěla zahnat hanebné myšlenky. Nezabíralo to. Představy se samy rozvíjely dál. Jak může být tak necudná a přemýšlet o takových věcech? Jak se jí může něco takového zdát? Nikdy na nic tak hrozného ani nepomyslela. A ještě ke všemu touží po svém úhlavním nepříteli. Je to nádherný muž, to nepopírá. Zobrazovat nahé mužské tělo se považuje za umělecké dílo a obdivovat umělecké dílo není žádný hřích. Ale ne takhle. Ctihodná panna takhle po mužích nebaží. Nemyslí na...

„Jsi vzhůru?“ ozval se Berig na druhé straně závěsu. Byl to ten nejlepší protijed na milostné myšlenky.

„Ano,“ odpověděla neutrálně.

„Tak tedy vstávej!“ zvolal podrážděně. „Wulfrik poručil, že tady musím zůstat, dokud se nevzbudíš. Mám tě dovést k Uně, tak sebou hoď, nemám času nazbyt.“

„On tady není?“

V duchu zajásala. Jestli ne, je to vysvobození. Kdybych se na něho podívala s tím svým hanebným snem v hlavě...

„Je v Římě. Odjel na Radu. Měl bych tam být s ním, a ne tady lelkovat a čekat, až se laskavě probudíš.“

„Tak jed'!“ odsekla zpupně. „Co ti brání?“

„Nemůžu,“ řekl znechuceně, „musím dohlédnout, že se nasnídáš a bezpečně dojdeš k Uně.“

„Nejsem mimino, oboje zvládnou klidně sama. Je horká voda?“

„Jistě, má paní. V kotli na ohni se už vaří skoro hodinu. Stačí, když se její výsost bude obtěžovat a dojde si pro ni,“ pronesl kousavě a hodně rozzlobeně.

Julie si natáhla tuniku, převázala se opaskem, nazula si sandály a vstoupila do hlavní části stanu.

Zůstala překvapeně stát. Berig měl na sobě slavnostní lněnou tuniku lemovanou bohatým vyšíváním, kolem zápěstí se mu třpytily stříbrné spony. Slušelo mu to. Vypadal starší, skoro dospěle. Jenom ten čistě rozmrzlý mladický výraz mu zůstal.

„Jsi krásně oblečený,“ pochválila ho. „Měl jsem se setkat s králem. A zatím stojím tady.“

„Tak proč nejdeš za tím svým králem a nedržíš Wulfrikovi koně, nebo proč tam vlastně máš být.“

„Alareiks ist thiudans thizos mikilaizos thiudos thize Gutane,“ vychrlil na ni Berig a ještě pokračoval, ale další jeho řeč už nevnímala.

„Rozuměla jsem jediné slovo. Alarich,“ houkla Julie. Hned si však všimla, že Berig zlostí rudne, a věděla proč. „Promiň, nechtěla jsem urazit tvého krále, neměla jsem v úmyslu mluvit o něm neuctivě. Ale je to můj nepřítel a nemám ho zrovna v lásce. Dávám ti své slovo, že se najím a půjdu za Unou. Klidně jed' za Wulfrikem, zvládnou to. Těžko uteču, když je mi Šedivák neustále v patách.“

„Tvoje slovo?“ podíval se na ni Berig přimhouřenýma očima. „Je slovo římské ženy lepší než slovo římského krále?“

„Moje slovo platí,“ řekla pevně Julie.

Taky jsem neslíbila, že neuteču, pomyslela si. Slíbila jsem jenom, že půjdu k Uně.

„Tak dobře,“ zaradoval se a vyběhl ze stanu. Za chvíli už pádil tryskem z tábora, plášť za ním jenom vlál.

Julie se v klidu umyla, uklidila ve svém spacím rohu a potom se rozhlédla po stanu. Včerejší talíře a lžice ležely neumyté ve velkém kulatém džberu. Odhrnula záclonu před Berigovým koutem a zhrozila se. Rozválená postel se zchumlanými přikrývkami a hromada špinavého oblečení na zemi. Julia je nohou odkopla kousek dál, aby nepřekážely v cestě, a šla prozkoumat Wulfrikův kout. Vypadal podobně, jenom hromada špíny byla podstatně větší.

Otočila se a šla hledat něco k jídlu. Našla chléb, sýr a med. Nalila si na med horkou vodu, přidala trochu vína a poklidu se nasnídala. Umyla nádobí, které použila, přidala k němu to svoje ze včerejška a uklidila všechno do pote. Našla svůj jídelní nůž, omotala kolem něho tkanici, přivázala si ji pod tunikou kolem pasu a vyšla ze stanu. Una zrovna házela špinavé prádlo do ohromného kotle s vařící vodou.

„Dobrý den, Julie,“ usmála se, „přines to... neznám to.“ Na ukázkou vytáhla jeden kus mokrého prádla z kotle.

„Oblečení? Špinavé prádlo?“ zeptala se Julie. Una přikývla.

„Ne, děkuju, to není nutné. Měla jsem dost horké vody.“ Mladou ženu Juliina odpověď uspokojila. Nejspíš předpokládala, že Julie naložila špinavé prádlo do horké vody a nechala ho ve stanu.

„Můžu ti pomoci?“ zeptala se s úsměvem. Neměla nic proti tomu, aby pomáhala této přátelské ženě s jasně modrýma usměvavýma očima a kulatým bříškem. Jen

nehodlala uklízet po dvou nepořádných arogantních chlapcích.

„Mohla bys přinést vodu? Řeka je tamhle. Malá řeka.“

Proč ne? pomyslela si Julie. Zajímalo ji, jak daleko ji Šedivák nechá jít.

Cesta vedla klikatými pěšinkami dolů z prudkého kopce. Nemohla se splést, potkávala spoustu žen, které se už vracely s plnými džbery. Zvědavě zíraly na její šaty, ale když je pozdravila, usmály se a přátelsky pokývaly hlavou. Žádnou z nich nevyděsil vlk, který jí ťapkal po boku. Znaly ho a zřejmě už taky věděly, že Wulfrik si přivedl novou otrokyni. Kolik z nich rozumí její latině, neměla ponětí, ale dobrý den zřejmě znělo ve všech jazycích stejně, ať člověk používal jakákoliv slova.

Pod svahem tekla říčka. Břehy byly bahnité, ale v jednom místě pevně udusané. Před ním stála fronta žen, všechny živě klábosily a trpělivě čekaly, než naberou ty před nimi.

„Jen se podívám, jestli tu není ještě jiné místo,“ pověděla Julie Šedivákovi a namířila dál.

V první zákrutě se ztratila z dohledu klábosících žen. Přes řeku tu byla narovnaná řada kamenů, pro ni jako stvořená. Na protější straně byl hustý háj. Zaujal ji strom přímo u vody.

Kdyby se mi podařilo hodit Šedivákovi kolem krku můj pásek, mohla bych ho přivázat ke stromu, napadlo ji.

Najednou před nimi v trávě cosi zašramotilo a nejmíň tučet bílých ocásků pelášilo pryč jako o závod.

„Podívej, Šediváku, králíci,“ sykla Julie. „Chytej!“

Vlk vyrazil jako děsivá střela.

Julie taky vzala do zaječích. Klouzala po svahu jako smršť, chytala se trsů trávy, zavírala oči. Už byla na kamenech, přeskákala je jako veverka, zbýval jí poslední. Vedle ní vycákla voda a na druhé straně říčky se vynořil

Šedivák. Radostně vrtěl ohonem. Byla to moc hezká hra. Poslední kámen se nebezpečně rozkýval, Julie se zapotácela, roztáhla ruce jako křídla a z posledních sil držela rovnováhu.

„Máš honit králíky,“ řekla vyčítavě. Vlk se ani nepohnul. „Tak dobře,“ kapitulovala, „vrátíme se a doneseme Uně vodu.“

„Tak co? Padlo rozhodnutí? Co říkal Alarich?“ poskakoval Berig nedočkavě z nohy na nohu, když Wulfrik konečně vyšel z Baziliky. Naproti už čekala delegace římských senátorů na audienci u dobyvatele. Wulfrik se na ně zvědavě podíval. Je mezi nimi Juliin otec? napadlo ho. Nebo její nastávající? Neměli na sobě své obvyklé východní hedvábí s vyšíváním, ale bělostné tuniky, které oblékali při důležitých ceremoniích. Jako by chtěli zdůraznit výsadní postavení římských patricijů.

Stejně jim to nepomůže, pomyslel si Wulfrik.

„Tak co říkal, pane,“ dožadoval se Berig odpovědi.

„Berigu, kdyby Alarich chtěl, abys to věděl první, pozval by tě.“

Wulfrikovi bylo hrozně a byl silně podrážděný. Nesouhlasil s Alarichovým rozhodnutím, ale nedokázal mu ho vymluvit. Taký mu příliš nepomohlo, že v naprosto nejnevhodnějších chvílích myslel na Julii. Celý den je na nohou a má toho dost. Když Alarich neslyší na jeho argumenty, co se s tím dá dělat? Wulfrik se chtěl vydat na sever. Galie je bohatá země, oplývá zemědělskou půdou a dostatkem vody. S nadšením vítá nové zemědělce. Král je pod vlivem svých nejbližších rádců a ti mají jiný názor. Nepřesvědčilo ho nic.

„Dávají si na tebe pozor Alarichovi muži,“ zamumlal starší muž, který vyšel z Rady ve skupině s Hilderikem.

„Moc dobře vědí, že je spousta mužů, kteří by šli za tebou.“

„Jsem Alarichův člověk,“ odpověděl Wulfrik tichým hlasem, „až do smrti budu stát za svým králem.“

„To určitě,“ řekl Hilderik s lišáckým úsměvem, „do jeho smrti, samozřejmě. Podívej se na sebe a podívej se, kdo stojí za tebou. Podívej se na zlato, které máš na sobě a které získal tvůj kmen. A pak se ptej, koho by se měli ti staří muži kolem Alaricha bát, až král odejde.“

Ta řeč s ním otrásla. Neměl takové ambice. Chtěl vést svůj kmen jako dosud. Přál si uzavřít spojenectví se silnými muži, aby se mohli vzájemně chránit a žít v bezpečí. Mít k ruce takové válečníky, jako je Hilderik, a být jejich vůdcem. To chtěl, to bylo pro něho důležité, ale dál už jeho ambice nesahaly, i když se mu k uším už doneslo ledacos. A teď Hilderik, který mluvil za většinu mužů v alianci, naznačil zcela otevřeně, že by měl chtít trůn pro sebe. Nezamlouvalo se mu to. Jiní by řekli, že není nic špatného uvažovat o tom, co přijde. Alarichovo zdraví je nejisté, jeho nálady všelijaké a úsudek nestálý. Jednoho dne už nebude králem. Jen hlupák by nebyl na ten den připravený.

„Zůstaneme ještě den. To je všechno, co k tomu můžu říct.“

„Budeme bojovat s císařem? Potáhneme na Ravennu?“

„Zůstaneme ještě den. Až budu moct říct, co bude dál, udělám to. Kde jsou koně?“

„Tamhle, pane,“ ukázal Berig zaraženě a ve svých nejlepších šatech vykročil k místu, kde nějaký kluk držel otěže. Hodil mu minci a vyhoupl se do sedla. Wulfrik těsně za ním. „Vypadáš unaveně, pane,“ podotkl Berig. To bylo jediné, co se odvážil říct.

„Celý den jsem seděl na zadku v horké místnosti s davem zpocených mužů. Celý den jsem vstával a sedal si,

mluvil a hádal se a mám vyschlo v krku. Nohy mě bolí víc, než kdybych byl na dvoudenním pochodu, a v těch šatech se cítím jako svázané kuře.“ Vztekla si odtáhl svou nejlepší tuniku od krku. „Jinak je mi náramně.“

Až dorazí do tábora, musí se konat porada. Ještě předtím musí promluvit s několika muži. A dát příkazy ke zbourání tábora. A ještě k tomu ho pronásleduje v představách zatracená ženská, která mu rozpaluje tělo i mysl.

„Snědl bych koně,“ prohlásil Berig, když konečně dojeli do tábora.

„Dva koně!“ doplnil Wulfrik. „Ale nejdřív koupel.“ Po zvyku nahlédl do stanu. „Zvláštní, na ohni nic není. Kde je Julie?“ Odhrnul vchod a vešel dovnitř. Mouchy bzučely kolem špinavého nádobí z předchozího večera. Berigova postel zůstala tak, jak ji opustil, a jeho jakbysmet. Vztekla kopl do hromady špinavého prádla a přešel k rohu za závěsem.

„Julie!“

Její kout byl dokonale uklizený a prázdný.

PÁTÁ KAPITOLA

„Julie Livie!“

Ted' už řval. Bylo mu horko, měl hlad, šířala ho únava. Čekal pohodlí a jemnou ženskou ruku. Ne nádobí pokryté mouchami a nevzhlednou hromadu špinavého prádla.

„Svoje nádobí si umyla,“ Berig štitivě šťouchl prstem do špinavého nádobí.

„Julie!“ vykřikl znovu Wulfrik, přestával se ovládat. Blažené Šedivákovo bručení ho zvedlo od prázdného stolu.

Julie seděla na skládací židli za stanem a užívala si odpoledního slunce. Přestože byl zlostí bez sebe, neušlo mu, že vypadá nádherně. Jemný ušlechtilý profil, olivová barva kůže, lesklé tmavé vlasy, to všechno ho vyvádělo z míry. Pročesávala Šedivákův hustý kožich a náramně se při tom bavila. Vlk ležel na zádech, tlapy roztažené ve vzduchu, nechal si kartáčovat břicho a chrochtal blahem.

„To je můj kartáč!“ sípal Wulfrik zlostí. Berig byl šokovaný, nic takového by si nikdy nedovolil. Strojeně se usmál a raději zmizel.

„Opravdu?“ prohodila Julie s nevinným výrazem v očích. „Ležel na podlaze a je celý polámaný. Hodný kluk... ano...“ Wulfrikovi bylo jasné, že mluví k vlkovi, ne k němu.

„Kde máme večeři? Proč není vypráno? Proč je ve stanu tak nehorázný nepořádek?“ burácel Wulfrik.

„Protože jste to tak nechali,“ odpověděla Julie klidně.

„Šediváku, vstaň a přestaň se chovat jako pes!“ neudržel se Wulfrik. Byl tak rozzlobený, že viděl rudě. Julie ještě přilila oleje do ohně, když vzpurně pohodila hlavou.

„Berigu, kde jsi? Rozdělej oheň a dej tam největší kotel plný vody. Sežeň kuře a popros Unu, aby nám ho dala na rožeň. A vyndej vanu!“ udílel jeden příkaz za druhým. Na někom si svůj vztek vylít musel. Pak si uvědomil, že Berig za nic nemůže, a zmínil své vášně. „Ty se můžeš vykoupat u sestry, Sichar se vrátí pozdě. A ty!...“ dlouhým prstem rozřízl vzduch a ukázal na Julii. Kdyby byla blíž, určitě by ji vzteky propíchl. „Ty se zvedni a koukej ustlat, umýt nádobí a uklidit to špinavé prádlo. A pak mi můžeš umýt záda.“

Julie se ani nehnula.

Šedivák vstal, došel k němu a kajícně vrtěl ocasem. Hajla... proklínal ji Wulfrik v duchu. Byl tak rozzlobený, že by ji nejraději ohnul přes koleno a nařezal jí.

„Hni sebou!“ zaburácel.

Julie nadskočila, postavila se a pomalu s pohrdavým posedem ve tváři se vydala ke stanu. Wulfrik ji napjatě sledoval.

Ustlala postele, dala si záležet, aby se jich dotýkala co nejméně. Pak s potěšením nakopala špinavé prádlo na hromadu a nohou ho štitivě nahrnula do koše. Zvedla džber se špinavým nádobím a vyzývavě se postavila proti němu.

„Budeš se muset pohnout, jestli chceš, abych tu naschlou špínu dala do horké vody.“

Kdyby nebyl tak zkušený v odhadu protivníka, kdyby neuměl číst v lidských očích, snad by ho mohla oklamat. Provokovala ho, to ano, ale v hnědých očích jí visel strach.

Nemohl si pomoci, ale musel ji obdivovat. Za to, jak se mu postavila, že v sobě sebrala odvahu.

Věděl, že z něho jde hrůza. Potřeboval to, když měl vyniknout v boji, a uměl toho využít, když chtěl. A teď chtěl. Musel jí dát najevo, kdo je tady pánem.

Byla mu sotva po ramena a proti němu vypadala jako drobeček. Byl polonahý, zpocený, samý šrám a jizva. Na první pohled neohrožený bojovník. A přesto neuhnula a vzepřela se mu. Vzpomněl si, jak se divoce prala s těmi dvěma muži v uličce. I když neměla žádnou naději, nevzdávala se. Nepřál si zlomit její duši, ale teď zcela sobecky uvažoval, jestli to není to jediné, co ji přinutí, aby se podvolila jeho vůli.

„Mohl bys laskavě uhnout?“ opakovala Julie a snažila se, aby se jí hlas netřásl strachem. Jde z něho děs. Ale je tak přitažlivý. Zhrozila se, že takhle přemýšlí, ale nemohla se té myšlenky zbavit. Věděla, že je to nestydaté, hanebné, že slušná dívka by na něco takového neměla ani pomyslet. Ale nedalo jí to, prostě jí to nedalo. Je přitažlivý, nádherný, to spojení síly a mužné krásy jí ucarovalo, to se nedalo popřít.

Wulfrik uhnul stranou ladným pohybem divoké šelmy. S hrdě vztyčenou hlavou prošla vznešeně kolem něho. Velkou naběračkou nabrala horkou vodu a nalila ji na špinavé nádobí. Věděla, že ji sleduje, že z ní nespouští oči. Byl jako divoký panter, který se nehodlá vzdát své ulovené kořisti.

Jak by se asi choval, kdyby tušil, že se jí o něm zdáli vzrušující sny?

Ještě cítila jeho kůži na své dlani, pamatovala si na citelné stopy, které zanechaly na jeho zápěstích široké zlaté náramky.

Proboha, tohle všechno musím vypustit z hlavy, přikázala si. Nasadila neutrální výraz a umíněně otočila hlavu k hlubokému džberu s nádobím.

Vyrušil ji neurvalý rachot, který se podezřele přibližoval ke stanu. Na okamžik zaváhala, jestli nemá raději utéct. Než však svou myšlenku stačila uskutečnit, vrazil do stanu Berig s obrovským monstrem po boku. Za ním hopkal ještě jeden kluk a společně vlekli něco, co vypadalo jako obrovský uříznutý sud. Sud žuchl na zem, mladíci se s úpěním a hekáním narovnali a Julie pochopila, že je to vana. Sahala jí skoro po prsa, byla bytelná a prostorná, pohodlně se v ní mohl usadit i vysoký urostlý muž.

„Vy sedíte ve své vlastní špíně, když se koupete?“ zeptala se znechuceně.

„Pokud právě nemáme k dispozici římskou lázeň s vytápěním, masážní kartáč a otroka, který by nás oblažil vonnými oleji, tak ano,“ ujistil ji Wulfrik jedovatě. Sundal si zlaté náramky, položil je na stoličku a ohnul se, aby si rozvázal boty.

Berig znovu prokličkoval stanem s hromadou kbelíků plných horké vody. „Připrav ručníky!“ zvolal na Julii.

Ach jo, povzdychla si. Kolik ručníků potřebuje mokré muž?

Vytáhla z police celý ráz a přibrala nádobu s mýdlovými koulemi.

„To by mělo stačit,“ zaslechla Beriga, „vana už je plná.“ Pak ještě zaslechla nějaké šplouchnutí, pár kroků a Berig byl pryč. Zanechal ji dalšímu společnému osudu jen s Wulfrikem. Kolena se jí podlomila, ale statečně došla až k vaně. Doufala, že položí ručníky na stoličku a zmizí. Mýlila se.

„Jeden slož a dej mi ho pod hlavu,“ poručil Wulfrik. Ano můj pane, ne, můj pane, vztekala se v duchu, aby zahnila nestoudné představy, které ji nikdy neměly ani napadnout. Málem přestala polykat, když sáhl k přezce na opasku.

Je nejvyšší čas zmizet, říkala si. „Kam jdeš?“ zarazil ji Wulfrik. Za jejími zády stojí skoro dvoumetrový nahý urostlý muž a ptá se mě, kam jdu? „Budu tě ještě potřebovat.“

Slyšela, jak hupnul do vany, pak s chutí po sobě cáká a z hrdla se mu derou zvuky rozkoše.

„Přines ještě horkou vodu,“ houkl panovačně. V kotli voda skoro vařila, stačila by nejmíň ještě pro jednoho obra. Vedle stály putny se studenou vodou, aby se voda dala smíchat na přiměřenou teplotu. Julie do jedné z nich strčila prst. Voda byla studená jako led. S potutelným úsměvem ji popadla a vešla do stanu.

„Nalij mi vodu do vany,“ poručil Wulfrik.

„Jistě,“ odpověděla poslušně.

Hrana vany byla příliš vysoko, aby dokázala zvednout těžkou putnu až nahoru. Přes okraj viděla Wulfrikovu mokrou hlavu, dlouhé světlé vlasy byly zplihlé a tmavé. Hlavu měl opřenou na složeném ručníku. Přitáhla si stoličku, vystoupila na ni, zvedla putnu a opřela ji o okraj vany. Wulfrik ležel na zádech, oči měl zavřené. Přejela pohledem po jeho mokré kůži, dívala se, jak voda obléhá jeho svalnaté tělo.

„Kam přesně mám vodu nalít?“ zeptala se sladce.

Její neobvyklý tón přiměl zelené oči, aby se otevřely. Příliš pozdě. Julie otočila putnu a proud ledové vody mu chrstla přímo na holé tělo.

Čekala bouři, klení, nadávky a zlostný křik. Na jeho šílenou reakci však připravená nebyla. Přímo před jejíma očima se vztyčil nahý obr, v zúžených očích mu blýskalo,

erty měl zlostí semknuté. Zničehonic ji popadl kolem pasu a stáhl ji k sobě do vany.

Byla mokrá až do pasu. Ale než se stačila nadechnout, aby mu pověděla něco pěkně od plic, Wulfrik si sedl i s ní v náruči a stáhl ji pod vodu celou. Hlavu jí ponořil až na dno. Kopala, mlátila rukama kolem sebe, zoufale se bránila, aby ji pustil a mohla se alespoň nadechnout.

Vytáhl ji ven, zatřásl s ní a podržel si ji přímo před obličejem.

„Zmije!“ zařval jí do tváře.

„Já nejsem tvoje služka! Nejsem žádná otrokyně!“ křikla rozzuřeně. „Jsem svobodná římská občanka a nebudu skákat podle tvých rozkazů, ty hulvátský barbare!“ prskala mu do obličeje.

Bohužel, její útok se trochu pokazil. Nejdřív se jí rozpletl cop, křičela přes masu mokrých vlasů a zalykala se při každém výkřiku. Jak se bránila a kroutila v jeho sevření, zamotala si nohy do své tuniky a na závěr se s mohutným žuchnutím svalila zpátky do vody.

„Nemůžu se hýbat,“ vztekala se.

Zajíkala se zlostí a bezmocí, tahala si mokré sukně a zamotávala se víc a víc. Znovu se začala vzpírat, když ucítila Wulfrikovy ruce na svém opasku. Povolil jako nic. V mžiku jí Wulfrik stáhl z těla tuniku i spodničku a hodil promočenou hromádku z vany na podlahu.

Byla v šoku.

Jsem nahá, projelo jí hlavou jako blesk. Jsem nahá s nahým mužem ve vaně.

„Pust' mě,“ vzepřela se z posledních sil.

Zakryla si pažemi prsa a v očích jí zůstala prosba.

Zdálo se, že Wulfrikova zlost vyprchala. Ležel na zádech, paže měl natažené podél okrajů vany, voda mu kapala z vousu a ve tváři se mu usadil uznalý úsměv. Julie

se snažila odvrátit pohled od jeho dokonalých svalů. Nohy si ovinul kolem jejích boků a pevně ji držel mezi svými koleny.

„Prosím,“ zamumlala skoro nesrozumitelně. „Posluž si,“ ukázal jí s úsměvem na okraj vany. „Mám vstát? Před tebou?“ zděsila se. „Tak můžu vstát já a otočím se zády,“ nabídl jí. Všimla si, jak mu cuká v koutcích rtů, měl co dělat, aby se nezačal smát.

„To radši ne,“ zarazila ho rychle. „Proč nemůžeš zavřít oči?“

„Protože se rád dívám. Líbí se mi to.“

Julie položila ruce na okraj vany, jako by se chtěla zvednout, ale pak si to rozmyslela a sáhla po ručníku pod jeho hlavou.

Chytil ji za zápěstí a pevně sevřel.

„A co teď?“ zeptal se s kamennou tváří.

„Tohle!“ vykřikla vášnivě. Přestala se ovládat a vrhla se na něho jako dračice. „Nech mě na pokoji, ty netvoro!“

Jeho reakce byla vždycky opačná, než předpokládala. Už by si to měla pamatovat.

Nevyhýbal se jejím úderům, jednoduše si ji přitáhl k sobě blíž.

Byla vyděšená a rozzlobená.

Ale ten muž, který si ji tak neurvale chtěl přivlastnit, v ní vyvolal pocity, jaké neznala. Ten muž ji vzrušoval. Bylo to proti její vůli a nechtěla si to přiznat. Ale nedokázala tomu odolat. Podívala se do jasných zelených očí, které byly tak blízko.

„Pusť mě, ty divoký barbare!“ Dlouho se na sebe jenom dívali, jako by vzájemně zkoumali své síly.

Potom Wulfrik zlostně zavrčel a pustil jí ruku. Ale nevzdal se. Objal ji kolem pasu a přitiskl své rty na její. Je to včerejší sen a ještě víc, kmitlo Julii hlavou. Jejich těla se dotkla, zdálo se jí, že vypukl požár a sklouzla po sobě.

Popadla ho rukama za ramena a její rty se pod divokým tlakem rozevřely. Oba byli rozzlobení.

Julie si nebyla jistá, jestli se zlobí víc na něho, nebo na sebe. Jistě však věděla, že Wulfrik se zlobí na ni. A že je pevně rozhodnutý donutit ji, aby se mu pokorně sklonila k nohám.

Držel ji pevně, jeho ústa si ji brala bez slitování. Útočil dravě, rty, zuby i jazykem, a útok byl tím prudší, čím víc se bránila. Julie ještě nikdy neokusila nahé mužské tělo, ale dobře věděla, co to znamená. Pod vodou se kolem něj ovinula a spojila svůj jazyk s jeho.

Přinutím ho, aby mě prosil, a pak se budu smát, umínila si.

Pustil ji stejně hrubě, jako se jí zmocnil.

Julie padla na hranu vany, lapala po dechu a třela si hřbetem ruky bolavé rty nateklé od divokých polibků. Vyděšeně se na něho dívala.

„Jsi panna, měla by ses podle toho chovat!“ zpražil ji ostře.

„Cože? Ty mizero! Ty pokrytče!“ vyjela na něho. „Ty mě budeš poučovat, jak se mám chovat? Tys zaútočil! Tys mě přinutil!“

„Přinutil?“ obrátil k ní svůj zelený pohled. „Myslím že ne, Julie.“

Cítila, jak jí stud stoupá do tváří, ruce se jí třásly. V jeho pohledu viděla jen mužskou aroganci a ješitnost a touhu ovládnout ji. Jen se bránila. Když nemohla zvítězit pěstmi, skusila to svou smyslností. A on to nemůže strávit, utěšovala se a snažila se vyrovnat s jeho urážkou.

„Jsi zvíře,“ sykla mu do tváře.

„To sotva,“ řekl klidně. „Kdybych byl, už bys ležela pode mnou na podlaze.“ Julie zalapala po dechu.

Povýšeně na ni pohlédl a neřekl ani slovo. V jeho žhavém zeleném pohledu vyčetla hrdost a pobouření. Urazila ho a on jí to dával najevo.

„Umyj mi záda,“ řekl ostře a natáhl k ní ruku s mýdlem.

„To bych ti radši vrazila do zad nůž,“ vykřikla nenávislně.

„To vím moc dobře,“ řekl s klidem a nastavil rozložitá ramena. Bylo to skoro urážlivé, jak ignoroval nebezpečí, které by pro něho měla představovat.

Julie s obdivem prohlížela jeho široká ramena, svalnatá a pružná záda, která se tak pravidelně zužovala do pasu a ústila v pevný zadek. Mokrý vlasy se mu plazily po zádech, sahaly mu až po lopatky.

„Umyj mi záda,“ opakoval znovu, „voda začíná stydnout.“

Julie si pečlivě namydčila ruce a začala se mýt sama. Společná koupel s upoceným válečníkem se jí sice zdála podivným způsobem očisty, ale snažila se vytěžit z této ztřeštěné situace, co se dalo.

„Co to děláš?“ obořil se na ni Wulfrik.

„Umývám se,“ odpověděla a okem ani nemrkla.

Ponořila se, aby spláchla mydlinky a shrnula si vlasy z obličeje. Nečekala ji žádná rozmarýnová voda na vlasy, žádné sladké oleje, musela se spokojit jen vodou z jednoho velkého upoceného barbara.

„Koukej umýt mě, otrokyně,“ sykl rozhořčeně Wulfrik.

Vztek s ní začal znovu lomcovat.

Rukou mu vklouzla pod mokré vlasy, hodila mu je vztekle přes rameno a vší silou se pustila do jeho zad. Wulfrik hlasitě zamručel. S lítostí si uvědomila, že blahem. Zatřásla zuby a dřela mu záda ostošest, jako by do toho pohybu vhnětla všechnen svůj hněv. Úžasné svaly jí

odpovídaly, skoro se jí začala ta hra líbit. Pokračovala až do pasu.

„Proč jsi přestala?“ zavrňel s nelibostí Wulfrik a otočil se k ní. Přisunula se co nejbliž k jeho zádům, svými prsy se ho skoro dotýkala. Ale byl to jediný způsob, jak mohla skrýt své nahé tělo.

„Na zbytek dosáhneš sám,“ odsekla a hodila mu mýdlo přes rameno. Instinktivně po něm sáhl. Bleskurychle přelezla okraj vany, popadla své promočené oblečení a utíkala do svého kouta.

Wulfrik chytil mýdlo, ale ještě měl dost času, aby se ohlédl a mohl obdivovat její dokonalý zadeček a štíhlá, skvěle modelovaná stehna.

„Čarodějnice malá,“ mumlal si pro sebe, když se znovu ponořil do vystydlé vody ve vaně. „Liška mazaná.“

Nic z toho, co se stalo, neměl v plánu. Vyprovokovala ho. Napadlo ho, že jeho sebeovládání, na němž si tolik zakládal, je v přítomnosti Julie Livie stejně chabé jako ubohý rákos ve větru. Dokázala ho vyprovokovat čímkoliv. Stačilo, aby sklopila řasy v pohrdavém pohledu, a byl vedle jako jedle. Natož když se producírovala nahá v jeho vaně, kapky vody se koulely po té její hedvábně olivové kůži a její dokonalé prsy byly na dosah ruky.

Wulfrik přehodil nohu přes okraj vany a začal si masírovat svaly a poraněnou šlachu. Musí se udržovat v kondici, to je teď důležité. Ne nějaká protivná nafoukaná holka, kterých může mít tucet na každém prstě.

Jenže... zarazil se, to není obyčejná holka. A vůbec to není holka. Musí jí být aspoň dvacet, to je věk, kdy v jejich společenství už má žena dávno za sebou věk na vdávání. Co je s tím jejím senátorem? napadlo ho. Koluje mu snad v žilách ledová voda, že si toho nevšiml? Mně však koluje v žilách horká krev.

Neměl v úmyslu ji políbit. Dobře věděl, co to udělá s jeho tělem, když obejmě její štíhlý pas a dovolí rukám, aby polaskaly jemnou kůži a okusily dokonalé měkké křivky. Nevzal si to, co tak lehce mohl, protože by pak musel pohrdat sám sebou. Ale chtěl, tolik chtěl.

Rozuměl jí. Moc dobře věděl, co chtěla. Chtěla mu ukázat, že je mizera a chlípník, že nedrží své slovo. Že jako muž nestojí ani za zlámanou grešli.

Udělal jí čáru přes rozpočet.

Ví vůbec, s jakým ohněm si zahrává? Nejspíš ano. Ale někde uvnitř pod jejím pohrdáním zřejmě kvete víra, že on jí neublíží, že se nesníží k násilí. Strnula, když řekl, že ji může položit na podlahu. A přece ho nepřestala škádlit a hrát s ním nebezpečné provokativní hry. Někde v hloubce jejího vědomí musela být důvěra v jeho čest. Jinak si to neuměl vysvětlit. Nevěděl proč, ale ta myšlenka ho zahřála u srdce, polechtala jeho city, které tak úpěnlivě skrýval. Jako vůdce si nemohl city dovolit.

Stoupl si ve vaně a omotal se ručníkem. Právě včas. Do stanu se vhrnul Berig jako velká voda.

„Una vzkazuje...“ začal a vytřeštil oči. „Kčertu!“

Wulfrik sledoval jeho pohled. Udusaná podlaha umetená tvrdým koštětem byla vždycky naprosto dokonalá. Teď se kolem vany rozlévala hotová potopa, přímo bažina uprostřed obytného prostoru.

„Tvůj pán cáká jako hroch,“ poznamenala Julie jakoby nic, „a je ještě neohrabanější než ten ubohý hroch.“

Mávla pomačkanou sukní, která se jí lepila k nohám, a jako vznešená bohyně se přenesla kolem nich.

Wulfrik vztekle zmačkal ručník.

„Vylíj vanu, sežeň nějakou slámu na podlahu a připrav s tou semetrikou něco k večeři.“

„Co jí uděláš?“ zamrkal Berig vyplašeně očima.

„Co jí udělám?“ protáhl zamyšleně Wulfrik a pozoroval stín, který se plížil kolem stanu. „Nic. Vůbec nic. Jestli chce jíst, musí vařit. Jestli chce pít, musí nosit vodu. Jestli chce spát v čisté posteli, musí prát prádlo.“

A jestli mě chce pokoušet rudými rty a mandlovýma očima a mučit svými božskými prsy a kulatým zadečkem, ať to zkouší. Zjisti, že jejím kouzelnickým trikům odolám jako tvrdá skála.

ŠESTÁ KAPITOLA

Julie potichu ustoupila od stanu. Za ní se přiloudal Šedivák s hlavou smutně svěšenou ke straně.

„Jsme oba v nemilosti, co?“ zamumlala do jeho kožichu. „Ty se chováš jako pes a já zase jako rozmazlený frolek. Aspoň se mi to dává najevo.“

Další vzdor je k ničemu, pomyslela si. Skončím hladová a žíznivá a Wulfrik tratit nebude.

Slunce už klesalo za obzor, z hrnců vonělo jídlo, muži se vraceli do svých domovů. Bylo dost pozdě začít připravovat večeři, i kdyby náhodou věděla jak. Kdyby Wulfrik poručil Uně, aby jí nedala najíst, poslechla by ho, ale dnes jí ještě určitě pomůže.

Una stála u ohniště a její malá dcerka stydlivě vykukovala zpod její sukně.

„Mám pro tebe šaty, Julie,“ oslovila ji Una dřív, než Julie stačila pozdravit. „Už jsou mi malé,“ narovнала se a pyšně ukázala na kulaté bříško. „Můžeš si podle nich ušít další, naučím tě to.“

„Jsi hodná, díky,“ usmála se Julie, „naučíš mě taky vařit? Když nebudu vařit, nebudu jíst, říká Wulfrik.“

Una se usmála a v očích se jí mocně zablýsklo. Julie zčervenala. Bylo jí jasné, že tenké plátěné stěny stanu Wulfrikův řev nezastavily. Kolik toho asi slyšeli další sousedé? uvažovala.

„Vezmi si,“ ukázala Una na ohniště, „kuřata, co přinesl Berig, už jsou hotová. Chleba je na stole.“

Julie poděkovala, nabídku si nechala na později. Pomalu se šourala ke stanu, ale dovnitř nevešla. Ani za

mák netoužila po tom, aby Wulfrika znovu zastihla v bůhvíjakém stadiu polosvlečenosti. Šaty od Uny položila na stoličku, slila špínu z nádobí, připravila si čistou vodu a začala ho mýt.

Šedivák náhle otočil hlavu a začal opatrně vrtět ocasem. Stejně opatrně pohlédla ke stanu.

Wulfrik byl polonahý, jak jinak, přes rameno měl přehozený ručník a v ruce držel kostěný hřeben. Pokynul jí tak nenuceně, jako by si před chvílí povídali jenom o počasí. Zatahal vlka za uši, pohladil ho a přisunul si stoličku.

Když ho upozorním, aby si oblékl tuniku, jenom si uvědomí, jak mě ruší, když chodí polonahý. Přejdu to jako krajinu, říkala si, ale lehké to nebylo.

Rozčesával si prameny vlasů a konečky jeden po druhém umně zaplétal.

V boji to musí být otrava, když se vlasy zaplétají do kroužkového brnění, lepí se na zpocený krk a padají do očí. Je to asi móda, když všichni muži tady nosí dlouhé vlasy, říkala si, ale pochybovala, že by si Wulfrik lámal hlavu takovými malichernostmi. Římští vojáci si naopak krátí vlasy mnohem víc než ostatní muži.

Na polici ve stanu leží nůžky, vzpomněla si, mohla by mu vlasy ostříhat, bylo by to pohodlnější. Měla by to udělat hned, dokud jsou vlasy mokré. Nerozmýšlela se ani vteřinu. Nůžky byly ostré, na jejich ostří našla ještě zbytek vousů.

Vyšla ven za Wulfrikovými zády. Zapletl si asi půl tuctu pramenů a sahal po dalším.

„Dovol,“ popadla Julie pramen, který držel v ruce. Přejela po něm prsty dolů a odhadovala, kde by měla stříhnout. Zkusmo stříhla nůžkami do vzduchu.

Ten zvuk vymrštil Wulfrika ze židle. Julie padla na zem, jak ji silou odhodil od sebe, nůžky se zabodly do země těsně vedle jejího krku. Zesinala leknutím.

Berig vyletěl jako střela ze stanu a padl vedle svého pána na kolena.

„Ustříhla je?“ lapal mladík po dechu.

„Nevím,“ procedil Wulfrik přes zaťaté zuby.

Berig zoufale lovil inkriminovaný pramen vlasů. Otřesená Julie se pomalu sbírala ze země, vůbec nechápala, co se stalo.

„Vlasy jsou v pořádku,“ sdělil s úlevou Berig, „stihl ji to včas.“

„Nechtěla jsem ho napadnout,“ mumlala vyplašeně Julie, „chtěla jsem mu jen ostříhat vlasy.“

Zelené i modré oči na ni hleděly s takovou zlostí a opovržením, že se pod tou tíhou scvrkla téměř do nepatrného klubíčka.

„Ostříhat mu vlasy?“ vyjeveně slabikoval Berig, jako by spáchala zločin. „Víš, cos málem provedla?“

„Proboha, co se stalo tak strašného?“ zvedla se Julie na nohy, měla toho právě dost. „Vyvádíte jako obstarožní dáma, která si spálila vlasy kulmou před zasnubním večírkem. Možná jsou ty dlouhé vlasy v módě, ale pochybuju, že by to byla otázka života a smrti.“

„Je to otázka života a smrti!“ prskal Berig. „Chceš ho snad tolik ponížit?“

„Nemůže to vědět,“ řekl už klidně Wulfrik, jemu se do tváře znovu vrátila barva. „Nemyslím si, že to udělala úmyslně.“

„Vůbec vám nerozumím,“ vrtěla hlavou Julie, „mluvíte v samých hádankách, jste tajemní jak bohové na Olympu. Co mají vlasy společného se životem a smrtí?“

„Národ dlouhovlasých králů, tak nám říkají.“ Wulfrik natáhl ruku a jemně ji posadil na stoličku vedle sebe.

„Žádný muž s ostříhanými vlasy nemůže být vůdcem, a vládcem už vůbec ne. Skončí jako psanec, v nejlepším případě se občas uplatní jako kněz.“

„To bys mu rovnou mohla ustříhnout koule,“ utrl se Berig rozhořčeně.

„Říkáš to sice barvitě, ale zbytečně nepřeháněj,“ lehce se pousmál Wulfrik, napětí z jeho těla se pomalu vytrácelo. „Nevím, proč to je, ale dlouhé vlasy jsou pro nás posvátné. Je to symbol našeho národa.“

„Všichni stejně nemůžete být králi,“ pokračovala Julie nechápavě, „tak proč ta jednotvárnost?“

„Všichni vedeme podle svých schopností. Někdo vede rodinu, někdo válečnou skupinu, někdo celý národ.“

„Jenom nechápu, proč by to měla být taková tragédie. Vlasy přece zase dorostou,“ zamumlala. „Kdo by asi tak věděl, že jsem kousek ustříhla?“

„Já bych to věděl,“ řekl pevně Wulfrik. „Je to skoro stejné jako ztráta panenství. Nedá se to spravit.“

„No tohle...“ řehtal se Berig jako pominutý.

Zrovna přicházela Una a nesla na obrovském podnosu upečená kuřata. Mile se usmívala, ani mrknutím nedala na sobě znát, jestli zaslechla něco z té podivné potyčky.

„Čemu se smějete?“ zeptala se svou zvláštní latinou.

„Panenství,“ vyprskl Berig salvou smíchu.

Sestra ho vytahala za uši, až bolestivě vypískl. Zadrmolila pár slov ve svém jazyce k oběma mužům, podala Julii jídlo a zmizela.

„Co říkala?“ zeptala se zvědavě Julie.

„Že jsme jako malí nevychovaní haranti,“ přeložil Wulfrik neochotně, „a že já bych snad už mohl mít rozum.“

„Má pravdu,“ souhlasila Julie a pozorovala ho zpod řas.

Nebezpečné napětí bylo pryč, Wulfrik se bavil a zdánlivě nastal klid a mír. Ale Julii neoklamal. To, co

málem udělala, bylo velmi vážné. Jako by mu bodla do srdce nůž. Vlastně mnohem horší. Zasáhla by jeho podstatu, zničila by jeho vědomí mužnosti. Vlastně tím, že prozradil své tajemství, jí dal do ruky zbraň strašlivé síly.

Zvedla nůžky a otřásla se. Uměla by někoho zabít v sebeobraně, nebo kdyby musela někoho zachránit. Snad. Věděla jistě, že kdyby držela nůž, když ji přepadli ti suroví obchodníci, bodla by bez rozmýšlení. Ale zabít někomu duši? Ne, to by nesvedla. A zdálo se, že Wulfrik někde v hloubi svého srdce tohle ví. Stejně jako ona ví, že by nepoužil násilí, aby ji dostal.

Julie vzhledla od naleštěného kovu a setkala se s Wulfrikovým očima, které pozorně sledovaly její tvář. Něco se mezi nimi stalo, něco proběhlo. Snad záchvív porozumění. Neměla tušení, jak je to významné, a co to může znamenat pro ně pro oba. Ale tělo se jí chvělo a po zádech jí běhal mráz.

Juliino pokorné přijetí domácích prací nevyvolalo žádné štiplavé poznámky. Jestli si Wulfrik domyslel, že zaslechla jeho hrozby, nezmínil se o tom. Po večeři uklidila, dala odmočené prádlo do čisté vody, hodila do džberu mýdlovou kouli a doufala, že jí Una ráno ukáže, jak docílit toho, aby prádlo bylo čisté. Wulfrik odešel. Úsečně poznamenal, že si musí promluvit se svými muži, a byl pryč. Berig ho následoval jako věrný stín. Zůstala sama s věrným vlkem, který jí soustavně šlapal na paty. Dokonce si s ní trpělivě prohlížel nové šaty, které jí darovala Una. Byly docela pěkné, na některých ocenila velmi dobré nápady. Složila si šaty a dál neměla co na práci. Všechno, co zatím uměla, už udělala.

Od všech příbytků se ozýval veselý smích a štěbetání. Zalitovala, že neumí promluvit jejich jazykem. Mohla by

si teď s nimi přisednout k ohni a dozvědět se, co se bude dít, až dojde k bourání tábora. Jistě nastane velký zmatek. Mohla by to být dobrá příležitost k útěku.

Nakonec zalezla do postele. Složila si deky pod záda, rukama si objala kolena a zamyšleně se rozhlédla po svém novém příbytku. Šedivák to vzal jako výzvu. Domyslel si, že zbytek postele se hodí zrovna pro něho, hupl nahoru, pohodlně se uvelebil a usnul. Strčila do něj palcem u nohy, ale on se jen zamotal pevněji do klubíčka.

Až budu chtít spát, budu ho buď muset shodit, nebo spát v sedě. Všichni mužští obyvatelé tohoto domu jsou naprosto nesnesitelní.

Shovívavě se usmála a zarazila se.

Je tu sotva den a půl a začíná si na tenhle život zvykat. Na toho muže a mladíka, na Unin laskavý úsměv, na Šedivákovu stálou společnost. Je to šílené a nechápe to. Měla by si dát pozor. Šedivák je velké nebezpečné zvíře a ona nikdy neměla ani psíka, kterého by měla chuť hýčkat na klíně. Berig je puberták s těmi nejhoršími vlastnostmi nedozrálého mladíka a Wulfrik? Wulfrika by se měla vystříhat, pokud chce přežít s čistým štítem. Unesl ji a udělal z ní otrokyni, ani okem nemrkl. Kousek svědomí se v něm nepohnul a ani v té nejlaskavější náladě nepadlo jediné slovo, že by ji snad nechal jít.

A ještě ke všemu je dominantní, panovačný a sexuálně přitažlivý. Vychovávali ji k tomu, aby se stala ženou mocného muže, ale měl to být muž civilizovaný, jemný, zdrženlivý. Jak je možné, že ji přitahuje divoch, barbar? Že jí vře krev jen při pouhém pomyslení na něho? Měla by být mrtvá hrůzou v přítomnosti muže, který je nepřítelem jejího rodu a drze ohrožuje její vlastní svobodu.

Julie se zavrtěla na svých provizorních polštářích.

Chvíli si namlouvala, že tohle všechno vyvolala podivná situace, v níž se ocitla. Neznámý cizí svět ji vede k němu jako k záchrannému orientačnímu bodu. Proto se na něho tak upíná. A taky jí zachránil život. Ale hned věděla, že sama sobě lže. Dobře, tak ji fyzicky přitahuje. Co na tom, je to lidské. Nádherný muž, kdo by odolal? Ale je to složitější, přiznala si nakonec. Nerozuměla Wulfrikovi, nemohla mu odpustit, že ji unesl, ale líbil se jí a důvěřovala mu. Bylo to zvrácené, ale nemohla si pomoci.

„Jsi hloupá husa, Julie Livie,“ vyčínila si nahlas a Šedivák zvedl vyčítavě svůj dlouhý čenich a otráveně jí dával najevo, proč ho ruší ze sladkého spánku. „A ty!“ dodala důrazně, natáhla obě nohy až k vlkovým žebrům a strčila do něho, „ty koukej mazat z mé postele.“

Když Wulfrik nasedal druhého dne za svítání na svého koně a mířil ven z tábora, usmíval se. Julie spala celou noc klidně. Když k ní ráno nakoukl, ležela schoulená v hlavě postele a zbytek zabíral Šedivák. Vypadalo to, že si Julie pomalu zvyká.

Až se naučí vařit a prát, bude všechno pohodlnější, pomyslel si Wulfrik. Až dokážu překonat stavy vzrušení, které ve mně vyvolává.

Sám sebe nepoznával, bylo to tak nečekané. Vůbec se nepodobala ženám, které se mu líbily. Ani se nenamáhala zakrýt fakt, že ho považuje za nepřítele a jiné to nebude, že její spolupráce je jen přechodná nutnost.

Její ohromující erotická reakce ve vaně nedokazuje vůbec nic, říkal si zatrpkle. Byla to jenom maska, chtěla ho zesměšnit, vracela mu jeho útok stejnou měrou, hrála jeho hru. Byla si jistá, že on tu hru nedovede do logického konce.

„Proč se mračíš?“ zeptal se Berig.

„Přemýšlím, jestli jsem hlupák.“

Hlupák, protože k ní mám ohledy, nebo hlupák, protože se jí nesnažím dostat do postele, meditoval v duchu.

Berig se na něho podíval široce rozevřenýma očima. Wulfrik, který byl svou vznešeností jenom krůček od krále, nikdy netrpěl ani stínem pochybnosti o své osobě. Muselo by se stát něco závrtně neskutečného, aby svůj názor změnil.

„Hlupák jsem každopádně,“ podotkl Wulfrik a pobídl svého koně k trysku. „Pospěš si, mám před sebou dlouhé půldne v Radě.“

„Asi se něco stalo,“ hvízdal potichu Berig a následoval svého pána.

Toho dopoledne nenašla Julie ani malou chvíličku volna. Una jí ukázala, jak prát, jak zabrat tuniku, jak připravit králíka do hrnce.

Při pohledu na staženou mrtvolku se Julii přímo zakymácel žaludek. S nechutí přijala nabízený nůž.

„A ty přestaň slintat,“ pohrozila vlkovi kysele, aby aspoň na okamžik oddálila hrozící pohromu.

Nakonec ji však vaření začalo docela bavit. Připravila dušené maso, nasbírala bylinky a listí na salát, umíchala olej a koření na ochucení a dostala první lekci v pečení chleba.

V poledne se vrátil Wulfrik z Rady. Najednou to v táboře hučelo jako v úle, novinky, které s sebou přivezli muži ze zasedání, letěly táborem jako větrná smršť.

„Co je? Co se stalo?“ Julie musela Wulfrika zatahat za rukáv, aby si jí vůbec všiml. „Přišla snad císařova armáda?“

„Ne, zbabělý císař se skrývá v Ravenně obklopený svými armádami. Nevytáhla ho ven ani zpráva o únosu

jeho sestry. Padlo rozhodnutí. Zbouráme tábor a zítra vyrážíme.“

„Kam vyrážíme?“ dotírala na něho Julie.

Wulfrik mlčel, neřekl ani slovo.

Jak mě otec najde? Srdce se jí bolestně sevřelo, na chvíli ji zachvátila panika, ale pak se jí vrátil zdravý rozum. Přece není možné, aby se tisíce lidí pohybovaly tajně a nepozorovaně po říši. Kdekdo bude vědět, v jakém místě se nachází. Ale jak ji najdou uprostřed toho nepřehledného mraveniště?

„Všechno se dozvíš, až přijde čas,“ povolil nakonec Wulfrik, „sdělím to všem najednou.“

Tvář měl klidnou a vyrovnanou. To napětí v něm však cítila. Snažila se rozluštit, co to znamená. Poznala však jen pevně potlačovanou zlobu.

Najednou se ze všech stran hrnuli lidé. Rodiny vedené svými muži, skupinky mladých mužů, kteří se vzájemně pošťuchovali a chlubili svými svaly, dospělí zkušení válečníci s meči po boku. Ti přicházeli s vážnou tváří, pevní jako skála, rozhodnutí bojovat do posledního dechu. Šel z nich strach, jak tam stáli, nohy rozkročené, překřížené paže, v zúžených očích odhodlání necouvnout před nikým. Muži, kteří šli za Wulfrikem, byli nebezpeční. Bez zaváhání by zabíjeli Římany, kdyby dostali rozkaz.

Někdo přitáhl na prázdné prostranství na okraji tábora prázdný vůz. Wulfrik šel pomalu k němu. Když vylezl nahoru a stoupl si na dřevěné sedadlo, dav ztichl, všechny tváře se obrátily k němu.

„Ty to víš,“ chytila Julie Beriga za ruku, „ty víš, kam jdeme.“

„Nic nevím,“ zakroutil Berig hlavou, „ví to jenom král a jeho Rada. Poslouchej, Wulfrik nám to poví.“

Wulfrik začal mluvit, jeho hlas se nesl nad tichým davem, jako by dával rozkazy na bojišti. Nerozuměla mu ani slovo, ale stylem jeho projevu by se pyšnil i nejdokonalejší římský řečník. V jeho hlase byla vášně, podmanivost i síla. Měla chuť ho následovat, i když nevěděla proč. Ten muž byl rozený vůdce. Vypiloval všechny dovednosti k naprosté dokonalosti a přidal je k přirozenému charismatu. Lidé skoro nedýchali. Potom řekl jednu větu a dav se náhle proměnil. Projela jím prudká vlna vzrušení, zmatku, obav, v lidských tvářích se zračila hrůza.

„Berigu, co říká?“ naléhala Julie, „nerozumím mu. Co se stalo?“

„Cože?“ Berig poplašeně zamrkal, jako by ho náhle probírala z transu. „Říká, že... že...“ nemohl najít ta správná latinská slova, „říká, že jdeme na jih.“

„Na jih? Kam na jih?“

„Do Afriky,“ stěží vykoktal Berig. „Do Afriky. Na konec světa.“

SEDMÁ KAPITOLA

Afrika? To přece není možné. Julii se udělalo mdlo. Tak strašně daleko, tam ji nikdo nikdy nenajde.

Na shromaždišti zavládl zmatek. Ženy naříkaly, lomily rukama, muži křičeli jeden přes druhého další a další otázky. Náhle se ozval Wulfrikův hlas, silný jako lví řev. Vřava jako mávnutím kouzelného proutku ztichla.

„Je to země s bohatou zemědělskou půdou, která dá spoustu dobré úrody. Vývozem drahého obilí budeme držet v šachu celou říši.“ Berig se soustředil na překlad, vypadal teď trochu klidněji, dokázal si poradit i s latinou, vzápětí se však jeho tón znovu změnil. „Východní říše posílá Honoriovi na pomoc čtyři tisíce vojáků.“

„Alarich bude bojovat?“ zeptala se Julie vystrašeně.

Potečou potoky krve, ať vyhraje kdokoliv, přemítala.

„Král prý prohlásil, že nás sem nepřivedl proto, aby havrani obírali naše kosti, a nestojí ani o to, aby se to stalo Římanům. Chceme jenom půdu, která nám náleží. Nic víc.“

„A zítra vážně odcházíme?“

„Ano. Bylo to tak naplánované. V Římě dochází jídlo, nebudeme stát před vyhladovělým městem.“

Musím uprchnout při první příležitosti, umínila si Julie. Lidi začnou balit, nastane zmatek.

Každou volnou chvíli chodila nahoru a dolů klikatou pěšinkou k říčce. Tou cestou bude utíkat. Wulfrik nasadí na její stopu Šediváka a Šedivák se od brodu vrátí zpátky do tábora. Ona bude pokračovat dál vodou po proudu

dolů. Mohlo by to vyjít, když bude mít trochu štěstí. Ale nejdřív se musí zbavit Šediváka.

Dav se začal rozcházet, ale pořád tam hučelo jako v úle. Najednou všechny zastavil mohutný výkřik.

Wulfrik zpozorněl, seskočil z vozu a postavil se proti muži, který náhle vystoupil z davu.

„Ach bože, to je Rathar,“ zhrozil se Berig, „vždycky byl proti Wulfrikovi.“

Takového obra Julie nikdy neviděla. Byl ještě o hlavu vyšší než Wulfrik, urostlý jako pevný kmen dubu, tělo měl mohutné jako medvěd. Zrzavá hříva mu divoce vlála po krku, tvář měl sevřenou vztekem, a ještě než začal mluvit, už cloumal mečem.

„Co chce ten Rathar?“

Berig už začal překládat.

„Zrádce! Zbabělče!“ zvolal ten muž. „Alarich se mýlí a všichni to vědí. Ty nás máš vést, a ne se nechat zatáhnout do bláznivých plánů, které nás dovedou na smrt. Nepůjdu s tebou, Wulfriku, synu Athanagilda, syna Thorismunda. Ani můj klan s tebou nepůjde, protože ty hledáš výhody jenom pro sebe. Chceš se sám zmocnit koruny, až tohle šílenství skončí zkázou nás všech.“

Wulfrik stál jako skála, ruku na jílci meče, dokud rozlícený obr nedošel až k němu. Když začal mluvit, jeho hlas byl pevný a klidný, plný pohrdání.

„Wulfrik říká, že Rathar lže,“ překládal Berig vášnivě. „Ale dovolí mu vzít své urážky zpět, nebude dbát...“

Zrzavý obr rozkaceně zamával mečem a zařval zlostí...Jdi k čertu!“

Berig se rozběhl zpátky ke stanu. Šedivák stál v tu chvíli za Wulfrikem, vycenil zuby a výstražně vrčel. Wulfrik pružně jako panter uskočil stranou, meč mu vyklouzl z pochvy. Ostří se zkřížila, břinknutí kovu o kov se neslo hrozivě tichým prostranstvím jako siréna.

Julie si uvědomila, že je sama. Nikdo ji nehlídá. Za nejbližší řadou stanů jsou přivázaní koně. Je to snadné, nemusí k řece ani utíkat.

Z davu vyběhl chlapec a podal Ratharovi štít. Ten ho popadl a uskočil před Wulfrikovým útokem. Vzápětí se za Wulfrikem vynořil Berig a strčil mu do ruky štít ozdobený drakem, který Julie viděla viset ve stanu.

Díky bohu, jsou vyrovnání, vydechla Julie úlevou.

Začala se prodírat davem. Když se konečně dostala až k místu boje, uvědomila si, co dělá. Chtěla přece utéct. Stála teď ve středu kruhu, Wulfrika měla jako na dlani.

Wulfrik bojuje nejen o své postavení, ale o svůj život. Možná nevěděla nic o souboji s mečem, ale bylo naprosto zřejmé, že oba muži jsou odhodlaní utkat se na život a na smrt. Tahle bitva nemůže skončit jinak než krveprolitím, možná ještě hůř. Nemůže to udělat. Ted' ne, ted' nemůže utéct.

Když Wulfrik padne, co bude dál? Proti tomu šílenému obrovi nemá naději. Ten muž je mnohem těžší, mnohem vyšší, jeho ruka dosáhne mnohem dál. Zakryla si pusou a přinutila se dívat. Wulfrik je pružnější a mnohem rychlejší. Zatajila dech, když se Wulfrik sehnul pod silným úderem. Není slabší než Rathar. A je klidný, ledově klidný.

Wulfrik si volnou rukou přejel po čele, hodil si vlasy dozadu. Oči jeho protivníka byly na okamžik ošáleny tímto pohybem. V tom okamžiku vyrazil Wulfrikův meč, sekl nízko, ostří projelo nohavicí kalhot a sjelo po noze. Byl to jen letmý náhodný úder, nesekl hluboko. Objevila se krev a Rathar zařval vzteky. Vrhla se na Wulfrika jako šílenec, sekal a píchal, zapomněl na všechna pravidla boje. Zahnal protivníka až k boku vozu, připravil ho o všechnu jeho rychlost. Ted' rozhodovala váha a zuřivost. Rathar vykřikl a udeřil znovu. Přímo na Wulfrikovu hrud'.

Julie neměla ponětí, jak dokázala nechat oči otevřené a neomdlít hrůzou.

Ohromná čepel vyrazila dopředu a najednou tam Wulfrik nebyl. Ležel na zemi. Náhle se však otočil a znovu vstal. Odhodil štít, levou rukou třímal dlouhý nůž, v pravé ruce držel meč. Po paži se mu z dlouhé rány řinula krev jako nezastavitelná povodeň.

„Ne!“ myslela si, že ječí hrůzou, ale byl to jen zoufalý šepot.

Berig ztuhl, vlk se nakrčil, jako by se chystal ke skoku.

Zdálo se, že Wulfrik se zapotácel a jeho pozornost ochabla. Obr se na něho s vítězným rykem vrhl. Wulfrik pod jeho vahou klesl k zemi, opíral se jen o raněnou paži. Zvedl vzhůru nůž. Rathar si nestačil všimnout, jak mu sjíždí přes pevné břicho až na samý konec kroužkového brnění. Tam Wulfrikův nůž našel svůj cíl.

Muž padl jako podřatý strom.

Wulfrik se smýkl dolů a prudce padl hlavou na kolo vozu, když ho těžká váha zavalila.

Berig popadl štít, obrátil ho proti Ratharovým spojencům a s ostrým nožem v ruce chránil přístup k oběma padlým mužům. Šedivák mu vrčel po boku.

Julie zjistila, že utíká, klouže po mokré trávě, nohy se pod ní podlamují, ale doběhla až k Berigovi.

„Dej mi ten nůž,“ vykřikla a vytrhla ho Berigovi z ruky. Hbitě ho namířila proti jednomu z Ratharových stoupenců, který měl v úmyslu pokračovat ve rvačce. „Odnes Wulfrika, musíme zastavit krvácení.“

Ratharův muž se tak snadno odradit nedal. Pokusil se zaútočit i na Julii.

Šedivák se naježil a mocně zavrčel.

„Chceš mít rozsápané hrdlo?“ vyjela na útočníka Julie. „Přísahám, že ho na tebe pustím, když okamžitě neuhneš!“

Naštěstí dorazila Una s manželem. Sichar popadl nůž a s Berigem zahnali rozdivočelé muže. Obě ženy zatím odvalily mrtvé tělo z Wulfrikovy postavy.

„Proč jsi neutekla, když jsi měla takovou možnost?“ byla první Wulfrikova slova, ledově zelené oči ji upřeně sledovaly. Vzápětí však dychtivý pohled zmizel, oči se zakalily, víčka se zavřela.

Nestačila odpovědět, vlastně ani odpověď neznala. „Hlupák,“ podotkla Una, která klečela na kolenou vedle Julie, „jak se může tak ptát?“ Vzala Juliiny ruce a pevně je přitiskla k otevřené ráně na Wulfrikově paži. „Tady je to místo, drž pevně. Musíme zastavit krvácení.“

„Jeho hlava...“ špitla Julie.

„Ta je jako z dubu,“ opáčila Una, „ale tvrdá hlava bez krve je k ničemu.“ Stáhla si opasek a převázala ho kolem Wulfrikova předloktí. „Vidíš? Tohle zastaví krvácení. Ale nesmí to být utažené moc dlouho, jinak by paže mohla odumřít.“

Ona mě to učí, uvědomila si Julie a nutila se překonat nevolnost, která ji pálila až v krku. Snažila se soustředit na to, co po ní Una chce. Ruce jí klouzaly v krvi, ale byla odhodlaná neomdlít.

Muži se vrátili s přenosnými nosítky z proutí. Překulili na ně Wulfrika a nesli ho do stanu. Julie se pomalu ploužila za nimi. Slyšela Unu, jak počítá. Potom na okamžik povolila opasek na Wulfrikově paži a znovu ho uvázala.

Ted' můžu jít. V táboře je hluk a zmatek, nikdo si mě nevšímne.

Z místa boje se ozýval nářek, ženy z Ratharova klanu oplakávaly svého mrtvého. Muži věrní Wulfrikovi se

shromažďovali ve skupinkách a pomalu se ubírali ke stanu svého vůdce.

Žije. To je všechno, co jsem chtěla vědět. Nemůžu už nic udělat. Půjdu...

Nohy si však dělaly, co chtěly, zcela nevysvětlitelně ji nesly v Uniných stopách do Wulfrikova stanu. Odmítly poslouchat rozum.

„Jak ti můžu pomoci?“ vyslovila ústa sama od sebe.

„Přines vodu a ručníky,“ zavelela Una a ohlédla se k bratrovi, „ty najdi jehlu a nitě, ta rána se musí zašít!“

„Zašít?“ zděsila se Julie. „A ty to umíš?“

Samozřejmě že to Una umí, jak jinak, pomyslela si Julie. Připadala si tak neschopná a neohrabaná, ničemná. Styděla se za svou zhýčkanou a zbytečnou minulost.

„Uděláš to?“ špitla Julie roztřeseně.

„Julie to udělá.“

Obě ženy se otočily za Wulfrikovým hlasem. Una s ulehčením, Julie s vytřeštěnými očima. Byl podivně bledý, bronzová barva kůže se s nemocnou bledostí prazvláštně slučovala, ale usmíval se.

„Julie Livie ovládá pěkný steh, jsem o tom přesvědčený.“

Una cosi nesměle namítla, ale Wulfrik jí nedovolil odporovat.

„Není dobré, aby ses v pokročilém těhotenství skláněla celé hodiny nad mým potlučeným tělem.“

„Nikdy jsem nic nešila,“ namítala vyjukane Julie, „stažený králík mi zvedl žaludek, natož...“

„Nejsem králík,“ poznamenal Wulfrik.

K čertu s ním! ulevila si v duchu Julie. Proč radši nezůstal v bezvědomí.

„Včera jsi ani nevěděla, jak králík vypadá, dnes už ho umíš uvařit.“ Kupodivu to byla Una, která to řekla. „Jinak se to nenaučíš.“

„K ničemu to nepotřebuju,“ bránila se Julie.

„Budeš to potřebovat. Jsi jeho žena.“

„Nejsem jeho žena,“ pronesla důrazně.

„Zachránil jsem ti život. Vlastním tě. Stala ses mou ženou,“ řekl Wulfrik. „Jestli to tak není, proč jsi neutekla? Času jsi měla dost.“ V zeleném pohledu visely otázky a dohady, ale vyzařovalo z nich ještě něco víc, něco, co ji mátlo a dusilo, co ji mámilo a přitahovalo.

„Byla jsem hloupá, už teď si to vyčítám,“ křikla dopáleně, „nechápu, proč jsem to neudělala. Měla jsem odejít.“

„Příliš pozdě,“ pokrčil Wulfrik rameny.

Je to neuvěřitelné, uvažovala Julie. Ruku má rozpáranou na kost, na moment se odvážila mrknout do těch míst, ztratil spoustu krve, utržil takovou ránu do hlavy, že by většinu lidí okamžitě zabila. A on je ještě schopný tady se mnou provokativně laškovat.

Berig vběhl dovnitř a vysypal Uně do klína všechny potřebné pomůcky.

„Mně ne, mně to nedávej,“ upozornila ho Una, „šít bude Julie.“

„Ona?“ vyděsil se k smrti Berig. „To snad ne! Když ne ty, udělám to já. Já jsem jeho muž.“

„V žádném případě! Nechci mít ruku zaláтанou jako špatně vyspravené spodky,“ hájil se Wulfrik. „Udělá to Julie.“

Asi neměla úniku. Přitáhla si stoličku vedle Wulfrikovy postele a podívala se na své ruce. Byly klidné. Zatím. „Bude to bolet,“ řekla.

„Bude to bolet, ať to dělá kdokoliv. Horší by bylo nechat to být,“ prohodil ledabyly a natáhl k ní ruku. „Udělal bych si to sám, kdyby to byla levá ruka.“

Berig jí položil do klína ručník a Una jí podala jehlu s dlouhou navlečenou nití.

„Dělej hodně malých stehů po celé délce, každý zavaž zvlášť. Takhle se to dělá, vidíš?“

Julie to zkusila jako Una. Když se však chtěla ujistit, zda je to správně, všimla si, že mluví do prázdné zdi.

Wulfrik položil na ránu levou ruku a stáhl její okraje co nejvíc k sobě.

„Je to dobré, pokračuj.“

Snažila se na to nemyslet. Snažila se nemyslet na nic. Zakázala si připustit, že protahuje jehlu s nití živým masem, že dělá jeden uzel za druhým na lidské kůži. Wulfrikův hlas jí zněl klidně v uších, jak ji naváděl k pořadí jednotlivých stehů a radil, jak má uzly správně utáhnout. Když nořila jehlu do kůže, cítila, jak se jí pod rukou maso škube.

Musí to příšerně bolet, pomyslela si.

Ale Wulfrikův hlas nezakolísal ani na okamžik a jeho paže ležela v naprostém klidu, jako když držel meč proti svému rozzuřenému protivníkovi.

Po několika prvních stezích se uklidnila, i když se jí krev vařila v uších a v hlavě jí hučelo, v rukou měla chladnou jistotu. Soustředila se jen na příští úsek rány, na přesnou hloubku, vzdálenost a správný tlak. Nic jiného nevnímala. Až se najednou slyšela, jak říká, „hotovo“.

„Ne, ještě nemůžeš omdlít, Julie,“ slyšela Wulfrikův neutrální hlas, jako by mu vyšívala ozdoby na tuniku.

Opřela se do stoličky a prohlížela si své ruce. Byly červené až k zápěstí, držela je od těla, jako by jí nepatřily.

„Umyj si krev a pevně ránu ovaž,“ nabádal ji Wulfrik.

„Ano...“ kývla a přesně provedla Wulfrikovy pokyny. Automaticky sáhla po přikrývce. „Teď si lehni, musíš si odpočinout.“

„Nepřichází v úvahu,“ odporoval Wulfrik, hodil nohy přes postel a postavil se. „Musím se ukázat svým lidem a promluvit s Ratharovým klanem. Je to moje povinnost.“

„Nejsi v pořádku,“ zarazila ho Julie, opřela se do něho a chtěla ho stlačit zpátky na postel. Ačkoliv byl Wulfrik vážně zraněný a oslabený ztrátou krve, pořád měl sílu jako lev. Její mravenčí síla proti němu nic nezmohla. Byl pevný jako skála. „Přece za nimi nepůjdeš zrovna teď, když jsi ho právě zabil.“

„Byl to čestný souboj, vyzval mě před svědky. Já jsem ho nenapadl. Zjistím, co potřebuje jeho žena a děti, abych jim pomohl. Vynahradím jim prolitou krev v rodině, i když na nic takového nemají v tomhle případě nárok.“

Postavil se proti Julii, zvedl jí bradu zdravou rukou a podíval se jí do očí.

„Jsem rád.“

„Jsi rád? Proč?“ zeptala se udiveně Julie. „Protože se zdá, že sis vybrala.“

„Vybrala jsem si co?“

„Že tady chceš zůstat.“

„Vybrala? Řekla jsem ti přece, že jsem byla hloupá. Nic lepšího mě nenapadlo. Nebud' směšný. Proč bych měla zůstat s někým, kdo mě unesl proti mé vůli, kdo si ze mě udělal otrokyni, kdo mě... kdo mě...“

Dál se nedostala, selhal jí hlas.

„Kdo tě co, Julie?“

Ruka se mu svezla dolů, už ji nedržel za bradu, ale objímal ji kolem pasu a jemně si ji přitáhl k sobě.

„Kdo mě nutí zašívát své odporné rány,“ odsekla, ale jistota se jí z hlasu vytrácela. Tak urputně bojovala s touhou opřít se o jeho bezpečnou hrud', nechat se laskat a konejšit v jeho náručí. On měl být vyčerpaný a nejistý, ale byla to ona, kdo se sotva držel na nohou. „Odmítám si

prohlížet vnitřek lidí, už nikdy nechci nic takového vidět. Viděla jsem tvoji kost.“

„Bez kostí bychom těžko drželi pohromadě,“ uculil se pobaveně. „Posad’ se Julie, odpočiň si. Byl to šok, já vím.“

Posadil ji na postel a zamířil ke vchodu.

U vchodu zaváhal, opřel se o tyč a na okamžik zůstal stát. Byla to jediná známka slabosti, kterou u něho zaznamenala. Pak narovnal ramena a zmizel.

Ještě zaslechla nadšené výkřiky a výbuchy radosti, když se objevil před svými lidmi, pak se hlasy pomalu vytrácely, jak všichni společně odcházeli.

Následují muže, který za tři dny, kdy ho znám, zabil přímo před mýma očima tři muže vlastníma rukama. Nepřítomně zírala na své ruce, jako by čekala, že se na nich znovu objeví krev. Zůstala jsem s ním, i když jsem mohla utéct. Ale dva z těch mužů byli vrazi a chtěli mě znásilnit. A Rathar ho napadl. Nemohl nic jiného dělat. Bud’ on, nebo Rathar.

Stočila se do klubíčka, chvění, které předtím s takovým úsilím zahнала, se znovu vrátilo. Přetáhla si přes ramena přikrývku a ucítila jeho vůni.

Jsem v jeho posteli, uvědomila si. Měla bych odejít... za chvíli, až budu mít sílu. Je mi tady dobře, jsem tady v bezpečí. Za chvíli vstanu a půjdu k řece. Uteču...

Víčka se jí zavřela.

„Ona ještě spí,“ zabručel nevrle Berig a otráveně se díval na Julii, zachumlanou ve Wulfrikově posteli.

„Přestaň, byla v šoku,“ zamumlal Wulfrik.

Hlava mu třesla, jako by mu poletovala ve vzduchu oddělená od těla. Moc dobře věděl, co to znamená. Velká ztráta krve ho doslova odrovnala. Skoro neviděl a paže ho nesnesitelně bolela. Potřeboval si lehnout a spát. Zaspal

všechno. I ten nesmyslný Alarichův plán, s nímž hluboce nesouhlasil a který teď dlouhé hodiny obhajoval před svými lidmi.

Měsíc už byl hodně vysoko, když je poslal spát. Zítra bude dlouhý a náročný den, musí se dostat z krize. Měl by.

A ta žena je v jeho posteli.

Proč vlastně zůstala? Od té chvíle už si tím lámal hlavu aspoň tisíckrát. Nebyl to nedostatek odvahy riskovat. Proč tedy? Neuměl si to vysvětlit.

„Probudím ji, ať si jde do své postele.“ Berig už natáhl ruku, aby Julii vyhostil. „Je jako led.“

„Neříkal jsem snad, že měla šok?“ připomněl mu Wulfrik. „Kolik si myslíš, že slušně vychovaná římská dívka asi vidí takových soubojů, při kterých teče krev a jde o život?“

A on ji donutil zašít tu ránu. Proč vlastně? V tu chvíli se mu to zdálo správné, ale teď už si tak jistý nebyl. Cítil se dost provinile, teď se mu to zdálo kruté. Testoval její odvalu, nebo si jen přál zase cítit na sobě její ruce?

„Nech ji,“ pokynul úsečně Berigovi a přetáhl další přikrývku přes její tělo. V jeho velké posteli se zdálo být ještě drobnější než ve skutečnosti. Šedivák vylezl nahoru a uvelebil se vedle ní. Jemu velká postel moc vyhovovala.

„Chceš mou postel?“ nabídl Berig. „Můžu spát na zemi.“

„Chrápeš, chlape,“ klepl mu Wulfrik lehce na rameno, „jestli mám vůbec usnout, potřebuju mezi námi celý stan. Lehnu si do Juliiny postele.“

Dost dlouho mu trvalo, než se v malé posteli uvelebil. Jeho bolavá paže mu nedala spát. Nemělo to nic společného s jemnou ženskou vůní, která se mu kradla do nosu, ani s představou krásného ženského těla, které se sem hodilo mnohem líp.

Zítra, cestou na jih, by ji mohl vzít do města a nechat ji v Bazilice. Byla vyhlášeným místem příměří. Přežila by tam v bezpečí, než se spojí se svou rodinou.

Ale už teď věděl, že nic takového neudělá. Je jeho a i ho zůstane. I když neměl potuchy, co pro něho ta žena znamená.

Wulfrik obtočil levou ruku kolem jílice meče a snažil se uvolnit. Měl divný pocit. Na meči měl špatnou ruku, znepokojovalo ho to.

Je to jen ta divná nálada, připustil po chvíli. Cvičil boj oběma rukama, nic to neznamená.

Zaslechl Berigovo vzdálené chrápání a usmál se.

Počínal si dobře, chlapec. Kroužil kolem nás jako ostříž, kryl mi záda, odvážně se postavil Ratharovu muži, i když byl mnohem starší a zkušenější. Je načase, abych mu daroval vlastní meč. Ať se naučí zacházet s těžším ostřím. Plánování Berigovy budoucnosti ho uklidnilo, ruka mu povolila a on konečně usnul.

„Páni...“

Výkřik byl tlumený, ale probudil ho. Meč už držel v ruce.

U jeho postele stála Julie v košili, s Šedivákem po boku. Byla půvabně zrůžovělá, vlasy rozčuchané.

„Promiň, myslela jsem, že jsi pryč.“

„Byla ti zima, tak jsem tě nechal spát.“

„Měla jsem se pořádně přikrýt,“ zamumlala, oči měla zastřené spánkem.

„Pojď ke mně,“ odkryl deku a udělal jí místo.

Julie beze slova vklouzla vedle něho.

Překvapilo ho to, nečekal, že poslechne. Pak si všiml, že spí vestoje, vůbec nevnímala, co se děje. Stočila se do klubíčka a přitulila se k němu.

Wulfrik se zhluboka nadechl, byl rád, že nešel do postele nahý jako obvykle. Tohle omračující pokušení by asi nezdolal. Na druhé straně svádět dobře vychovanou římskou pannu s jednou rukou sotva použitelnou, by zcela jistě dopadlo hroživě.

Zasmál se sám sobě. Ignoroval nepohodlí, které mu přinášela její blízkost, a zavřel blaženě oči před měkkou tmou jejích vlasů.

Aspoň sis to přiznal, říkalo jeho svědomí.

Chceš ji.

OSMÁ KAPITOLA

Julie se nepatrně probrala, ale oči neotevřela. Obestřela ji sladká dřímota, do níž po špičkách vstupoval okolní svět. Tak příjemně už se dlouho necítila. Opírala se o silné bezpečné tělo, na spánku ji lechtal teplý dech, jemně jí čečral vlasy.

„Nech toho, Šediváku,“ ohnala se v polospánku.

Na uchu ucítila lehký dotyk.

„Tak toho nech, ty vlku, nemám na tebe náladu. Chci spát,“ mumlala rozespale.

Ozval se rozjařený smích. Dokonale ji probudil.

Vlci se přece nesmějí. Kčertu! Vlci nejsou tak velcí, aby se natáhli podél celého jejího těla. Vlci taky nemají ruce, aby se jí dotýkaly, a rty, aby laškovaly s její kůží.

„Co to děláš?“

„Chtěl bych tě políbit,“ ozval se Wulfrikův pobavený hlas.

„Ne... to ne...“ špitla odmítavě, ale její hlas nezněl příliš přesvědčivě. Něžné doteky způsobily spoušť v jejím těle, líbilo se jí to. Vůbec nebyla rozhodnuta se jím bránit.

„Neměl bys...“

„Zraněnou ruku mám v klidu, nemusíš se bát,“ usmál se Wulfrik. Jeho rty ukončily Juliinu chabou obranu. Našly si jemnou kůži za uchem, cestovaly po krku a usadily se v jamce klíční kosti.

Aniž by chtěla, odstrčila rozum stranou a přitulila se k horkému Wulfrikovu tělu ještě blíž. Dlouhé mužské tělo

ztuhlo, teď si teprve uvědomila, jak blízko je vedle ní. Celá se rozechvěla, když ucítila, jak je Wulfrik vzrušený.

„Nejde o tvou ruku a ty to víš,“ zašeptala sotva slyšitelně do přikrývky. „Slíbil jsi, že ne...“

„Slíbil jsem, že se nemusíš bát násilí. Zdá se ti, že používám násilí?“

„Svádíš mě, to nemůžeš zapřít.“

Přejel jí po ušním lalůčku a něžně stiskl jemnou kůži mezi zuby.

Z jejích rtů uniklo tiché zasténání.

„O svádění jsem nic neříkal,“ hájil se pobaveně.

„Jsem panna,“ namítla stroze. Neznělo to jako výčitka, spíš jako by to připomínala sama sobě.

„Já ne,“ zasmál se upřímným smíchem.

Ruka se mu svezla níž, až se něžně dotkl jejích prsů. Cítila, jak její bradavky okamžitě reagují, tělo jí hořelo pod tenkou košilí. Zastyděla se, že mu tak snadno podléhá.

„To je vidět,“ zajíkla se.

„To je dobře,“ poznamenal. Pod jeho slyšela slovy tichý smích.

Otočil si ji na ruce a položil ji na záda. Zvedl se na levém lokti a chvíli ji pozoroval.

„Co asi udělá muž, když se vzbudí a najde ve své posteli ženu? Svoji ženu?“

Sklonil se a začal ji laskat jazykem.

„Chutnáš moc hezky.“

„To je moje postel,“ protestovala ochable a bojovali s nevysvětlitelnou touhou zvednout k němu ruce a stáhnout ho k sobě.

Jeho vůně ji vzrušovala, přemáhala jí smysly, byla jeho mužností zcela omámená.

„Když jsi sem přišla, spal jsem,“ podotkl, „nezbývalo mi nic jiného, zabrala jsi moji postel.“

„Ale tys...“

Wulfrikovy rty ji umlčely. S ospalou smyslností se mu poddávala, ale ne tak docela, jak by si přál. Jeho jazyk zápolil s Juliinými zavřenými rty. Přál si, aby otevřela ústa a dovolila mu vniknout dovnitř stejně náruživě jako při té zběsilé horké koupeli.

Odmítala ho přijmout.

Tentokrát ne.

Julie pevně sevřela rty a zoufale bojovala se svým tělem, které po něm toužilo, chtělo se mu otevřít. Prahla po tom, aby se jí dotýkal všude, chtěla na sobě cítit jeho váhu, dychtila po tom, aby si ji vzal. Je tak těžké odolávat, letělo jí hlavou, když se nejvíc ze všeho chce poddat. Po tom touží ze všeho nejvíc. Už se v ní vzpíná jenom nepatrný kousek odporu, jen nepatrný plamínek hrdosti a strachu, že když se mu vzdá jednou, nebude úniku. Odtud cesta ven nevede a ona skončí jako suchá tráva v ohni.

Julie natáhla ruce a namotala si na prst Wulfrikovy vlasy, které ji šimraly v obličeji. Nenápadně zatáhla. Bůhvíproč. Snad aby cítil bolest, vzdor, odmítnutí, aby ji nechal být. Ve skutečnosti nic takového nechtěla. Chtěla je pohladit, cítit, jak jí jezdí po nahém těle, vplést do nich ruce a přitáhnout Wulfrikovy rty ke svým prsům.

Zelené oči ji upřeně sledovaly. I když v nich vládl pobavený nádech, touha a smyslnost ve Wulfrikově pohledu jí neušly.

Pokusila se zavrhnout jeho choutky pohledem plným zloby a odmítání, ale hned věděla, že jí záměr nevyšel, bezmocnou touhu, která ovládala její tělo, nedokázala potlačit.

„Chceš, abych přestal?“ zeptal se poťouchle. „Ano,“ přinutila se odpovědět téměř proti své vůli. Wulfrik se od ní odtáhl a otočil se na záda. Zamrazilo ji v celém těle při

té náhlé nečekané ztrátě. „Kromě jiného tady spí Berig,“ zasyčela. Přála si, aby její slova vyzněla zle a odmítavě, ale zněla spíš zklamaně. „Líbal jsem tě velice tiše,“ podotkl Wulfrik, „jen líbal.“

„To bylo všechno, cos chtěl?“

„Jistě.“

Wulfrik se posadil a poskytl Julii velkolepý pohled na své nahé tělo. Málem se zajíkla, podezřelý zvuk spolkla v poslední chvíli. Tak zblízka viděla jeho úžasné svaly, které se mu rýsovaly pod kůží a při každém pohybu předváděly úchvatnou hru. Ted' neměla zrak zakalený hněvem a strachem jako ve vaně před pár dny. Obdivovala ho a nebyla si jistá, zda se jí podařilo obdivný pohled skrýt. Sepjala ruce, aby překonala nutkání dotknout se té božské bronzové kůže.

Spustil nohy na zem a Julie si automaticky zakryla oči dřív, než se stačil postavit. Vykoukla jen mezerou mezi pečlivě roztaženými prsty a upokojila se. Tentokrát byl slušně oblečený, nemohla mu nic vytknout.

„Proč?“

„Proč co?“

Wulfrik se sehnul a zvedl meč bolavou rukou. Všimla si, jak zaťal poraněné svaly. Na čele mu vyvstaly kapičky potu.

„Proč jsi mě líbal? A nech tu zbraň, prasknou ti stehy. Takhle se ti rána nikdy nezahojí.“

Přendal si meč do druhé ruky.

„Líbal jsem tě, protože jsi moje.“

Okouzlení bylo pryč, něha byla pryč, vyslovil tu věc s takovou arogancí, že jí brala dech.

„Jednoho dne nebudeš chtít, abych přestal. Jen ten den musíme najít. A máš pravdu, je příliš brzy, abych používal zraněnou ruku.“ Zvedl okraj závěsu, ranní rozbřesk vrhl na Julii záblesk světla. Díval se na ni, jak sedí na okraji

postele růžová touhou, hněvem a studem. „Je čas vstávat, Julie Livie, máme před sebou dlouhý den.“

Byla našťvaná, uražená a zmatená. Neuklidnila se ani ve chvíli, kdy začala připravovat s Unou snídani.

„Přines mléko,“ požádala ji Una, „ovesná kaše dodá lidem energii, potřebujeme ji všichni a potřebujeme jí hodně.“

„Ten člověk je tak protivný, arogantní, panovačný...“ chrčila Julie, už to nemohla vydržet.

„Bolí ho ruka?“ Una zamíchala kaši, přidala hrst bobulí, sušených švestek a ořechů.

Tábor kolem nich byl jako obrovské mraveniště. Lidé ještě omámení spánkem přemísťovali vozy, rozvazovali lana stanů, přivazovali vzpouzející se zvířata.

„Určitě. Ale on to nepřizná.“

„Má špatnou náladu?“

„To ani ne, to...“ váhala Julie, ale hned si uvědomila, jak snadno by se mohla do své řeči zamotat, a rychle zmlkla.

„Ale ne!“ zasmála se Una. „Takže chce...“ její gesto bylo překvapivě výmluvné. „Jak se to u vás řekne?“

„Spát se mnou... milovat se... ano, to chce.“

„A ty nechceš? Wulfrik je mimořádně přitažlivý muž,“ pověděla Una s jasnou nestranností šťastně vdané ženy.

„Ano... vlastně ne... ano, chci. Ale já se mu nevzdám,“ řekla Julie důrazně.

„Jiný muž by tě přinutil,“ řekla Una jakoby nic. „Jsi jeho a může si s tebou dělat, co chce.“

„Kdyby se tak choval, nechtěla bych ho. Starala bych se jedině o to, kde najít nůž, abych mu ho mohla píchnout do srdce.“ Julie vztekle bouchla džberem o zem, že z něho

vycákla voda až na přivázanou kozu a pořádně ji vyplašila.

Una se začala rozjíveně smát jako malá holka, ale pak náhle zmlkla a její obličej zůstal naprosto bez výrazu. Julie se otočila a hleděla do tváře vysoké ženy přibližně stejného věku. Na každém prsu jí visel těžký zlatý cop sepnutý zlatou sponou. Šaty měla z toho nejjemnějšího plátna, bohatě vyšíváné, a na každé paži několik širokých zlatých náramků.

Pohrdavým pohledem shůry sjela Julii a otočila široké modré oči k Uně.

„Uno,“ začala a to bylo jediné slovo, jemuž Julie rozuměla. Mluvila jejich jazykem a mluvila k Uně stejně spatra, jako se dívala na Julii.

Julie odvázala špinavou kozu a vedla ji naprosto suverénně úzkou mezerou mezi oběma ženami. Vysoká žena štitivě ukročila do strany a přitáhla si sukně těsně k sobě. Così se zeptala a Una jí latinsky odpověděla.

„To je Julie z Wulfrikova domu.“

„Nová otrokyně? Je dobrá?“ přešla žena bez problémů do latiny.

„Myslíš ve vaření? To tedy rozhodně není.“ Její pohled byl tak výmluvný, že Julie zrudla až po kořínky vlasů. „Proto si ji Wulfrik nepřivedl.“

Žena znovu přejela očima Julii od hlavy až k patě, tentokrát její pohled sršel nenávistí. Povýšeně pohodila ramenem, otočila se na patě a hrdě odkráčela.

„Uno, jak jsi mohla,“ vyplašeně vyhrkla Julie, „myslí si, že jsem jeho... jeho...“

„Myslí si, že jsi tam, kde by chtěla být ona. V jeho posteli. To je Sunilda, Hilderikova dcera. Její otec chce Wulfrika za syna. A Sunilda chce Wulfrika za muže. Jen Wulfrika.“

„Chce si ho vzít? Udělal by to? Asi není moc příjemná.“

„Ale ano, vzal by si ji. Nejspíš by to udělal už dávno, kdyby neměl tolik jiných věcí na práci. Přinesla by mu spojenectví mnoha dalších mužů. A je to silná a tvrdá žena, správná žena pro vůdce. A rozhodně není ošklivá.“

„Tobě se ale nelíbí, nemáš ji moc v lásce.“

Una vztekla rozmáčkla vejce, které držela v ruce. Byla to dostatečná odpověď.

„Považuje mě za nuzotu, dává mi najevo, že jsem níž než ona. Snáší mě jen proto, že Berig slouží Wulfrikovi.“

„Teď ji taky nemám ráda, když jsi mi to řekla.“

Zvedla řemínek, přitáhla zmatenou kozu zase zpátky a znovu ji přivázala.

„A ona nemá ráda tebe, to je horší. Ale varovala jsem tě. Chceš ji snad za svou paní?“

„Ne, to nechci.“

A taky nechci, aby se stala Wulfrikovou ženou, pomyslela si.

„Wulfrik ji miluje?“

„Sotva ji zná. Dobře se oženit je však jeho povinností ke klanu. Láska není v rozpočtu.“

„Snažíš se mi naznačit, že bych to manželství mohla zastavit? Že bych ho měla zastavit?“

„Někdy je důležité dívat se dopředu. Všechno může být jinak, než to zrovna teď vypadá.“ Una hleděla do ovesné kaše jako věštkyně, která se pokouší číst ve vnitřnostech pohanské oběti. Zvedla hlavu a zpříma se podívala do Juliiných očí. „Pokud neutečeš.“

„Uteču!“ vyhrkla dřív, než ji rozum stačil zabrzdit. „Jak by se ti líbilo stát se otrokyní u nějakého Římana? Nepokusila by ses utéct?“

„Ne. Slyšela jsem, jak Římané nakládají s uprchlíky,“ řekla zostra. „Možná se ti nelíbí, že jsi Wulfrikova. Ale když utečeš, neublíží ti. Jen tě přivede zpátky.“ Natáhla se pro misky a začala servírovat kaši. „Zavolej muže, jídlo je hotové. Viděla jsi, že by u nás někdo zacházel špatně s otroky?“

„Žádné otroky jsem neviděla.“

„Protože je nerozeznáš od svobodných. Otroci jsou u nás součástí rodiny.“

Vzpomněla si, jak se Wulfrik choval k jejich mrtvé otrokyni. Tenkrát se jí to zdálo divné, dnes to začínala chápat. Tady se nikdy necítila tak osamělá, nikdy tu nebylo tak pusto a nevládl tu chlad jako doma ve vlastní rodině. Věřila, že sňatek s Antoniem Justem jí přinese kýžené ocenění. Že si jí někdo bude vážit, že ji bude brát na vědomí. Teď o tom pochybovala.

„Tak kde zase jsou?“ zlobila se Una. „Berigu, pojd'te se najíst. Sedni si,“ postrčila Julii, „nečekej na ně, nebo ti to vystydne. Proč jsi najednou tak zamyšlená?“

„Vzpomněla jsem si na muže, kterého si mám vzít,“ odpověděla bez náznaku vřelejšího zájmu. Zvedla lžíci a s chutí se pustila do ovesné kaše.

„Jaký je?“

„Je to senátor, je mu třicet a je velmi bohatý. Už teď má velký vliv u císařského dvora.“

„Na to se tě neptám. Netoužíš se s ním milovat?“

„Uno,“ okřikla ji Julie.

Una se zasmála a kývla hlavou směrem, odkud přicházel Wulfrik.

„Není jako...“ mávla rukou k Wulfrikovi jedním ze svých výmluvných gest. Byla v něm velikost, moc, a i když Julie neměla ponětí, jak to Una vyjádřila, byl v něm i sex.

„Ne,“ zavrtěla smutně hlavou, „to opravdu není.“

„O čem se vy ženy bavíte?“ zeptal se Wulfrik, když si všiml, jak v sobě dusí načatý smích.

„Gumans,“ pohodila hlavou Una.

O mužích, uvědomila si Julie. Najednou jí došlo, že to slovo zná. Že začíná vnímat jejich jazyk.

„A jak muži nikdy nepřijdou včas, když mají.“ Ukázala na misky s chladnoucí kaší. „Jezte, je to poslední teplé jídlo, které budete dneska mít.“

Najedli se a začali balit.

Zdálo se, že Wulfrik nešprýmoval, když mluvil o rýnském sklu a truhlicích stříbra. Když se stan vyprázdnil, stály venku dva těžké povozy naložené až po okraj. Vybraní muži odkudsi vynesli zamčené truhlice a velmi opatrně je naložili doprostřed předního vozu.

„Kde je zlato?“ zeptala se Julie jen tak mimochodem, napůl v žertu. Jen na chvíli se zastavila, aby se vydýchala a utřela si zpoceně tváře.

„Neboj se, mám dobrý přehled,“ podíval se na ni Wulfrik a v zúžených očích mu zablýsklo. „Proč se ptáš? Uvažuješ, že bys s jedním pytlem vzala nohy na ramena?“

Julie sevřela rty, nehodlala se mu zpovídat ze svých záměrů. Samozřejmě že od rána nedělala nic jiného, než přemýšlela o svém útěku. O žádné zlato nestála. Plánovala jen, že vyklouzne z vozu, jakmile se přiblíží na dosah města. Bude tam spousta lidí a matoucích stop, ani Šedivák si v té změti neporadí.

Vlk stál před stanem, vrtěl ocasem a přimhouřenýma očima lačně pozoroval zapražené voly.

„Hloupý kluk,“ usmál se na něho jeho pán. „Trochu velká kořist i pro tebe, nemyslíš? Běž radši hlídat.“

Julii se leknutím zatajil dech.

Myslí snad Wulfrik, aby vlk hlídal ji?

Šedivák se otočil, vyskočil na přední vůz a lehl si podél dlouhé truhly, která byla zároveň sedadlem pro vozku.

Aha, tak tam je zlato, domyslela si Julie.

Ne že by ji to zajímalo. Jenom si ujasnila, že na tom místě bude trávit svou cestu vlk. Musí utéct dřív, než přijde o svůj veškerý duševní klid. Někde v podvědomí jí sice hlodala myšlenka, že duševní klid není to hlavní, po čem touží. Že touží hlavně po tom, aby zahodila svou hrdost a roky vychování do větru, a mohla být s tímto mužem.

Wulfrik se opíral o vůz a od srdce se něčemu smál. Slušelo mu to. Jeho postoj vyjadřoval sílu a sebevědomí, jistotu a vznešenost. Smích v očích se snoubil s jeho zpupnou arogancí. Najednou se sehnul a zvedl ze země batole, které se zatoulalo své matce.

Děti mu důvěřují, říkala si a vzpomněla si na malého chlapce, který s jásavým výskotem přijal jízdu v jeho sedle. Berig by za něho položil život, stovky mužů za ním půjdou až na konec světa. Všimla si letmých pohledů, jaké mu věnovaly ženy procházející kolem. A všechny ženy ho chtějí. Jenže on chce mě. Ovšem jenom jako otrokyni, která mu zahřeje postel a poskytne mu potěšení. A za manželku si vezme tu silnou a tvrdou ženu, která se hodí pro vůdce.

„Na co myslíš, Julie?“

Otočil se od vozu a upřel k ní zelené oči.

Srdce se jí sevřelo.

„Není už čas vyrazit?“ zeptala se pevně, hlas se jí ani nezachvěl.

„Máš pravdu,“ podíval se na oblohu, „slunce už stoupá, za hodinu musíme být pryč.“

DEVÁTÁ KAPITOLA

Vozy byly naložené, nad nimi čnělo stanové plátno, aby chránilo cenné poklady ukořistěné na cestách. Zvířata byla seřazená téměř v zákrytech, voli byli zapraženi a jejich hlavy směřovaly na východ. Čekalo se jen na povel.

Kdesi daleko vpředu je i král a celá jeho domácnost. A také unesená císařova sestra Galia Placidie.

O čem asi tak přemýšlí, napadlo Julii. Nemá ani tolik štěstí jako já, aby se mohla zabývat balením a nakládáním beden, nebo se rozptýlit sháněním zatoulaných ovcí a koz.

Julie se natáhla, aby se mohla zachytit opěrné tyče a vyskočit dozadu na druhý Wulfrikův vůz. Ale to se přepočítala. Wulfrik snad musel číst její myšlenky. Nestačila ani povyskočit, a už ji držel kolem pasu a vedl ji k prvnímu vozu.

„Nahoru!“ zavelel, nepatrně ji zvedl a postrčil na vysoké sedadlo. „Vezmi si otěže.“

„Neumím řídit,“ ošívala se, neboť jeho ruku ještě stále cítila v zádech.

„Samozřejmě že umíš. Není na tom nic těžkého. Jed' za vozem před sebou. Berig pojede za tebou,“ odpověděl striktně na její námitky a poťouchle dodal, „nemůžeš zabloudit.“

A on samozřejmě bude mít dokonalý přehled, pomyslela si, budu neustále na očích. Nemůžou si nevšimnout, kdybych náhodou hodlala zmizet.

„Ty...“ Julie semkla rty, aby se nedopustila urážky, ale její zlostný pohled přesně říkal, co si myslí.

„Snaž se poznat svého protivníka, Julie Livie. Vždycky se vyplatí představit si, co bys dělala ty sama, kdybys byla v jeho kůži,“ podotkl s typicky mužskou samolibostí. „Vážně?“ pohlédla na něho rozezleně. „Tvoje fantazie sahá tak daleko, že si umíš představit, jaké to je být sexuální otrokyní barbarského vůdce?“

Nechtěla od něho odejít, ale věděla, že musí. Ten příběh nemá jiné řešení. A on jí překazí jakýkoliv pokus udělat to, co by bylo lepší pro oba. Proto se na něho tak zlobila. Opravdu ji chce mít u sebe a přivést si domů nesnesitelnou panovačnou Sunildu?

Čekala, že se rozzuří, že se urazí, že to pro něho bude šok. Co rozhodně nečekala, že propukne v rozjařený smích.

„Sexuální otrokyně?“ smál se, až se po něm všichni okolo začali otáčet. „Nemáš ani ponětí, co to obnáší.“

„Ty hlupáku!“ vykřikla Julie rozhořčeně a sáhla po dlouhém bodci s kovovým hrotem, kterým se pohánějí voli. V tu chvíli za sebe neručila, byla rozhodnuta ho použít.

Wulfrik ji však předběhl. Skočil do sedla svého ošklivého plesnivce a uháněl pryč. Ještě z dálky slyšela jeho smích.

Nemám ponětí? Co tím proboha myslel?

Problém byl, že čím víc na to myslela, tím víc ji ta představa vzrušovala. V její fantazii vířily zlověstné představy zlatých řetězů omotaných kolem nahého těla, nadýchaných hedvábných šálů, které nic nezakrývaly. A Wulfrika nataženého na posteli, jak ji sleduje zpod přivřených víček a čeká, až mu holou kůži začne natírat vonnými oleji. Matně si uvědomovala, že se jí krátí dech a zaplavuje ji horko, cítila váhu svých prsů, nalité bradavky se jí třely o lněnou košili.

Mohutné trhnutí ji probudilo z erotického transu. Voli na ni nečekali, sami se vydali na cestu za předchozím vozem. Rychle popadla otěže a doufala, že si jejího výpadku nikdo nevšiml.

Ach bože, povzdychla si. Jestlipak Wulfrika taky napadají podobné představy? Asi sotva. Není tak naivní, aby uvažoval takhle primitivně. Možná by mě šokovalo, kdybych tušila, na co myslí. Možná bych omdlela, kdyby mi to řekl... kdyby mi to ukázal...

Julie se ostře a bolestivě štípla do zápěstí. Zabralo to.

Nepatříš sem! okřikla se. Neměla bys ho chtít. Neměla bys na něho takhle myslet.

Říkala si, že její jediná záchrana je strašidelná síla těch čtyř tisíc mužů, které posílá Východní říše. Jestliže přijdou, mnoho z těchto lidí zemře. Nechce vidět, jak umírají lidé, které si oblíbila. Nechce to ani vědět. To ji nutí, aby odtud zmizela.

Dívala se na mohutný průvod, jak se pomalu jako přílivová vlna pohybuje po široké travnaté planině.

Honorius jim slíbil půdu. Na obou stranách byla tato dohoda jasná, nikdo ji nepopíral. Proč jim tedy tu půdu nechce dát?

Namáhala si mozek, aby si připomněla rozhovory, které se vedly u nich doma. Před několika týdny jí připadaly nezajímavé a nudné. Ale matně si vzpomínala, že její otec i Antonius Justus pokládali tuhle zradu za naprosto normální a ospravedlnitelnou, protože dohoda nebyla v zájmu Říma. A ona i její matka notně přikyvovaly moudrému a rozumnému mužskému názoru. Teď však vřela pohrdáním nad věrolomností takového jednání.

Jeden z volů klopýtl a přitáhl její pozornost.

„Dej pozor, ty nemehlo,“ pokárala ho zlostně. Chceš si snad vylévat svou nemohoucnost na hlavu nebohých zvířat? vzápětí pokárala sama sebe.

Zdalo se jí, že se v posledních dnech přestává ovládat a ztrácí svou pověstnou trpělivost. S Wulfrikem, s císařem i s voly. Nebo je to tím, že je mnohem citlivější od chvíle, kdy se před jejíma očima vynořil z kouře tenhle obrovitý muž a obrátil jí život naruby? Zlost s ní lomcovala, vášnivě prožívala nespravedlnost spáchanou na těchto lidech, svářily se v ní hluboce protichůdné pocity, s nimiž si nevěděla rady. Nikdy předtím takové pocity neprožívala, bylo jí v podstatě lhostejné, jak žijí lidé kolem ní. Až se vrátím domů, uvažovala, až se vrátím... Narovнала záda a rozhlédla se po svém okolí. Kam to všechno zmizelo, proboha? Zatímco snila, vyjeli do prázdné krajiny, město zmizelo z dohledu. Pod koly vozu ubíhala známá cesta Via Latina. Podél cesty se ve stínu borovic objevovaly a zase mizely známé hrobky a ubíhající milníky jí napovídaly, že vzdálenost mezi ní a vším, co zná, se pozvolna prodlužuje.

I ta nepatrná jistota, že se dnes zachrání, která ji držela nad vodou, vybledla a záhy se docela vytratila. Nepřítomně hleděla mezi rohy volů a neviděla nic. Už se nemohla dál klamat marnou nadějí. Teď je v moci člověka, který je jí vzdálený jako hvězdy na nebi. Žádá od ní jenom poslušnost, jídlo a sex.

Wulfrik projížděl mezi vozy, kroužil kolem a hlídal, aby bylo všechno tak, jak má být.

Sexuální otrokyně! mumlal si bez přestání a smál se sám pro sebe. Nešlo mu to z hlavy.

Násilím se musel přimět, aby se soustředil na přítomný děj kolem sebe. Tušil, že se blíží problémy, měl nepříjemný pocit, že se přesouvají příliš pomalu. Měl by zasáhnout, pokud je těžkosti nemají dosáhnout.

Jenomže jeho mysl poletovala jinými cestami než jeho tělo. Chtěl odplout od denního života, pohrávat si s

báječnými představami, které se mu hrnuly do hlavy po Juliině výbuchu. Nemohl se jich zbavit a rušily ho tak mocně, až se mu to dokonce začalo líbit.

Namířil zpátky k Berigovi, přivázal koně za zadek vozu a přisedl k němu na kozlík.

„Vodu?“ zeptal se Berig a podal mu butelku.

Seděli beze slova v příjemném tichu a popíjeli vodu, která byla ještě příjemně svěží. Berig s napjatou pozorností sledoval okolní krajinu. Wulfrik věděl, že by měl dělat totéž. Místo toho nemohl odtrhnout oči od Juliiny hlavy a ramen, které viděl přes objemný náklad.

Opravdu sexuální otrokyně, zavrtěl hlavou a znovu se usmál. Je tak žádoucí a tak nevinná. Nemá ani ponětí o tom, jak moc ho provokuje, jak ho okouzluje, když ji může alespoň pozorovat. Ví, že Julie od něho očekává jen to nejhorší. Když vezme v úvahu, za jakých okolností se jí zmocnil, nepřekvapuje ho to. Přesto se ho nebojí, nebo přesněji řečeno to před ním umně skrývá. Obdivoval ji za to.

Ovšem Julie Livie ani v nejmenším netuší, že její nezkušené nevinné tělo stojí na jeho straně. Má hluboce vášnivou povahu, sice utlumenou studenými zvyky římské domácnosti, ale on ji odhalil. Její reakce na jeho laskání byla úžasná. Rozhodně nevypadá, že by kdovíjak toužila po tom senátorovi.

Neudržel se a sám pro sebe se znovu usmál.

Představil si pompézního muže středního věku ve slavnostní tóze. Pravidelně cvičí v tělocvičně, aby si udržel mužnou postavu pro budoucí mramorovou sochu. Vyhýbá se rozruchu a výstřednostem, to si jako vážený občan nemůže dovolit. Chová se mravně, laskavě se usmívá a je studený jako psí čumák. Uprostřed nevinné debaty se na něho bez rozmyslu vrhá rozzuřená Julie s vlajícími vlasy, oblečená jen spoře nebo vůbec, a

přesvědčuje ho o své pravdě. A může mluvit o štěstí, když cestou nepopadne ostrý bodec, tyč nebo třeba pohrabáč od římského krbu. Co by dělal chladný a uhlazený vážený muž s takovou dračicí? Jak by se tvářil, kdyby ji viděl, jak statečně zašívá rozšklebenou ránu, i když se jí zvedá žaludek. Nebo jak hladí vlka po břicho a rozčesává mu hustou kožešinu. „Wulfriku!“

Wulfrik se probral z příjemného snu, nevrlý Berigův tón ho upozornil, že už nějakou chvíli k němu mluví.

„Říkal jsi, že jedeme do Afriky. Je to daleko?“

„Máme před sebou tak jedenáct dní cesty do města Neapol. Pokud nás něco nezdrží.“

Berig široce rozevřel oči a v tom okamžiku bylo Wulfrikovi jasné, že ví, co myslí tím zdržením. Bitvu.

„V Neapoli musíme sehnat loď,“ pokračoval Wulfrik a sám doufal, že k žádné bitvě nedojde.

„Je tam řeka?“

„Je tam moře. Afrika je na druhé straně Tyrhénského moře. Tos nevěděl?“

Berig zadumaně zavrtěl hlavou. „Moře jsem nikdy neviděl.“

Wulfrik moře viděl. Jednou v životě stál na břehu a pozoroval nekonečnou vodu. Nemohl říct, že by o moře nějak zvlášť stál. Ovšem pokud je to jediný způsob, jak se dostat do země plné obilí, pak to musí udělat.

„Víš to Julie?“ zeptal se Berig.

„Ano, myslím, že to ví.“

„Nevypadá, že by jí to dělalo nějaké starosti,“ podotkl Berig trochu rozladěně. Dotklo se ho, že se Julie jako žena neobává tajemné síly, ačkoliv on, muž, z toho má malou dušičku v těle.

„Nedělá. Je přesvědčena, že už s námi nebude, až tam dorazíme,“ pronesl hořce Wulfrik a zabloudil pohledem k tmavé hlavě před nimi.

Trvalo celých dvanáct dní, než dojeli do města Capua, na severu od Neapole.

Julie pomalu vypouštěla z hlavy, co bylo, sílil v ní pocit, že nikdy jinak nežila. Vstávala s východem slunce, připravila jednoduchou snídani, pak naložili věci a pomalým tempem pokračovali v cestě jednotvárným údolím řeky Trerus. Obědvali za pochodu chléb a sýr a večer rozbalili tábor v dalším úseku svého pochodu.

Svým způsobem to byl docela příjemný život.

Neměla nic na práci. Pozorovala krajinu kolem sebe, dívala se za kroužícím orlem, sledovala ryby ve vodě. Jako za všechno i za tohle musela zaplatit daň. Zatím se vzdala svých plánů na útěk. Útěk byl vyloučený, dokud byla všem lidem na očích. Kupodivu se tím nijak zvlášť netrápila, spíš se jí ulevilo, byla ráda, že o tom nemusí přemýšlet.

Wulfrika viděla zřídka, jen občas zasvítil jako všudypřítomný maják v mase poutníků. Vysoký na šedém koni kroužil kolem procesí, zdálo se, že je neunavitelný. Poháněl loudaly, povzbuzoval předvoj, tu a tam zmizel z očí za dalekými kopci. Když se vrátil, vážně promlouval se svými muži. Všimla si, že otěže už drží oběma rukama. Tolik by si přála, aby jí dovolil prohlédnout znovu ránu, prozkoumat, jestli je opravdu zahojená. Přidával se k nim obvykle navečer, pomáhal Berigovi napnout stan a vytvořit bezpečný přístřešek, najedl se a byl znovu pryč.

Snad někdy spí, přemýšlela Julie, jenom nevěděla kde a kdy. Ráno, když vstávala a rozespale si protírala oči, byl už Wulfrik upravený, oblečený a svěží. Nechápala, kde se v něm bere ta síla.

„Proč mě Wulfrik ignoruje?“ mrzutě zaútočila na Beriga někdy po šesti dnech únavného pochodu.

„Neignoruje tě,“ mžoural očima proti vycházejícímu slunci, „má moc práce. Potřebuješ něco?“

„Ani ne,“ protáhla nerozhodně Julie, „jen...“

Co jen? projelo jí hlavou. Čekám, že za mnou bude chodit? Že si se mnou bude povídat? Že mě bude znovu svádět? Jsi hlupačka, Julie Livie.

„Tak co si stěžuješ!“ zamumlal Berig s plnou pusou slaniny. Chvilí se neklidně vrtěl a ošíval a pak prohodil přiškrceným hlasem. „Víš, že musíme plout přes moře?“

„Jistě. Ty ne?“

„Bylas někdy na moři?“ zeptal se Berig a najednou měl oči jako malý kluk, veškerá dospělost se z nich vytratila.

Julie přikývla. Byla na moři jen párkrát, a to jen na krátké vyjížděce při pobřeží, ale to nebude nikomu povídat.

„Jaké to je?“

„Ohromná hluboká voda, kam jen dohlédneš. A obrovské vlny. Lod' se v nich docela ztratí.“ Ponořila ruku do džberu s vodou a rozhoupala hladinu, aby mu to předvedla. „Lod' se na vlnách houpe nahoru a dolů, kymácí se ze strany na stranu a ty musíš držet rovnováhu, aby tě vlna nesmetla do moře.“

Berig zezelenal. Nejspíš je to ještě mnohem horší, než si uměl představit.

Julie ho raději přestala škádlit. Ani ona se netěšila na moře, i když se snažila nenuceně předstírat, že ji nic takového nemůže rozházet. Představa, že kdovíjak dlouho neuvidí pevnou zemi, ji pranic nelákala.

Další pádný důvod utéct dřív, než k tomu dojde.

O pět dní později se jí znovu tento rozhovor vybavil v paměti. První vůz náhle zastavil, muži seskákali z vozů, popadli zbraně a nasedli na koně.

„Co se děje?“ volala Julie vyplašeně na Beriga.

„Musíme obsadit Capuu,“ křikl na ni, „uprav tábořiště sama. A přichystej léky a obvazy.“

„Kdy se vrátíte?“ zajíkla se Julie.

„Až vyhraje, to dá rozum,“ křičel ze sedla svého koně. Wulfrikův štít držel v ruce, dlouhý nůž se mu houpal u pasu.

Vzápětí už viděla jenom zvířený prach za kopyty jeho koně.

A Wulfrik? sevřelo se jí srdce obavami. Odjel samozřejmě taky, nejspíš jako první. Ani se s ní nerozloučil. Co když se nevrátí? Co když ho už neuvidí?

Proč by se měl loučit? přemítala trpce. Nejsem pro něho důležitá, jsem jenom otrokyně. Vůdci se s otrokyněmi neloučí.

Poprvé od chvíle, kdy ji unesl, jí vhrkly slzy do očí. Nedokázala je zastavit, hrnuly se jí po tvářích jako řeka a zoufalé vzlyky se jí draly z hrdla jeden za druhým.

Když ji našla Una, byla schoulená na sedadle, hlavu v dlaních jako zoufalý uzlíček neštěstí. Otěže měla zamotané kolem nohou a volí se pásli uprostřed neuvěřitelného chaosu vznikajícího tábořiště.

„Julie, co se děje?“ zeptala se Una. Když nedostala žádnou odpověď, neohrabaně vyšplhala za Julií nahoru a měkce ji objala. Teplé mateřské objetí jí nepomohlo, spíš naopak. Srdcervoucí vzlyky jí zaplavily hrdlo, nemohla ani promluvit. „On se vrátí, neboj se. Vždycky se vrátí,“ utěšovala ji Una.

„Nerozloučil se,“ vzlykla Uně do hrudi. Bylo zvláštní, že Una okamžitě a přesně věděla, proč pláče. Julie zvedla hlavu a zahanbeně si utřela tvář, když si všimla, že se na ni všichni dívají. „Ani nepamatuju, kdy se mnou naposled promluvil.“

„Zvykneš si. Je to válečník, vítězství v boji je u něho na prvním místě. Musí to tak být, je odpovědný svým lidem.“

Muži se vrátili až za soumraku následujícího dne. Táhli spoustu ukořistěných vozů a poníků. Po Wulfrikovi a Berigovi nebylo ani stopy. Julie se jako šílená prodírala davem. Bylo téměř nad lidské síly prodrat se hustým zástupem a hnout se o milimetr kupředu. Už se skoro vzdávala, už téměř omdlévala hrůzou, když z davu vystoupil Wulfrik s Berigem v patách. Oba byli špinaví, obalení potem a bahnem, ale zdálo se, že neutrpěli ani malý škrábanec. Vypadali, že jsou sami se sebou náramně spokojení.

„Konečně!“ zuřila Julie. „Všichni už jsou dávno zpátky a vy se uráćíte objevit až teď. Chcete teplou vodu a jídlo? Houby! Nic nedostanete. Myslela jsem, že jste oba mrtví.“

Hodila jim pod nohy oškubané syrové kuře a zalezla do vozu.

„Co se jí stalo?“ zeptal se zmateně Berig. „Vyvádí, jako bychom prohráli.“

„O ženách se ještě musíš hodně ućit, Berigu. Pořád platí, že čím větší starost o tebe mají, tím víc křičí a tím víc tě bijí, když zjistí, že jsi v pořádku.“

Sebral se a šel za Julií do vozu.

Nemohla dělat nic, pokud nechtěla předvést divadelní představení celému táboru.

„Chceš mě snad zbít?“ zeptal se Wulfrik a v koutcích rtů mu cukal smích.

„Nestojíš za to,“ odsekla Julie pohrdlivě. „Žádné starosti jsem si o tebe nedělala, to je k smíchu. Jenom jsem neměla ponětí, co se děje... a ta tvoje pitomá ruka se určitě ještě nezahojila... a jak můžeš bojovat, když nejsi v pořádku, a co bude se mnou, když tě zabijou...“ chrlila na něho vodopád slov, jen aby nemusela plakat.

Wulfrik neřekl ani slovo. Položil jí ruce na ramena, stiskl její křehké kosti a obrátil ji k sobě.

„Nechápu, proč jste to město museli napadnout. Nemohli jste ho obejít?“ zamumlala a měla co dělat, aby nezačala znovu vzlykat.

Byl cítit stejně hrozně, jako vypadal, určitě jí zašpiní tuniku a ještě bude celá od bláta. Tvář měla opřenou o drsné škrábavé brnění a ruce přitisknuté k jeho hrudi. Ovinula mu ruce kolem těla, objala ho a stiskla ho nejpevněji, jak to jen uměla.

„Potřebujeme jídlo. A taky musíme vědět, že ve městě není žádná vojenská posádka, která by nás mohla napadnout zezadu,“ vysvětloval trpělivě.

„Předpokládám, že zlato tam žádné nebylo,“ snažila se udržet svůj hněv v pohotovosti. Příliš se jí to nedařilo. Přitulila se k němu blíž a srdce se jí rozběhlo jako splašené, když se čelem dotkla holé kůže.

„Jenom trochu, moje nespokojená Římanko,“ usmál se Wulfrik.

„Byl někdo zraněn? A co tvoje ruka, ale pravdu, prosím.“

„Ztratili jsme pět mužů. Máme dvacet raněných, ale není to nic vážného. A jestli chceš, můžeš mi ruku prohlédnout.“

„Kdo se ti o ni staral?“ vyzvídala Julie. Všimla si, že obvaz není původní.

„Berig. Vážně to chceš vidět? Na ránu, která se hojí, není moc hezký pohled.“

„Nebyl to hezký pohled, ani když jsem ji zašívala,“ podotkla a začala rozmotávat obvaz. Na konci musela plátno odtrhnout, bylo přilepené zaschlou krví. „Kde jsou stehy?“ vyhrkla.

„Vyndal jsem je. Hnusně tahají, když se rána hojí.“

„Copak nechápeš, jak je to nebezpečné?“ vyjela rozhorleně.

Wulfrik zničehonic natáhl prst a zvedl jí bradu. „Ty pláčeš?“

„Ne!“ odbyla ho umíněně. „Slzí mi oči od kouře.“

„Je tady nějaký kouř?“ rozhlédl se Wulfrik kolem. „Tak dobře, máš pravdu. Snažím se, abych se nerozbrečela, jestli to chceš vědět. Nemám ráda, když lidi, které...“

„Lidi, které co, Julie?“ Ach bože, já ho miluju.

„Nemám ráda, když lidi, které znám, jsou zraněni,“ doplnila rychle a celá se roztřásla.

Málem jsem mu řekla, že ho miluju, zhrozila se. Málem to ze mě vypadlo, jen tak tak jsem se zarazila. Byl by na mě milý, to vím. Ale co dál? Jen by toho nemilosrdně využil, aby mě mohl svést. A svedl by mě, o tom nepochybuju. Už teď mě považuje za svůj majetek. A já jsem mu předvedla zámek ke dveřím, a ještě bych mu přidala i klíč.

Hlava se jí točila, srdce jí tlouklo na poplach, žaludek měla až v krku.

Věděla, co to znamená.

Jenom bolest a strach. Nic jiného nemohla očekávat.

DESÁTÁ KAPITOLA

Další město padlo, zásob přibývalo, vozy skřípaly pod jejich tíhou. Alarich byl spokojený. Sebevědomě zamířil k Neapoli.

Julie si teď držela od Wulfrika odstup, přiznala si své city a nevěděla co s nimi. Zatím ji láska přiměla k tomu, že nadávala jako rybářka z čiré úlevy, že je Wulfrik v pořádku, a brázdila rozum pochybnostmi. Nevěděla, co chce, čeho se bojí, co může očekávat.

„Z té hory stoupá kouř,“ všiml si Berig, když seděli a čekali na další rozhodnutí.

„Říká se tomu sopka,“ poučovala ho Julie, „její kořeny vedou až dolů k Hadovi. Někdy ďábel pošle tekutý oheň a popel nahoru a ten obalí zemi. Aspoň mi to tak říkali.“ Když se rozhlédla kolem na úrodné svahy pokryté vinnou révou, olivami a osetými políčky, bylo dost těžké tomu uvěřit.

„Dělá to ďábel často?“ zeptal se vyděšeně Berig.

„Asi tak jednou za tři sta let,“ ujistila ho Julie. „Nebudeme tady dlouho, že ne?“

„Jen dobudeme Neapol a získáme loď.“

Město se ale tvrdohlavě drželo za svými mohutnými zdmi. Bylo zásobováno z moře, nebylo možné ho ani vyhladovět. Takže za další dva týdny hleděla Julie na tutéž: zed' a na tutéž širokou azurovou zátoku.

„Balíme a zítra odjíždíme,“ prohodil Wulfrik úsečně k Berigovi, když se vrátil z Rady.

Byl podrážděný a rozladěný, nespokojený s tím, co se děje. Alarich rozhodl, že se dalších pokusů o dobytí města vzdají a potáhnou dále na jih k Reggiu. Jeho švagr Athaulf se chtěl vrátit zpátky. Wulfrik byl naštvaný. Odmítal jedno špatné rozhodnutí nahradit ještě horším. Nechtěl jít na jih, byla to chyba. Ale došli už příliš daleko, dostali se až za bod návratu. Návrat zpátky do chřtánu odpočaté armády by byl pochodem smrti. Postavil se za krále a nebylo mu z toho nejlíp.

„Kde je Julie?“

„Nevím, neviděl jsem ji od snídaně.“

„Tak co stojíš? Je odpoledne,“ houkl na Beriga. Zatmělo se mu před očima, srdce mu najednou začalo nepravidelně bít. „Chybí nějaký kůň?“

„Neslyšel jsem, koně jsou v pořádku.“

„Šla tedy pěšky.“

Může mít už šestihodinový náskok, uvažoval Wulfrik. Má lehké nohy, posílené dlouhým pochodem. Klidně mohla ujít deset patnáct kilometrů. Nebo se mohla schovat na některé z farem rozesetých u cesty. Nikdy ji nenajde.

Šedivák ležel natažený podél vozu a přátelsky vrtěl ocasem.

„No, tak kde je?“ obrátil se k němu Wulfrik. Vlk zavyl a vyskočil na nohy.

Mohl bych ji nechat jít zpátky k jejím lidem, možná bych měl, přemítal bolestně. Pevně sevřel postranici vozu, jak s tou myšlenkou bojoval. Taky se jí mohlo něco stát, mohla si vymknout kotník, zlomit nohu, nebo něco horšího. Mohla padnout do rukou nějakého ničemy. Ne každý Říman se k ní bude chovat jako k dceři senátora, zvláště když je od hlavy až k patě oblečená jako barbarka.

„Šediváku!“ vykřikl. „Běž! Hledej Julii!“

Vlk sklonil čenich k zemi a začal kroužit kolem nich.

„Až najde stopu, půjdu za ním. Když se nevrátím do vašeho odjezdu, nečekej na mě. Jen co najdu Julii, pojedeme za vámi, doženeme vás.“

„A když ji nenajdeš?“ Berigova tvář byla plná úzkosti. „Je to jen dívka, nikdy předtím nebyla v přírodě takhle sama.“

„Najdu ji.“

Wulfrik pískl a ze stínu borovic vyšel jeho kůň. Šedivák se zastavil, zvedl hlavu, pak ji znovu sklonil a rozběhl se do svahu. Wulfrik nasedl na koně a pobídl ho ke klusu. Vlk šplhal do kopců, nezdálo se, že by si Julie namířila k nějakému obydlí.

Nechce snad vylézt na tu horu? Všichni ti pekelní démoni už ji dávno mohli vtáhnout dovnitř. Ne nadarmo se kouřové hoře říká Pekelný chřtán. Co když spadla do nějaké rokle? Nebo ji mohl znásilnit nějaký kolemjdoucí sedlák... Kčertu! Ještě o nikoho se v životě tolik nebál. U Háda! Kde jen může být?

Šedivák se zastavil, zavrtěl ocasem a vyrazil kupředu jako střela.

Wulfrik ho následoval, vyjel na kopec a zůstal stát jako přibitý.

Julie seděla na skále, houpala nohama a kochala se výhledem. Na hlavě měla šikmo posazený roztřepený slaměný klobouk, nejspíš ho sebrala cestou nějakému strašákovi. Vedle ní leželo pomačkané prostírání a butelka s vodou. Dala si tady příjemný oběd a je v pořádku. Docela v pořádku.

„Dobré odpoledne,“ zvolala zvesela a láskyplně podrbala Šediváka, který se roztáhl vedle ní.

Wulfrik sklouzl ze sedla a vztekle mrštil dýkou před sebe, že se téměř celá zabodla do země. Nebyla to však dostatečná úleva pro jeho city. Popadl Julii za ruce, vytáhl ji na nohy a začal s ní třást. „Zatraceně, co to děláš?“

Nemohla mu odpovědět, když jí hlava létala ze strany na stranu. Přestal s ní třást, ale sevření nepovolil.

„Nic! Šla jsem se projít a rozhlédnout se po kraji. Přestalo mě bavit poslouchat Berigovo bručení,“ odsekla mu. „Pust’ mě, ty surovče! A přestaň na mě řvát!“

„Neřvu. Jenom pokládám rozumné otázky.“ Ztišil hlas, teď už jen křičel a znovu s ní zatřásl. „Bál jsem se, že ses ztratila nebo že tě nějaký chlap znásilnil... napadala mě spousta hrozných věcí...“

„Třeba že jsem utekla?“ pronesla Julie vyzývavě.

„Třeba.“

Ztichli a dívali se zkoumavě na sebe.

„Zlobíš se?“ zeptala se Julie a pohlédla na něho zpod sklopených víček.

„Jistě že se zlobím. Bál jsem se o tebe.“

„Myslela jsem, že jenom ženy se zlobí, když mají strach. Rozumní tvorové jako jsou muži přece zachovají chladnou hlavu a udělají něco rozvážného a duchaplného. A ovládají se.“

Ta hubatá holka si z něho prostě utahuje.

„No tak tentokrát jsem se prostě rozzlobil.“

„Když jsi rozzlobený, vypadáš velmi působivě,“ řekla bez rozmyslu a její mrkající řasy měly smrtící účinek.

Tuší vůbec, co se mnou dělá? prolétlo Wulfrikovi hlavou.

Vystrčila špičku jazyka a olízla si spodní ret.

Někde uvnitř se mu hromadil obrovský tlak. Každou další vteřinu hrozil, že vybuchne. Připadal si skoro stejně jako Pekelný chřtán nad jejich hlavami.

„Ale já se tě stejně nebojím,“ pronesla koketně Julie. „Ne? Není to trochu lehkomyšlné, Julie Livie?“

„Proč?“

„Protože bych mohl udělat tohle,“ prohodil uličnický a přitáhl ji k sobě. V mžiku ji měl v náruči, nohy se jí

třepaly ve vzduchu, tvář měla proti jeho očím. „A potom tohle,“ řekl chraplavě a políbil ji.

Když se bude vzpírat, pustím ji, našeptával mu rozumný hlas někde uvnitř. Snažil se tomu hlasu uvěřit. Ona se ale nevzpírala ani nekopala. Rozevřela rty, chutnala po medu a vínu, voněla sladkou ženskostí a líbala ho s neskolenou vášní, která mu pěníla krev v žilách.

„Sundej tu drátěnou košili,“ zašeptala rozrušeně.

On měl mít situaci pod kontrolou. Chtěl ji svést pomalu a zručně, až přijde čas. A zatím? Je stejně rozrušený, bezradný a nervózní jako ten nejnezkušenější holobrádek.

„Bojíš se mě?“ Stál před ní svlečený a rozpačitý jako malý kluk. „Jestli ano, řekni mi to.“

Julie se na něho dívala, oči široce otevřené. Napadlo ho, že nikdy neviděl nic krásnějšího než tuhle štíhlou dívku stojící po kolena v trávě. Upírala na něho pohled, její oči vyzářovaly nevinnost a neskonalou touhu.

Toužila po něm.

„Nebojím se tě,“ špitla sotva slyšitelně.

Bála se. Samozřejmě že se bála. Bála se jeho moci i velikosti, bála se, že ho neuspokojí, protože netušila, co má dělat, děsila se, aby jí v nestřežené chvíli neuklouzlo ze rtů, že ho miluje.

Wulfrik stál ve slunečním světle do půl těla nahý, na rukou se mu třpytily zlaté náramky, na krku těžký zlatý náhrdelník. Vypadal jako nehybný pohanský bůh.

„Rozpusť si vlasy,“ zašeptal vznětlivě.

Zvedla ruce a začala si rozplétat těžké copy.

Přistoupil těsně k ní. Jeho tělo vydávalo zářivé teplo jako slunce. Projel jí prsty uvolněné prameny a obtočil si je kolem ztvrdlých dlaní. Jen okamžik si s nimi pohrál. Pak jí zvedl něžně bradu, aby se jí mohl dívat do tváře.

Jasně zelené oči, které se jí zdály tak chladné a tvrdé jako kámen, byly najednou plné něhy a jemného vyznání.

Zatlačil jí palcem do koutku rtů. Tentokrát dovolila svým rtům, aby se usmály.

„Chci políbit tvůj úsměv,“ řekl něžně.

Skoro se rozplynula při jeho slovech, netušila, že je takové něhy vůbec schopný. Když se jejich rty setkaly, dech se jí zatajil žářem, který jí Wulfrik svým polibkem vlil do těla. Vousy ji příjemně lechtaly, jeho knír si hrál s jemnou kůží na tváři.

Doteky, vůně a chutě, které na ni útočily, ji doslova pobláznily.

Objal jí rukama hlavu, něžně ji kolébal a houpal, zatímco ji zasypával dalšími a dalšími polibky. Teprve teď si pořádně všimla jeho velkých rukou a dlouhých prstů a uvědomila si, jaká je v nich obrovská síla. Klidně by jí dokázal utrhnout hlavu jako prachmizerný klásek obilí. A přesto se jí dotýká s něhou, která jí vyražela dech.

Nevinně očekávala, že bude jen přijímat jeho doteky, že on se potěší s jejím tělem a ona to bude muset dovolit. Teď když se chvěla v jeho náruči, měla jiné pocity. Chtěla se s ním milovat, brát si taky potěšení z jeho těla, zkoumat ho a nechat se unášet jeho dokonalostí.

Mohla by nechat sklouznout ruce tam, kde mu dráždivý trojúhelník chlupů mizel v přiléhavých kalhotách. To místo ji přitahovalo téměř fanaticky. Nebylo to snadné, protože Wulfrik ji svými polibky zmámil do němoty a vyhnal jí z hlavy všechny kloudné myšlenky. Neohrabaně sklouzla oběma rukama pod pásek kalhot a hladila jeho úzké boky.

„Julie,“ prudce se nadechl a zvedl hlavu.

„Nemám to dělat?“ zeptala se nevinně.

Chvíli mu trvalo, než se sebral. Julie přemýšlela, jestli dělá něco moc špatného, nebo možná naopak něco moc správného.

„Asi máme na sobě moc oblečení,“ vydechl Wulfrik. „Čtyři kusy, myslím,“ obrátila k němu nevinný pohled. Její odpověď ho naprosto vyvedla z míry. „Nepočítal jsem to,“ vykoktal.

Juliina mysl se začala dostávat do smyslně sentimentální nálady, ale její ruce pracovaly naprosto spolehlivě. „Jeden kus, kalhoty,“ mumlala si pro sebe. Prsty si spolehlivě poradily s rozepínáním kalhot a pak je s překvapivou odvahou stáhly přes boky i se spodky. Až do okamžiku, dokud se o cosi nezadřhly.

Wulfrik ji pustil, uvolnil oblečení a předvedl jí důkaz toho, jak na něho její přítomnost působí.

Ne, to přece není fyzicky možné, prolétlo Julii hlavou a ohromeně vydechla. Ustoupila o krok a jen upřeně zírala.

„Nemusíš se bát,“ zašeptal a přitáhl ji zpátky k sobě. Ne? To se lehko řekne, pomyslela si. Wulfrik utopil Juliiny panické myšlenky v dalších polibcích.

Ted' už nebyly jemné a něžné, byly naléhavé, prudké, plné náruživé touhy a vášně.

Julie ho objala kolem krku a přitáhla si jeho hlavu blíž. Horký tvrdý tlak na jejím břiše jí připomínal, co právě viděla. Děsivý pocit ustoupil, tělem jí projelo vzrušení.

Wulfrik oběma rukama chytil její spodničku a roztrhl ji od krku až k nohám. Jen okamžik hleděl na její krásné nahé tělo. Pak slastně vydechl a sevřel dlaněmi její prsy.

Julie se pevně přimkla k jeho tělu a hlasitě zasténala.

Toužila po nějakém uvolnění z té děsivé změti silných pocitů, které ji tak náhle zavalily.

„Wulfriku, prosím...“ křičela roztouženě.

Položil ji na zem a převalil ji na horkou pichlavou travu. Jeho ruce byly všude, hladily ji, laskaly, mučily ji.

Nadzvedl se, celá jeho váha visela nad ní a kolenem jí rozhrnul nohy. Odpoutal se od jejích rtů, a jak přerušil vášnivý útok, vrátil se její obavy.

„Jsi tak... bude to bolet?“ vydechla.

„Ne,“ ujistil ji a pohlédl jí do očí. Ruka mu vjela mezi její stehna, cítila, jak jí jeho prsty pronikají hluboko do horkého lůna. Zalapala po dechu, zvrátila hlavu a zavřela oči. Pohyboval prsty tak obratně a lačně, jako by její tělo už dávno znal. Dlouho si vášnivě hrál uvnitř jejího těla, až se prohýbala slastí a sténala rozkoší. Neuměla si představit nic sladšího. Jeho prsty měkce klouzaly dovnitř a ven, působilo jí rozkoš, jak je mokrá a přístupná, jak jí spalující žár projíždí tělem, jak se chvěje nestydatou touhou po jeho dalších dotecích.

Pak se najednou zvedl a bez varování vyrazil proti ní. Naplnil ji až po okraj, vnikl jí až k srdci ohromujícím mocným úderem, který ji skoro omráčil. Nečekaný náraz v ní vyvolal jásavou radost a vzápětí šok z palčivé bolesti. Oči se jí doširoka otevřely úlekem a překvapením.

„Slíbil jsi...“

„Lhal jsem,“ zašeptal a zavřel jí rty vášnivým polibkem.

Jemně se pohyboval dovnitř a ven v pomalém uklidňujícím rytmu. Bolest se už nevrátila, mohla ho láskyplně přijímat. Pocit, že je naplněna, byl vzrušující. Začala se pohybovat v rytmu, který Wulfrik udával. Dívala se vzhůru k jeho tváři a obdivovala jeho sílu.

Domnívala se, že pro muže je tohle snadná a jednoduchá záležitost. Překvapilo ji, že je stejně napjatý a vzrušený jako ona.

Otevřel oči a usmál se na ni.

Prsty mu zajely do sevřeného horka jejího těla a vmáčkly se do místa jejich spojení. Zalapala po dechu, ještě se jí podařilo vydechnout, když se pomalu a hluboko

vnořil do jejího těla. Pak už nedokázala vnímat nic jiného, než jejich vzájemně spojená těla. Sáhla do výšky, nevěděla po čem a vykřikla bezmeznou touhou. Svět se s ní zatočil, roztránil se a rozpadl se do slasti a tmy.

„Julie?“ Wulfrikův hlas jí zazněl těsně u hlavy.

„Co se stalo?“ vydechla omámeně, nemohla otevřít oči. Blaženě se oddávala teplé vlně slasti, která ji tak příjemně obestřela, a jistotě, že ji poznamenala neznámá síla, která se vymyká jejímu chápání. „Vybuchla sopka?“

„Lichotíš mi,“ usmál se Wulfrik. „Jen jsme se milovali.“

Julie zavrňela a přitulila se k němu.

„Ještě?“

Wulfrik se zvedl a příjemně jí zatlačil na pánev.

„Chtěl bych...“

Je to vidět, pomyslela si Julie.

„Ale...“

„Neuspokojila jsem tě?“ vylekala se a otevřela oči.

Nic takového, viděla, že se mýlí. Wulfrik byl velice spokojený. Jistěže i sám se sebou. Nic nemůže v muži vyvolat větší samolibé potěšení než vědomí, že ji dostal do takového stavu. Ale z něžného výrazu jeho očí vyčetla, že je spokojený především s ní.

„Moc jsi mě uspokojila,“ řekl tiše, „ale Berig bude mít starosti, měli jsme strach, že jsme tě ztratili.“

Ztratili? Ne že jsem utekla? uvažovala Julie, cítila, že je v tom rozdíl, jenom si nebyla jistá jaký. Ale neměla sílu přemýšlet, co by to mohlo znamenat.

„Musíme se hned vrátit?“ zamumlala a zkusila mu přejet rukama po zádech. Potom ho popadla za hýždě a zabořila prsty do jeho svalů.

„Musíme...“ připustil Wulfrik, „ale když budeš dělat tohle...“ hlava mu klesla dopředu a tvář jí zakryla záclona

zlatých vlasů, „bude půlnoc, než v sobě najdu vůli přestat.“

Julie zvedla hlavu, políbila ho a přitáhla si jeho pánev ke své, jak nejbliž mohla. Wulfrik zasténal a kolenem jí rozevřel nohy. Bylo děsivé donutit ho k tomu, aby se přestal ovládat, ale šibalské ženské potěšení, že to dokáže, bylo silnější.

Přes ucho a tvář jí přešel horký jazyk.

„Šediváku!“ křikl Wulfrik. Zřejmě vlk opakoval svůj pokus i na něm.

„Nudí se,“ poznamenala Julie, „chudák stará.“

„Kdo, já?“ zabručel Wulfrik.

„Zase ne tak starý,“ zasmála se provokativně Julie. „Pokud ovšem nejsi za to přerušení vděčný.“

„Ty...“ protáhl Wulfrik a vstal. „Jestli se tě znovu dotknu, bude tma, než se vrátíme zpátky.“

Julie ho pozorovala, jak chodí nahý po louce a sbírá kusy svého oblečení. Pohyb jeho svalů ji fascinoval. Nemohla z něho spustit oči.

Je krásný. Je to směšný přívlastek pro někoho tak mužného, jako je Wulfrik. Ale kombinace jeho proporcí, jeho výšky a zlaté barvy se nedala jinak popsat.

Posadila se, objala si pažemi kolena a zcela nepokrytě ho sledovala.

„Na co se díváš?“

Na tebe, jen na tebe.

Ale nahlas jen řekla. „Jen tak, vůbec na nic.“

Miluju ho, tolik ho miluju. Nemůžu však dovolit, aby si uvědomil, jak jsem zranitelná. Teď už nic nebude stejné jako předtím.

Zachvěla se a složila si hlavu do dlaní. Najednou ji přepadla taková úzkost, byla tak vyděšená tím, co právě udělali.

„Obleč se,“ překvapil ji striktní studený hlas.

Jako by ji někdo polil ledovou vodou.

Wulfrik se otočil a zapískal na koně.

Překročila snad nějakým způsobem povolenou hranici? napadlo ji. Byla tak nezkušená, neměla ponětí, kam až sahá milování, co má čekat a jak se má chovat.

Pokorně si natáhla šaty, zavázala opasek a čekala.

Wulfrik zpytoval výraz jejího obličej.

Už toho lituje, říkal si. Všechno světlo z ní vyprchalo. Podívala se na mě a odešla z ní všechna radost. Sklopila hlavu a nebyla schopna se mi podívat do očí. Ublížil jsem jí.

Při vzpomínce na její pevné tělo se mu sevřela třísla. Nemohl se nabažít toho, jak se mu oddala, jak ho uvnitř sebe hladila. A teď? Chci její důvěru, chci... co ještě chci? Dosáhl jsem jenom toho, že mě nenávidí, že jsem ji odvedl, že jsem si ji teď vzal.

„Chyť mě za ruku a polož si nohu na moji,“ sklonil se z koně, popadl ji za zápěstí a lehce ji vytáhl do sedla.

Okamžik váhala, pak ho objala kolem pasu a přitiskla se k jeho zádům.

O čem mám mluvit? přemýšlel horečně. Všechny jeho dosavadní sexuální styky byly bez problémů. Pobavil se, rozdal potěšení a taky si ho vzal, potom si popovídali, něco popili a rozloučili se stejně snadno, jako se setkali. Rád rozdával potěšení, věděl, že to umí. Měl rád ženské tělo, měl rád ženské nálady a ženský smích. Tuhle jednu jedinou však nemohl rozluštit.

Teď se cítil vinen. Byl to pro něho naprosto neznámý pocit, nemohl se s ním vyrovnat. Vzpomněl si na den, kdy přišel o panictví. Byl to nemotorný neohrabaný zážitek, a přece nádherný. U žen to bude asi jinak. Věděl, že ji uspokojil, vášnivě se k němu tiskla, líbala ho. Líbilo se jí to, byl si tím jistý. Když byla v jeho náruči, toužila po něm a chtěla víc. A teď toho lituje, nechápal to.

„Zítra odjíždíme na jih,“ prohodil úsečně. Očekával otázky, ale žádné nepřišly. V tichosti dojeli do tábora.

„Pomůžu ti,“ nabídl jí, ale než stačil přitáhnout otěže, sklouzla z vysokého koně sama dolů. Stála nejistě na udupané zemi, jako by nevěděla, kam teď jít.

Už neví, kam patří, pomyslel si a srdce se mu sevřelo.

„Julie,“ oslovil ji tiše.

Pohlédla k němu nahoru, hnědé oči měla zamlžené, jako by je zahalila neprostupnou clonou, aby k ní nemohl proniknout.

„Proč jsi mi to dovolila?“ zeptal se nejistě.

Nastalo dlouhé ticho. Nepředstírala, že nerozumí. Potom řekla to, co očekával ze všeho nejméně.

„Protože jsem tvoje.“

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Berig se opíral o kolo vozu a vtíral olej do dřevěné rukojeti Wulfrikova meče.

„Kdes byla?“ halekal na Julii, když ji uviděl přicházet.

„Na hoře vysoké,“ zatrylkovala Julie, „je tam nádherný výhled,“ snažila se o veselý tón, aby zakryla svou nejistotu.

„Una tě postrádala, máš se za ní stavit. Večeři udělám, jestli chceš.“

„Cože?“ Julie si dřepala vedle něho a udiveně k němu vzhlédla.

„Měl jsem o tebe starost,“ zamumlal jako odpověď na její pohled. „Promiň, že jsem k tobě nebyl vždycky přátelský,“ neohrabaně pokrčil rameny. „Jsi pro něho dobrá.“

„Pro koho? Pro Wulfrika?“ Cítila, jak jí hoří tváře. „Jak to myslíš?“

„Nevím,“ pohodil nerozhodně hlavou, „prostě tak. Jsi pro něho dobrá.“

Julie nevěděla, co říct. Namáhala se rozluštit, proč je Berig najednou připravený mít ji rád. Nerozuměla tomu.

„Díky,“ vysoukala ze sebe. „Nedivím se, žes mi nedůvěřoval. Ani mně se nechtělo trávit tady s vámi zbytek života.“

„A teď ano?“

„Ještě uvidím,“ pokrčila rameny a usmála se.

Už spoustu dní nepomyslela na útěk. Nebyla to apatická rezignace, to věděla jistě. Stále častěji se jí zdálo, že sem patří, že k těm lidem náleží, bylo jí tu dobře. A miluje Wulfrika, i když to opatrně skrývá.

„Půjdu za Unou.“

Nutně potřebovala ženskou společnost. Předtím si své myšlenky nechávala jenom pro sebe. Kdyby panenství ztratila v Římě, ani ve snu by ji nenapadlo svěřit se přítelkyni, natož matce. Teď potřebovala Unin klidný zdravý rozum.

„Dítě, jsi v pořádku?“ spráskla Una ruce, když Julii spatřila. „Miloval se s tebou?“

Julie nechápala, jak Una vždycky ví všechno ještě dřív, než ona vůbec stačí otevřít pusu.

„Ano...“ kývla Julie hlavou. „Já... to... líbilo se mi to.“

„Výborně,“ usmála se Una.

„Je to správně? Mělo se mi to líbit?“

„S Wulfrikem? Jistě. S takovým mužem bych ani nic jiného nečekala. Příště to bude ještě lepší, věř mi.“ Una se usmála a objala ji. „Když... když...“ zarazila se a rozzlobeně mávla rukou jako pokaždé, když si nemohla vzpomenout na latinská slovíčka. „Když skončil, byl v tobě nebo venku?“

„Uno!“ okřikla ji Julie, cítila, jak jí rudne tvář. „Je to důležité?“

„Je to důležité, když nechceš dítě.“

„Pane jo, na to jsem nepomyslela,“ pohlédla na Unino kulaté břicho. „Byl uvnitř, určitě.“

„Aha,“ nadechla se Una, „no, nedělej si starosti. Když bude dítě, Wulfrik se o vás postará.“

„Já vím,“ bezvýrazně podotkla Julie. Nebyla schopna myslet ani na zítřejší den, natož na nějakou budoucnost. Dítě si neuměla představit.

„Miluješ ho, vid’?“ visela na ní Una očima.

„Ano, miluju ho moc,“ odpověděla Julie bez rozmýšlení. „Uno, neřekneš to, vid’ že ne? Nikomu, prosím!“

„Nic neřeknu, neboj se,“ ujistila ji Una, „ale on to přece pozná. Nechápu, že to ještě neuhodl. Už tehdy, když byl raněný, jsem to poznala. Ani tys to ještě nevěděla.“

„Ani jsem to vědět nechtěla,“ přiznala Julie bezvýrazně. „Jsem jeho otrokyně. Vlastní mě. Dělá si se mnou, co chce. Ted’ je ke mně laskavý a možná mě má i rád. Zdálo se, že se mu to se mnou líbilo, ale co s tím? Brzy se bude muset dobře oženit. Vezme si Sunildu. Nechci být otrokyní, kterou...“ hledala vhodné slovo, jež by se dalo vyslovit nahlas. „Otrokyní, kterou použije, když nebude mít chuť na manželku. Nechci vychovávat děti, které nemají otce a jejich matka je otrokyně.“

„Nemusí si vzít Vizigótku,“ řekla opatrně Una.

„Cože?“ Julie na ni vytřeštila oči. „Měl by si vzít mě? Tos chtěla říct? Víš přece, že nejsem to, co potřebuje. Berig mi vykládal, že Wulfrik má královskou budoucnost. Až Alarich zemře, stane se jeho následníkem. Potřebuje manželku, která mu přivede silné spojence s dobrými zbraněmi. Kolik válečníků mu asi můžu přivést já?“

„Mluví se o tom, že Alarichův švagr Athaulf si bude brát Galiu Placidii.“

„Je tu ovšem malý rozdíl,“ řekla suše Julie. „Ona je císařova sestra, posílí Athaulfovu pozici. A já, co já?“

„Zeptej se Wulfrika,“ poradila jí opatrně Una. „Nejsi jeho manželka, ale jsi ted’ jeho žena. Promluv s ním. Jenom on ti může dát správnou odpověď na tvou otázku.“

„Máš pravdu,“ přikývla Julie hořce, „jenom on.“

„Kdy to máš dostat?“ zeptala se Una.

„Asi za tři dny.“

„Pokud se to nestane, řekni mi to. Promluvíme s Wulfrikem o něčem jiném než o politice.“

Julie měla své dny a Wulfrik se jí ani nedotkl. Přemýšlela, jestli mu Una něco řekla. Asi ano, protože Wulfrik a Berig nosili vodu, zvedali hrnce na oheň, připravovali dřevo. Nejdřív se trochu styděla, ale pak si řekla, že výhody převažují nad rozpaky, a přenechala mužům všechnu fyzickou práci.

Ale bylo jí dobře. Křeče, jimiž předtím trpěla, ustaly. Nevěděla, zda to má přičítat větší fyzické odolnosti, nebo ztrátě panenství. Kdyby neměla takové problémy se svým vztahem k Wulfrikovi, byla by dokonale šťastná.

Koncem týdne se konečně blížili k Reggio. Čím víc se dostávali na jih, tím byla cesta úmornější. A podrážděnější. Muži nervózně pozorovali krajinu, přibývalo hlídek, ženy držely děti ve svém dosahu. Vědomí, že budou bezmocně stát na špici Itálie s mořem za zády, je znepokojovalo.

Wulfrikovi na ni nezbýval čas. Chápala to. Ačkoliv na Sunildu čas měl. Viděla je spolu pokaždé, když na chvíli zastavili. Sunilda se vždycky procházela kolem nich lehkým houpavým krokem, boky se jí vlnily, tvář jí zářila.

Sluší jim to spolu, říkala si. Oba jsou vysocí, oba mají zlaté vlasy, oba rozumějí stejným věcem. Sunilda upřeně hleděla do Wulfrikových očí, její rudé rty vypouštěly výkřiky obdivu, když promluvil. Wulfrik se na ni usmál a ona hned odpovídala odporně podlézavým smíchem. Když odcházela, pokaždé ho obdařila svůdným ostýchavým pohledem, který byl ve značném rozporu s jejím mocným sebevědomím. Ovšem Wulfrik to zřejmě neviděl.

Julii tyhle nekonečné hrátky neskonalé dráždily. Pokaždé zasyčela odporem, aby se jí ulevilo. Dneska ještě víc než obvykle, už to nemohla snést.

„Až se jednomu chce zvracet, co?“ poznamenal Berig, který to zaslechl.

„To jo,“ souhlasila Julie a hned se zarazila. „Co tím myslíš, Berigu?“

„Jede po něm, to vidíš, ne? Chce si ho vzít. Bude jako osína v zadku, až se to stane,“ dodal zasmušile. „Panovačná potvora.“

Julie spolkla výbuch smíchu. Neměla by dopustit, aby mluvil hrubě o dceři mocného spojence svého pána.

„Je velice atraktivní,“ řekla proti své vůli, když si všimla, jak si Wulfrik užívá pohledu na její kypré boky.

„Pche,“ vyprskl Berig, „jen mu učarovaly její cec... chci říct,“ Berig zrudl a odmlčel se.

„Jsou to ale velice pěkné cecky,“ řekla Julie s kamennou tvář a Berig se začal zmítat v záchvatu smíchu.

Ten primitivní vtip jí zvedl náladu. Ale potom se podívala na Wulfrika a žaludek se jí sevřel touhou. Můžou se sice Sunildě vysmívat, můžou ji pomlouvat, ale ona bude ta, která vyhraje.

„Půjdu se trochu projít,“ řekla Berigovi, „vezmu si Šediváka, nemusíš se bát.“

Šla podél řeky až ke starému kamennému můstku. Naklonila se přes zábradlí a dívala se do křišťálové vody pod sebou.

Má barvu Wulfrikových očí, přemítala. Wulfrik se mi vyhýbá. Řekla mu snad Una, že ho miluju? Možná se bojí, že bych se s ním chtěla znovu milovat, a on o to nestojí.

Byla tak zamyšlená a bezradná, tak nešťastná, že vůbec nevnímala, co se kolem ní děje.

Šedivák znenadání začal mohutně vrtět ocasem, ohlédla se, co ho mohlo asi tak zaujmout.

Na cestě stál Wulfrik.

Všechno se v ní rázem sevřelo.

„Říkala jsem Berigovi, že se jdu projít,“ začala se bránit, ještě než stačil cokoliv říct.

„Já vím, vždyť nic neříkám. Jenom mě napadlo, že taky potřebuju trochu klidu.“

Přistoupil k ní blíž, otřel se bokem o její tuniku a položil jí ruce na lokty. Zůstala uvězněná v objetí jeho paží. Sklonil hlavu a ona ucítila jeho vlasy na citlivé kůži krku a ramen. Rukama jí sevřel boky a zkušeným hmatem si ji přitáhl k sobě.

Julie zatajila dech.

Zvedl jí tuniku, vnímala jeho silný tlak, cítila, jak je vzrušený. Tušila, co bude následovat, ale tentokrát se nemínila dobrovolně podvolit, tentokrát ne. Pokusila se vykroutit, ale Wulfrik ji držel pevně.

„Sunilda...“ hlesla roztřeseně, na víc neměla čas.

„Sunilda tu není,“ odbyl ji Wulfrik.

Co to znamená? Kdyby tu byla, hladil by její tělo?

Nahlas však svoji pochybnost nedokázala vyslovit.

Wulfrikova ruka jí vklouzla mezi nohy. Julie pevně zatáhla svaly, aby ho odradila, ale Wulfrik si snadno poradil. Vnikl do ní prsty s naprostou přesností.

„Jsi vlhká. Řekni, abych přestal, a já přestanu.“

Ale jak? Jak to má říct, proboha, když po něm tolik touží.

Přitiskl se k ní a vnikl do ní se slastným sténáním.

Byla ztracená. Její ústa mu odpověděla.

Julie byla lapená, šokovaná, prostoupená nevyslovitelnou slastí. Stalo se to tak nečekaně a rychle, co mohla udělat? Bezmocně se dívala do řeky pod sebou. Viděla v ní svůj obraz a Wulfrika nad sebou. Začal se něžně pohybovat, jeho zručné prsty ji hladily a laskaly. Necudně se prohnula a vykřikla.

„Julie,“ chraplavě jí dýchal do uší.

Téměř v slzách se mu poddala, když se jejich těla spojila. Svět se jí rozdrobil před očima, když z ní vyklouzl a s hrdelním výkřikem vyvrcholil.

Zdálo se jí, že se voda pod ní ve víru roztočila a vtáhla jejich obrazy s sebou do hlubin.

Wulfrik ji asi zvedl a odnesl ji v náruči, protože když se probrala, opíral se zády o kmen starého kaštanu a ona mu seděla na klíně. Otřela mu hlavu o rameno, nasála do sebe jeho vůni prodchnutou vůní jejich milování a rozdrcených bylin.

„Cos to povídala za nesmysly o Sunildě?“

Julie se nikdy nechtěla podobat své matce, ale teď si uvědomila, že kroutí očima úplně stejně jako Vibie Octavie, když jí manžel položil jednu ze svých tupých mužských otázek.

Nálada se rozpadla, Julie sklouzla z Wulfrikova klína a sedla si naproti němu do trávy spasené ovce.

„Nesmysl? Flirtuješ s ní, potom se miluješ se mnou a divíš se, že se ptám?“

„Neflirtoval jsem.“

„Vyzývavě k tobě připluje, zavrtí těmi svými boky, našpulí rty a dívá se na tebe, jako bys byl ten nejúžasnější muž na světě. A ty tam stojíš a hltáš ji s vyplazeným jazykem.“

„Neměl jsem vyplazený jazyk,“ odpověděl důstojně a smazal tím působivost její výčitky. „Žárlíš?“

Wulfrik se usmíval, určitě to považoval za lichotku.

Je jako nádherná dravá šelma stočená ve stínu, která číhá na svou kořist. V pravou chvíli vyskočí, aby zasadila smrtelný úder, pomyslela si.

„Nemám právo žárlit, jsem jen otrokyně,“ pronesla rozhodně. „Ale nemusí se mi líbit, když mi před nosem flirtuješ s nějakou ženskou, a potom přijdeš za mnou a vezmeš si to, co s ní mít nemůžeš. Na to právo mám.“

Nikdy o tom nepřemýšlela, ale teď když to vyslovila, zvedl se jí žaludek odporem. Koho si vlastně představuje, když se s ní miluje? Ji, nebo Sunildu?

Wulfrik byl tak rychlý, že se nestačila ani leknout, ani uhnout. V mžiku vyskočil a klečel před ní na kolenu.

„Nejsi a nikdy jsi nebyla jen otrokyně, Julie,“ pronesl důrazně. „Nikdy bych tě nepoužil, abych ukojil touhu po jiné ženě. Nikdy bych tak neponížil tebe ani sebe. Rozuměla jsi? Opravdu věříš, že bych se k tobě takhle choval?“

„Jak mám vědět, čemu mám věřit?“ podotkla tiše Julie. „Nikdy jsem nebyla s jiným mužem a nikdy jsem nebyla otrokyní. Jak mám vědět, co od tebe můžu očekávat?“

„Vidíš mě každý den, copak mě neznáš?“

Má pravdu, vidím ho každý den, přemítala Julie. Vidím, jak rozhoduje, bojuje, jak se směje. Vidím, jak tahá vodu a ostří si meč. Vidím, jak učí Beriga a dohlíží na Unu, když její muž je pryč. Jak si hraje s dětmi a volá k poslušnosti neukázněné bojovníky. Vidím, že je chrabrý, čestný, neúnavný muž, který nese váhu vlastního osudu i osudu svého rodu. Jeho veřejná tvář je i jeho soukromou tvář.

Uplynulo několik minut, kdy oba seděli beze slova a bez hnutí jako sochy a upřeně si hleděli do očí, jako by se vzájemně testovali.

„Nejsi Říman, to je pravda,“ promluvila Julie po chvíli. „Víš, jaké chování se očekává od úctyhodných římských mužů?“

„Jako od kteréhokoliv jiného čestného muže,“ pohotově odpověděl Wulfrik s naprostou samozřejmostí.

„Je to trochu složitější. Očekává se od nich občanská odpovědnost a ctnost, tu ukazují na veřejnosti. Je úplně jedno, jaký je ten muž za zavřenými dveřmi. Může bít svou ženu, smilnit s otrokyněmi, kout plány, jak se

obohatit na úkor svých sousedů. Jen když jeho veřejná tvář je v pořádku, ta je důležitá. Co se děje za jevištěm, na tom nesejde. U vás je to jiné. Jste stejní u svého ohniště jako na královské radě, při milování i při válčení. Nikdy předtím jsem si to takhle neuvědomila. Promiň.“

„Ty promiň. Netušil jsem, že mě považuješ za člověka dvojí tváře, který je schopen vzít si tě a zneužít tě podle momentálního rozmaru.“

„Nevím,“ pokrčila Julie rameny. „A taky nevím, čím pro tebe vlastně jsem. Musíš se oženit, to je jasné. Musíš se oženit dobře, to je taky jasné. A Sunilda je správná volba, Una mi to vysvětlila. Musíš ale pochopit, že ji nechci za svou paní.“

„Jenom proto nechceš, abych si ji vzal?“ zůstal na ní viset nedočkavým pohledem.

„Líbí se mi, jak teď žijeme,“ řekla Julie rozvázně, smysl jeho otázky záměrně ignorovala. „Jsem otrokyně, ale mám pocit svobody. Mám ráda lidi, kteří se ocitli v mém životě. Víím, že to není napořád. Dříve nebo později se tvoji lidé usadí v nové zemi, postaví domy a založí si rodiny. Čím pak budu já? Budu poslouchat Sunildu? Taková vyhlídka mě plní hrůzou.“

„To se nikdy nestane.“

„Protože se nikdy neoženíš? O tom pochybuju. Protože mě propustíš?“

Odmítavě zavrtěl hlavou.

„Jistě nepropustíš. Co jsi jednou polapil, to je tvoje, že?“

„Svět se mění,“ odpověděl neutrálně Wulfrik. „Nevím, co přinese budoucnost, víím jen, že se budu snažit, aby byla co nejlepší. Můj král teď vede mě a celý můj rod do Afriky. Chce z nás udělat nové Římany, Římany s vizigótskou ctí. Chtěl bych to také, ale nevím, jestli je tohle nejlepší způsob, jak toho dosáhnout. Byl jsem proti

jeho plánu. Chtěl jsem jít na sever do Galie. Do země širokých řek a dobrých pastvin, kde jsou čtyři roční období a slunce nespálí člověku kůži na těle. Byl jsem přehlasován, tak teď poslechnu svého krále.“

Wulfrik sevřel v rukou Juliiny křehké prsty.

„Až se dostaneme tam, kam jdeme, potom budu muset udělat, co je nutné, ať je to cokoliv. Do té doby se neožením, máš na to mé slovo.“ Julie se mu podívala do očí.

Jistě, se mnou nepočítá, uvažovala hořce. Proč by taky měl? V jeho hvězdách se skrývá jiná budoucnost. „Věř mi,“ usmál se.

„Věřím ti,“ zašeptala Julie, „a co když budu mít dítě?“

„Una už mi vyčinila za tu neopatrnost, neboj se,“ řekl napůl žertem, ale tvář měl vážnou. „Ale kdyby přišlo dítě, nezůstalo by bez otce.“

Když dorazili k Reggio, zůstali překvapeně stát před otevřenými městskými branami. Buď se k místním lidem nedostaly žádné informace o velké armádě, která se k nim blíží, nebo se rozhodli, že je lepší se v klidu vzdát než mít rozbité město a mrtvé obyvatele.

Vizigóti se pohybovali městem jako přílivová vlna. Lidé uskakovali do stran a brali s sebou všechno, co ještě nestihli odnést. Šel z nich strach? Možná. Nikdo se jim nepostavil na odpor. Bez potíží a střetů prošli celým městem až do přístavu. Se smíšenými pocity hleděli na rozlehlé mořské pláně, které je dělily od ostrova Sicílie. Plavba na otevřeném moři už nebyla jen pouhou představou, ale skutečností. Ozývaly se výkřiky hrůzy i vzrušené štěbetání a mísily se s neklidným bučením volů, které slaný mořský vítr zneklidňoval.

Bytelnou masou vozů a stády dobytka se proplétal Berig a naváděl příliv poutníků na správnou cestu.

„Ven z města, dolů na pláň!“ křičel na každého vozku.
„Je tam voda, pastvina a místo na tábor.“

„Kde je Wulfrik?“ chytila ho za ruku Julie, když projížděl kolem.

„S králem,“ ztišil Berig hlas, „Alarichovi není dobře.“

„Chudák,“ politovala ho a pobídla voly, aby nabrali správný směr. „Zdrží nás to, když bude nemocný?“ zeptala se, i když nevěděla, proč tu otázku položila. Neměla tušení, co je lepší – jet dál, nebo jet zpátky? Ale že nemůžou zůstat tady, to bylo nad slunce jasnější, to poznal kdekdo a nemusel to být žádný velký stratég. V pasti na jihu Itálie mohli leda tak čekat, až je dohoní vojenské jednotky říše a bez milosti je rozdrtí.

Proto se Julie ptala. Chtěla Wulfrika, tady a teď. Nevěděla, jak dlouho bude její, kdy se k sobě dostanou a budou mít na sebe čas. Vzácné chvíle byly stále vzácnější, letěly jako o závod a šmahem ubývaly. Nechtěla se připravit ani o jedinou.

„Nevím, co bude dál,“ obrátil se k ní Berig, „ale Wulfrik by měl být dnes večer s námi. O králi nic neříkal.“

Wulfrik se vrátil do tábora pozdě.

Berig chrápal. Známý zvuk přivítal Wulfrika dřív, než uviděl vůz a zahlédl Šediváka, jak ho zdraví ocasem. Vlk ho doprovodil domů.

Domů. Snad poprvé v životě označil domovem svůj vůz a stan. Před lety domov ztratil a to slovo pro něho přestalo existovat. Vytvořil si jen svůj sen. Dům v Galii, zastíněný dvůr, úrodná pole. Sen, který hloupý Alarichův plán rozbil na padrt'. Až teď se všechno změnilo, když mu jedna křehká dívka s hnědýma očima a kuráží válečníka vytvořila domov kdekoliv, kde byla ona.

Bože, jak je unavený.

Zdá se mu, že cestuje celý život a stále jde špatným směrem. Kůň otočil hlavu a netrpělivě do něho šťouchl. Pod rukou mu proklouzl štíhlý stín a vzal mu z rukou otěže.

„Běž si sednout k ohni. U ohniště je horká voda a v hrnci je jídlo.“

Strčila do mě jako kotě do vlka, pomyslel si s posledním záchvěvem humoru. Uvítal by, kdyby se nemusel ani pohnout.

„Pohni se, obře, jak mám sundat sedlo, když se tady pořád opíráš?“

„Ano, domino,“ zamumlal a pomalu se loudal k ohni. Sedl si na zem a bylo mu zatěžko zvednout i ruku, aby se najedl. Někde vedle vozu slyšel Julii, jak mluví na koně. Jeho umíněncem patrně odmítá spolupracovat, domyslel si, když poslouchal její láteření. Pak zaslechl lehké kroky, ještě je ztlumila, když ho zahlédla.

„Jsem vzhůru,“ řekl, ale oči měl stále zavřené.

„Najez se,“ přikázala mu stejným tónem, jakým mluvila s koněm, a připravila mu jídlo. „Jak jsi mi to prve řekl?“

„Domina,“ usmál se, „jsi přece paní této domácnosti.“

„No to ano, to jsem,“ uchichtla se pobaveně, „jen se na mě podívej. Paní dvou plachet, dvou vozů, čtyř volů a jednoho hrnce.“

„A moje paní,“ chytil ji za zápěstí a přitáhl si ji k sobě.

„Nesednu si, dokud neotevřeš oči a nenajíš se.“

„Tak dobře,“ vzal do ruky lžíci, „podívej, už jím, můžeš si klidně sednout.“

„Berig říkal, že Alarich je nemocný.“

„Ano, má slabé srdce a ještě se přidala horečka.“

„Jsi pořád pryč, protože mu musíš pomáhat? Proto jsi tak unavený?“

„To taky, ale jinak to nejde.“ Nabral si guláš a chuť k jídlu se najednou objevila sama od sebe. „Je to dobré.“

„Aby nebylo,“ podotkla Julie a skryla úsměv. Byla pyšná na své kuchařské umění po těch pár dnech, ale nedávala to najevo. Říkala, že vaří jen proto, aby se Berigovou kuchyní všichni neotrávili.

„Ne na každém je tolik povinností jako na tobě,“ oponovala mu Julie, „je to proto, že budeš následníkem?“

„Alarich drží ochrannou ruku nad svým švagrem Athaulfem.“

„Bude příštím králem?“

„Nevím. Postrádá Alarichovo charisma a taky jeho moudrost.“

„Třeba právě proto bude králem.“

„Třeba, ty moje malá římská věstkyně. Ale kdo to dneska může...“

„Nespi,“ žďuchla do něho Julie.

Trhl sebou ještě dřív, než mu miska s jídlem vyklouzla z ruky. Zarputile dojedl, nalil do sebe víno a měl pocit, že už neudělá ani krok.

„Přímo za tebou je postel,“ připomněla mu Julie.

„Tvoje postel.“

„No a? Jako bychom spolu ještě v jedné posteli neleželi.“

Moc málo, uvědomil si Wulfrik.

Vyhledávali místa k milování venku, kradli se pryč jako tajní milenci a potichu se vraceli, aby neprobudili Beriga. Ne že by Berig nic nevěděl, jeho drzý úsměv o tom vypovídal dost jasně. Ale neřekl ani slovo.

Juliina postel voněla po ní. Sladce, kořeněně, žensky. Wulfrik ze sebe strhal oblečení a s úlevou se natáhl. Zhluboka se nadechl a zjistil, že nemůže usnout. Così mu vrtalo v hlavě, bylo to jiné než všechny povinnosti, s nimiž se uměl vyrovnat.

„Děje se něco? Probudila jsem tě?“ zeptala se Julie, když se vrátila do svého přístěnku.

„Nic se neděje,“ zalhal.

Dělo se, v něm se něco dělo. A bylo to kvůli ní, samozřejmě. Až začnou v Africe zakládat nové domácnosti, co bude s ní? Musí se oženit, mít děti, zaujmout místo v nové společnosti. Pro římskou milenkou tam nebude místo. Kdyby si vzal Sunildu... pane jo, neumí si představit, jak ty dvě by mohly spolu vycházet.

„O čem tak usilovně přemýšlíš?“ zeptala se Julie a přitulila se mu na nahou hrud'. Cítil její nahou hedvábnou kůži.

Může přiznat, že o Sunildě? Sotva, to by nebyla právě nejtaktnější odpověď.

Musím tady Julii nechat, až budeme odplouvat, projelo mu hlavou jako náhlé osvětlení. Nechám ji u zástupce města a opustím ji. Donutím se odplout z jejího života. Navždy.

Sklouzl rukou z jejího ramene a nechal ji ležet na oblém Juliině prsu. Lehce ji hladil, lehounce, skoro se jí nedotýkal.

Hlava mu padla unaveně na polštář. Zavřel oči a znovu se zamyslel. Ano, je to správné rozhodnutí, ujišťoval se, ale měl pocit, jako by mu někdo vrazil do vnitřností rozžhavený nůž.

„Uvažuju, co vzít s sebou na cestu,“ odpověděl konečně a byl vděčný tmě, která je obklopovala. Cítil na sobě Juliin bezelstný pohled a byl rád, že mu nevidí do očí.

„Moc přemýšlíš,“ plísnila ho a sklouzla k jeho nohám. „Musíš si odpočinout.“

Juliiny hedvábné vlasy mu přejely po hrudi a pomyšlení na odpočinek se vytratilo.

Pocítil vlhké horko jejích úst, když si ho vzala do rtů. Ohromeně se vztyčil na loktech.

„Julie,“ oslovil ji vášnivě i užasle, vyvedený naprosto z míry. Nikdy předtím nic takového neudělala. Ani ve snu ho nenapadlo, že by si dovolil požádat ji o to. A teď začala sama, je tady a on je naprosto vyčerpaný.

Nebo možná ne. Jeho tělo okamžitě reagovalo.

„Lehni si a nech mě dělat, co chci,“ umluvila ho.

„Ale je tady Berig...“

„Tak buď tiše,“ napomenula ho provokativně a tlumeně se zasmála. „Dopřej mi to potěšení.“

Dráždivě sjela prsty po jeho pevném mužství, pak se sklonila a spojila s ním své rty.

Wulfrik kapituloval, ruce zabořil do přikrývky a oddal se Juliině průzkumu. Zůstat tichý při její hře rtů, zubů, jazyka a rukou bylo obrovskou bitvou vůle. Mučila ho s takovou dovedností, jako by byla bůhvíjak zkušenou milenkou.

Ale věděl, že není. Že v tom musí být něco jiného.

Když se jeho tělo začalo prohýbat v extázi, pevně si na něho lehla, políbila ho na rty a spolkla jeho výkřik. Ovinula mu paže kolem hrudi, držela ho v náruči a něžně k němu přivolávala spánek. Poslední, co si pamatoval, než usnul, byl dotek jejích rtů na spánku.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Julie ležela s otevřenýma očima a usmívala se. Už dávno měla chuť takhle se s Wulfrikem milovat. Hned jak si vzpomněla na jednu hanbatou malůvku, kterou kdysi viděla načmáranou na zdi. Tenkrát když šla kolem ní, znechuceně odvracela hlavu studem, neuměla si představit, že by něco takového mohlo skutečně existovat. Dnes se na to dívala jinak. Když se naučila obdivovat každou část milovaného mužského těla, bylo to najednou úžasně vzrušující.

Zpočátku se ostýchala a taky měla pocit, že by jí nic takového nedovolil. Teď však, když byl tak unavený a tak málo ostražitý, nedokázala odolat výjimečné příležitosti. Plna radosti a uspokojení se překulila a otevřela oči. Wulfrik byl pryč.

Julie žalostně vzdychla.

Zlobí se. Určitě to schytám. Celý den bude pryč, vrátí se nervózní a naštvaný a hned mi udělí přednášku, jak se má chovat slušná dívka. Moje náruživost se mu rozhodně nebude líbit. Ale já vůbec nejsem náruživá, jsem velice zdrženlivá a vždycky jsem byla. To on mě zasvětil do tajů milování, on ve mně probudil touhu, abych byla odvážnější. Je to jeho vina, že mě napadají takové myšlenky.

Šedivák se o ni otřel vlhkým čenichem a tiše zavrčel. Dával na srozuměnou, že by si přál něco dobrého k jídlu.

„Běž si na lov, ty líný vlku, kdo má věčně krmit to tvoje nenasytné břicho.“ Vlk za ní ťapkal sem a tam, až nakonec kapitulovala a hodila mu zbytky masa.

Aspoň se toho rychle zbavím, pomyslela si.

Všude byl hrozný nepořádek. Ti dva byli pryč a oba si snad mysleli, že kdyby po sobě občas uklidili, přestali by být váženými muži. Julie potichu remcala, ale nemyslela to vážně. Za pár minut byla hotová a neměla co na práci. Šla se podívat za Unou, jestli nepotřebuje s něčím pomoci.

Našla svoji přítelkyni, jak si masíruje břicho a šklebí se jako čert.

„Uno, co ti je?“ zeptala se plná úzkosti.

S těhotnými ženami neměla žádné zkušenosti. O porodu nevěděla nic. Pokoušely se o ni mdloby, když si představila, že bude jediná nablízku, až to přijde.

„Dítě?“ špitla vyplašeně.

„Ten je v pořádku,“ mávla Una bezstarostně rukou.

Že to bude chlapec, věděla jistojistě, jako že svítí hvězdy na nebi. Břicho jí směřovalo do špičky, tak to jinak být ani nemůže. Vypadalo to stejně logicky jako všechno, co Una kdy řekla.

„To já jsem celá špatná, mám suchou kůži, všechno mě svědí, potím se a umýt se v kbelíku je nanic. Do Wulfrikovy vany se nevyšplhám, protože jsem neohrabaná. A stejně nemáme sílu ji sem dovléct.“

„Potřebuješ pořádnou římskou lázeň,“ rozhodla Julie, „to ti prospěje. A mně taky. To je to, co mi tady doopravdy chybí. Krásně si odpočinout, uvolnit se, natřít tělo vonnými oleji.“

„Krásná představa,“ vzdychla si Una, „škoda že žádnou nemáme.“

„My sice ne,“ protáhla tajemně Julie, „ale neříkej mi, že v Reggio nejsou veřejné lázně.“

„Ale my přece nemůžeme...“

„Proč ne? K žádnému boji nedošlo, lidé chodí volně do města i ven. Možná místní nejsou nadšení, že nás tu mají, ale žádné nepřátelství neprojevují.“

„Nás?“ zvedla Una obočí a zahleděla se na Julii. „Stala ses jednou z nás, Julie?“

„Ano, stala,“ odpověděla bez rozmýšlení a náhle si byla jistá. „Ale jestli ti bude líp, klidně se obleču jako Římanka, bude to určitě jednodušší. Řekni, že souhlasíš, tak řekni. Když mě to teď napadlo, mám pocit, že už bez lázní nevydržím ani vteřinu.“

„Tak dobře, souhlasím,“ vyjekla Una. „Rigunth se postará o děti. Bez římských lázní už vážně nemůžu dál žít.“

Julie se najednou cítila zvláště ve své jantarově žluté tunice a s tíhou vlasů spletených na hlavě.

Prošli kolem řady stánků, které už zase čile fungovaly. Stánkaři i obchodníci se začali vracet, když zjistili, že tahle banda není tak docela obyčejná banda, že nemíní loupit a drancovat, ale za služby hodlá platit. Alarich to měl dobře vymyšlené. Pokud chtěl sehnat flotilu, potřeboval, aby ho místní lidé aspoň tolerovali.

V jednom stánku Julie koupila dvě lahvičky oleje.

„Osušky dostaneme uvnitř,“ vysvětlovala, „doufám, že mají oddělenou mužskou a ženskou část. Někomu společná koupel nevadí, ale já jsem si na to nikdy nezvykla.“

Měly štěstí.

Una nadšeně jásala, ještě když vycházely ven. Nic lepšího opravdu nezažila. Obratně se vyhnuly skupině mužů, která cvičila s těžkými meči, a málem narazily do dvou mužských postav, které živě debatovaly a nedívaly se na cestu. Julie sklonila hlavu a chtěla se vyhnout.

Zahlédla však povědomé mužské nohy. Jedny bosé, které vyčuhovaly z tuniky, ty bezesporu patřily nějakému Římanovi, ovšem pohled na ty druhé mužské nohy ji upoutal.

Plátěné kalhoty nacpané do měkkých kotníkových bot nosí málokterý muž. Pomalu zvedala oči podél bohatého červeného lemování, které před několika dny našivala na tuniku. Mokrý vlasy mu visely až na ramena.

Wulfrik na ni hleděl stejně překvapeně.

„Julie,“ vydechl téměř neslyšitelně.

„Julie?“ druhý muž žoviálně protáhl její jméno. „Není to snad ta dáma...?“

„Jsou to dámy z našeho tábora, ano,“ skočil mu plynule do řeči Wulfrik.

Ale ne zas tak plynule a tak rychle, aby stačil zamaskovat Římanovu poznámku. Nemluvil o dámách z tábora, ale pouze o jedné z nich. Julii to neuniklo. Ať to byl kdokoliv, Wulfrik mu o ní musel vyprávět.

Proč? ptala se sama sebe a cítila, jak se jí krev vytrácí z obličeje. Proč by měl barbar vyprávět Římanovi, že má ve své domácnosti unesenou Římanku? To je proti zdravému rozumu.

„Dobrý den,“ pozdravila vyzývavě, v tu chvíli zapomněla na léta tvrdé výchovy ke skromnosti a stydlivosti. „Jmenuju se Julie Livie. Můžete mi prozradit, s kým mám tu čest, pane?“

„Já... jsem... Decius Marcus Cilo, paní,“ řekl nejistě.

„Všimla jsem si, že jste váženým občanem Reggia, pane,“ pokračovala; její přímost oba muže šokovala. „Patříte k představitelům města, nebo jste snad dokonce přímo vládce?“

„Ale ne,“ usmál se skromně Decius Marcus, ale zářil jako sluníčko po těch lichotkách, jichž se mu dostalo od takové dámy. „Jsem nejvyšší soudce.“

„Proboha!“ ujel jí vyděšený výkřik, ale hned se vzpamatovala a zamrkala dlouhými řasami. „Sám nejvyšší soudce?“

Žaludek se jí stáhl odporným pocitem, že byla zrazena. Vší silou se přemohla, aby nedala nic najevo, ale najednou jí bylo všechno naprosto jasné.

Wulfrik ji tady nechá. Přišel do lázní, aby zcela chladně a lhostejně domluvil, že ji předá tomuhle žoviálnímu úředníkovi. Bylo jí nanic, ale mluvila dál. Dokud mluvila, neplakala.

„To zní přímo hrozivě. Doufám, že nikdo z nás nespáchal nějaký zločin.“

Usmívala se, plácala hlouposti a srdce jí krvácelo.

„Ale vůbec ne,“ rozzářil se úředník, „jen jsme se domlouvali, no... jak bych to jenom řekl... domlouvali jsme se, jak vyřešit jeden zapeklitý problém.“

„Doufám, že jste ten problém úspěšně vyřešili,“ sladce se usmála Julie.

Na jazyku cítila pachut' Wulfrikovy zrady. Přinutila se, aby se na něho podívala. Z jeho bezvýrazně tváře se nedalo vyčíst nic, jeho jasně zelené oči skryly všechny emoce.

Možná žádné nemá, pomyslela si hořce Julie. Cítí jenom úlevu, že našel řešení trapné situace a že se mě zbaví.

Moje láska. Muž, jehož miluju a o kterém jsem si myslela, že o mě stojí. A on zatím za mými zády domlouvá, jak se mě pohodlně zbavit. Pošle mě zpátky do Říma, do mého studeného domu. Ostudnou, zneuctěnou, kde se mnou nikdo nepromluví, dokud mě nestrčí k nějakému idiotovi, za kterého mě provdají. A Wulfrik si může vzít Sunildu.

Do očí se jí tlačily slzy, ale sebrala veškerou odvahu, s níž se v posledních dnech naučila žít, a mile se na soudce usmála.

„Na shledanou, pane. I když nevím, jestli se ještě někdy shledáme.“

Soudce provinile zamrkal očima, bylo mu nejspíš trapně. Prohradil tak, že její domněnka je správná.

„Půjďme, Uno?“ obrátila se Julie ke své společnici. „Je čas, musíme si pospíšet, abychom mohli přivítat doma naše muže.“

Vybuchla hned za prvním rohem, její sebeovládání bylo pryč.

„Ten bastard mě tady nechá. Prodal mě tomu soudci. Nenávidím ho!“ vzlykla nešťastně. „Až všichni odplujete, zůstanu tady. Zneuctěná žena, kterou pošlou otci, aby se o ni postaral. A Wulfrik si vezme tu blondatou semetricku.“ Energicky si protřela oči. „Odmítám kvůli němu plakat,“ dodala. „Má dvě tváře. Je to zrádce.“

„To přece nemůže být pravda,“ vymlouvala jí to Una a táhla ji do zákoutí ve stínu fontány. „Jak jsi na to přišla?“

„Je to pravda,“ podotkla úsečně Julie, „poznala jsem to.“

„Co budeš dělat?“ Una ji objala kolem ramen. Julie už neplakala, jenom si otírala neodbytné slzy. „Ale co by s tebou bylo, kdybys odjela do Afriky a Wulfrik si vzal Sunildu?“

„Mohla bych si vzít Beriga,“ řekla Julie ponuře a vzápětí se přes slzy rozesmála. „Byl to jen žert.“ Pohrávala si s koncem opasku a v očích měla smutek. „Nevím, co budu dělat. Asi jsem věřila, že se stane zázrak a Sunilda zmizí...“ Vzápětí dodala: „já vím, je to hloupost, byly by jiné Sunildy.“

„Mohla by ses pomodlit,“ navrhla Una, „zítra je neděle, můžeme zajít do kostela.“

„Mám se pomodlit? A za co? Aby Wulfrik prokoukl a přišel na to, že jsem pro něho mnohem důležitější než jeho vůdcovské ambice? Že jsem pro něho dokonce víc než šance stát se králem? Tomu sama nevěříš. Slíbil mi, že se neožení, dokud bude v Itálii. To je všechno, v co můžu doufat. Možná jsem byla hloupá, že jsem něco očekávala, to ano, to jsem byla. Ale co jsem rozhodně nečekala, že o tom se mnou nebude ani mluvit.“

Šly pomalu podél pobřeží, široká zátoka byla plná lodí.

„Alarich musel rozdat hodně zlata,“ poznamenala Una, „ted' už dozajista bude lodí dost.“

„Několik dní na naložení zásob,“ povzdychla si Julie, „a budete pryč. Těšíš se?“

„Že pojedu do Afriky? Nevím. Síchar o tom nemluví, ctí Wulfrikův názor. Ale nevím jistě, jestli si Wulfrik myslí, že je to správné. Nevím, jestli tomu ve svém srdci opravdu věří.“

„Proč tam tedy jedou?“ vyzvídala Julie. Najednou měla vztek na všechny tupce na světě.

„Protože přísahali věrnost králi až do smrti. Wulfrik bude hájit svůj názor, bude se s Alarichem do krve přít, dokud nebude rozhodnuto. Ale potom pro něj půjde do ohně, ať je to dobře, nebo špatně.“

Když muži přišli domů, Julie už byla připravená. Ne že by znala odpověď na všechny ošemetné otázky, které ji napadaly, ale rozhodně se nemínila vzdát bez jediného hlesnutí.

„Berigu, jdi prosím za sestrou, potřebuju nutně mluvit s Wulfrikem,“ požádala ho, sotva vkročil dovnitř.

Berig zamrkal překvapením, ale bez jediného slova se otočil, nasedl na koně a zmizel.

„Mým mužům nikdy nerozkazuj!“ houkl na ni Wulfrik podrážděně; zřejmě dospěl k názoru, že útok je tou nejlepší obranou.

„Budu rozkazovat, komu chci,“ poznamenala věčně Julie. „Ztratil jsi moji úctu a tím jsi přišel i o moji poslušnost.“

„Nehodlám se o tom s tebou bavit,“ osopil se na ni Wulfrik.

„Bavit se o čem?“

„O tvé náladě.“

Otočil se k ní zády, vzal si kbelík s vodou a začal se mýt. „Vodu jsem neohřívala, koneckonců jsme se dnes oba koupali, že?“

„Nebudu s tebou probírat moje záležitosti,“ prohlásil důrazně, osušil si obličej, obrátil se a vykročil k odchodu.

„Stůj!“ zavelela ostrým hlasem Julie. „Jak se opovažuješ otáčet se ke mně zády, když s tebou mluvím? Tvoje záležitosti mě nezajímají, ale když probíráš moje, buď tak laskav a přizvi mě k tomu.“

Otočil se na patě a bleskově přikročil k ní. Julie se musela držet silou vůle, aby neucukla.

„U svého ohniště rozhoduju já!“ řekl ostře.

„A žádný otrok si nesmí dovolit odporovat, co?“ vznětlivě pronesla Julie.

„Nejsi otrok, to přece dobře víš. Nikdy jsem se k tobě tak nechoval,“ podotkl už mnohem mírnějším tónem Wulfrik. „Od té první noci, kdys mi plakala v náruči.“

„Já jsem ti plakala v náruči?“ zeptala se Julie a ztěžka polkla. Připomínka Wulfrikových objetí ji dojala, musela stisknout rty, aby zadržela slzy, které se jí znovu draly do očí.

„Plakala jsi ve spánku, celou noc jsem tě konejšil.“

„Byl to jenom sen a už je to dávno,“ pohodila vzdorovitě hlavou, aby zahнала lákavou představu jeho něžných

polibků. „Zachránil jsi mě, to je pravda. Ale násilím jsi mě odvedl od všeho, co jsem znala. Bez ustání jsi jen opakoval... Moje. Nevím, co z těch dvou možností bylo horší. A teď znovu pletichaříš, protože nevíš, co si se mnou máš počít. Jako ten nejhorší kuplíř. Za mými zády a bez mého souhlasu. Jsi tak zbabělý, že nejsi schopný o tom se mnou ani promluvit.“

Wulfrik se na ni díval, ve tváři se mu nepohnul ani sval. Paprsky západního slunce mu zbarvily obličej dozlatova, vypadal jako hrozivá pohanská modla. Mistrovsky ovládal veškeré pocity, ukazoval jí tvář, kterou předváděl svým úhlavním nepřítelům.

Julie tvrdě odolávala jeho pohledům. Nezachvěla se v ní jediná stopa slabosti.

„Dělám to, co je nejlepší pro moje lidi.“

„Jsi přesvědčený, že tohle je nejlepší?“ zajíkla se Julie. „Snažila jsem se, abych byla taková, jakou sis mě přál. Naučila jsem se vařit, uklízet, šít, ošetřovat tě, dokonce i milovat. Snažila jsem se naučit i tvůj jazyk, abych ti porozuměla...“

Pochybovačně povytáhl obočí.

„Ik mag qithan managa waurda in razdai Gutiskai,“ odsekla rázně. „Stačí, ty nevěřící Tomáši? Znáš hodně slov, ale na tom už nezáleží. Vzal sis moje panenství. Ne, nedávám vinu jen tobě, nemysli si. Chtěla jsem tě, tak jsem byla hloupá. Teď už jsem nepohodlná, tak mě zanecháš u prvního člověka, který ti padne do ruky. Bude mnou pohrdat, protože dobře ví, čím jsem pro tebe byla.“

„To nemůže vědět,“ řekl měkce Wulfrik, oči upřené k její tváři.

„Ale může. Lehce si to domyslí. Možná si to taky nenechá jen pro sebe. Vrátiš mě zpátky, použitou a zneuctěnou dceru ctihodné rodiny. Vezmeš mi všechny lidi, které miluju. Navždy pro mě budou ztraceni.“

V očích ji pálily slzy, musela polknout, aby je dokázala zadržet. Jeho obličej viděla rozmazaně, ale všimla si, že se mu výraz změnil.

„Miluješ?“ vydechl tiše.

„Una je moje vzácná přítelkyně, nikdy jsem takovou neměla. Miluju její děti a chtěla bych stisknout v náruči její novorozeně. Berig je jako můj bratr, kterého jsem kdy neměla. A ty mě od nich pošleš pryč. Ale proč vlastně ne? Nedala jsem ti nic, co bys nemohl pohodlně dostat jinde. Snadno si seženeš novou otrokyni a je dost ochotných děvek, které ti rády zahřejou postel, než se do ní vetře Sunilda.“

„Nesrovnávej se s děvkou!“ okřikl ji rozzlobeně, chytil ji za ramena a zatřásl s ní.

„Proč ne?“ vyzývavě pronesla Julie. Dívala se na jeho smyslné rty, které jí způsobily tolik potěšení a tolik bolesti. „Neplatils mi, to je pravda, a hodně jsi mě naučil. Muž, který velmi potěší mého otce a vezme si poskvrněné zboží, bude těžit z tvé výuky.“

Wulfrik po ní vztekle hmátl a přitáhl si ji k sobě.

„Uhodíš mě?“ zeptala se a provokativně se mu dívala do očí.

„Ne,“ odpověděl, prudce si přitáhl její obličej a vtiskl jí vášnivý polibek. Vnikl jí jazykem do úst a dal jí jasně najevo, co má v úmyslu.

Julie se vzepřela, zajela mu prsty do vlasů a trhla s největší silou, jaké byla schopna. Chvilí odolával, ale pak ji pustil stejně náhle a stejně prudce, jako si ji vzal.

„Chtěls mě podvést,“ sykla mu opovržlivě do tváře. „Kdys mi to chtěl říct? Nebo jsi měl v úmyslu doručit mě jako balík rovnou k soudcovým dveřím?“

„Čekal jsem na den, kdy budeme odplouvat,“ přiznal nakonec. „Nechtěl jsem tě zbytečně rozrušovat.“

„Tys mě nechtěl rozrušovat?“ zvolala popuzeně Julie.
„Ty jsi vážně ohleduplný,“ dodala výsměšným tónem.
„Jsi podvodník. Chtěl ses vyhnout této konfrontaci, abys mi nemusel svůj podlý čin sdělit do očí. Nemáš v těle kouska cti!“

„Cos to řekla?“ zbledl Wulfrik.

Slunce už skoro zapadlo, poslední rudý odlesk zachytil jeho tvář. Vypadal, jako by právě vystoupil z pekelných plamenů. Ruku držel na jílci meče. Byla to stejná tvář, jakou viděli jeho nepřátelé před svou smrtí. Hrozivá. Tvář barbara, který právě vynesl vražedný rozsudek.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Kdybych byla muž, byla bych mrtvá.

Dívali se na sebe, slova visela ve vzduchu. Nemohla být nevyřčena. Ta věta, ta jediná krátká věta, která pálila v duši a řezala v mozku, nemohla být ignorována.

S mužem by si poradil snadno. Jenže ona je žena, žena, která se mu zadřela pod kůži a okupuje mu srdce proti jeho vůli a proti zdravému rozumu.

Zranil ji, to si všiml. Ona zranila jeho. V jejích zlomených očích vyčetl, že už toho lituje. On alespoň ví, že dělá správnou věc. I když je mu přesně tak, jako by si vypaloval živou ránu rozpáleným nožem. Bolí to, ale musí to být. Jenom se nesmí vzdát, musí své rozhodnutí dotáhnout do konce.

„To, cos řekla, myslíš vážně?“ zeptal se Wulfrik chladně.

„Ne, nemyslím to vážně, mrzí mě, že mi ta slova ujela.“

Julie zavřela oči. Díval se na její jemná víčka, která ještě nedávno hladil svými rty. Krev se v něm vařila, ale stál v klidu, ve tváři se mu nepohnul jediný sval.

„Zranil jsi mě tak moc, že to nemůžu pochopit. Nedokázala jsem ovládnout svůj jazyk. Důvěřovala jsem ti a tys mě zklamal. Je to moje vina, že jsem byla tak slepá, a ty máš na to právo, protože jsme spolu žádnou dohodu neuzavřeli. Musíš mi však prominout, že tě za to nenávidím.“ Zavrtěla hlavou a zoufale hledala slova, jimiž by vhodně vyjádřila své pocity. „Jsi čestný muž, to

uznávám,“ řekla tiše, „ale pokud takhle jednají čestní muži, pak doufám, že už žádného takového nepotkám.“

Otočila se a vykročila ke svému přístěnku.

„Julie!“ Wulfrik se natáhl za ní, ale zarazil se, když zvedla ruku, aby ho zastavila.

„Večeři máš v hrnci. Jestli se mě teď dotkneš, přísahám, že použiju tenhle nůž a jeden z nás na to doplatí.“ Zvedla nůž a třímala ho v ruce, dokud se za ní zástěna nezavřela.

Dlouhý bolestivý povzdech mu projel mezi žebry. Stál tam, hleděl do rudého ohně a věděl, že zrak nemá zamlžený kouřem a rozmazaný žářem.

Kdy naposledy plakal?

Snad tu noc, kdy opustil rodinu a přidal se k Alarichovu klanu. Bylo mu deset. Byl hubený jako tyčka a vyděšený jako štěně, které předhodili vlkům. Tu noc si vyplakal srdce. Hlavu měl zabořenou do přikrývek, aby ho nikdo neslyšel. Druhý den ráno se u něho ten báječný král Alarich zastavil. Musel ho v noci slyšet, protože mu položil ruku na rameno a konejšivě ho oslovil. Ty můj nejmenší válečníku, zvykneš si, řekl mu. Zvykl si. Od té doby už neplakal nikdy.

Julie byla silnější než já, napadlo ho. Nepoddala se svému strachu, dokud byla při plném vědomí, pláč ji přemohl až ve spánku.

Její slova se mu zarývala do srdce. Ublížil jí, a přesto byla tak zdvořilá a silná, že vzala své obvinění zpátky. Od žen svého rodu očekával, že budou chápat pojem mužské cti, ale od Římanky?

Ohlédl se po nezvyklém zvuku a uviděl Beriga. Stál u ohniště na hranici světla a tmy a skoro se nehýbal.

„Pojď se najíst,“ pobídl ho, „je pozdě, Julie už šla spát.“

„Una mi řekla, cos udělal,“ řekl Berig vyčítavě a nehnul se z místa.

„Chceš mi snad říct, že je to špatný plán?“ vyjel zprudka.

„Ne, pane,“ zamumlal Berig. „Ty ses rozhodl, tak jistě jednáš správně,“ dodal se zoufalstvím v očích.

„No tak, řekni mi, co si myslíš,“ pobídl Wulfrik Beriga. „Nebudu se zlobit.“

„Já... mám Julii rád,“ řekl Berig opatrně. „Nechci, abys ji posílal pryč.“

„Julie tě miluje jako mladšího bratra, říkála to,“ podotkl Wulfrik. Natáhl se pro misky, nandal maso a sáhl pro chleba.

„Opravdu?“ Chlapcova tvář se rozjasnila. „Je velice statečná, že?“

„Velice,“ přikývl Wulfrik. V dlani mu z krajíců zbyly jenom drobky, jak pevně sevřel pěsti, aby se ovládl. „Až se vrátí zpátky ke svým lidem, bude to potřebovat.“

„Ty ji tedy vážně pošleš pryč?“ zeptal se Berig s úzkostí v hrdle. „Nebudou ji odsuzovat, protože byla tvou milenkou?“

„To se ví, že ji budou odsuzovat,“ odpověděl Wulfrik tvrdě. Rozhodl se skoncovat s jakoukoliv ohleduplností. „Nemá na výběr. Nebo si myslíš, že by raději chtěla Sunildu za svou paní?“

Berig se na hodnou chvíli odmlčel. Nedokázal ani jíst, sousta jen tak válel po jazyku, nepolykal, zdálo se, že mu jídlo roste v puse.

„Není snadné vědět, co je správné a čestné. Doufal jsem, že až se ze mě stane muž, bude to jednoduché. Ale není.“

„Tak se z toho pouč,“ podotkl suše Wulfrik, vstal a zmizel jako stín.

Wulfrik se v noci probudil, chvíli podezřeले naslouchal a pak uslyšel pláč.

Julie. Pláče zase ze spaní, pomyslel si. Vědomě by se smutku nepoddala, zvláště ne v jeho přítomnosti.

Díval se do tmy a bojoval s nutkáním vstát a vzít ji znovu do náruče.

Čestný muž takovým pošetilostem nepodléhá, napomínal se.

Ale vstal z postele a potichu se přikradl k Juliině posteli. Proti němu se zjevila bledá tvář. Byl to Berig. Držel ji za ruku schoulený vedle její postele. Julie už zase klidně oddychovala a spala.

„Jdi pryč!“ zasyčel chlapec, tvář skropenou slzami.

Wulfrik rychle ustoupil. Moc dobře věděl, že by Berig raději zemřel, než by dopustil, aby ho někdo viděl se slzami v očích.

Wulfrik se obrátil, ale nešel do stanu, vydal se k místu, kde byli přivázaní koně. Objede tábor a nechá tiše plynout noc. Dnes už by se spánku stejně nedočkal.

Julie otevřela oči a smích jí přelétl přes rty. Šedivák spal stočený v klubíčku u jejích nohou a Berig stočený skoro stejně ve vchodu do jejího stanu.

„Berigu,“ oslovila ho tiše. Vyskočil, jako by ho píchla vosa, a tvářil se velice rozpačitě. „Co tu vy dva děláte, proboha?“

„Děláme ti společnost,“ odpověděl Berig jakoby nic a snažil se vypadat velice přirozeně. „V noci jsi byla... trochu... no, rozrušená.“

„Tak to děkuju,“ řekla a lehce se dotkla jeho ramene. „To bylo od tebe velice galantní. Kde je Wulfrik?“

Vida, vyslovila jeho jméno. Nebylo to tak těžké, jak se domnívala.

„Odjel do Reggia. Aspoň to včera večer říkal. Stěhujeme zásoby na loď.“

„Tak to musíš za ním, udělám ti snídani.“ Přikývl a zvedl zástěnu, aby mohl vyjít ven. „Bude se Wulfrik zlobit, žes byl se mnou?“

„Nevím,“ zamračil se Berig, „a je mi to jedno.“

„Je přesvědčený, že jedná správně,“ uklidňovala ho Julie. Nepřála si, aby měl Berig pocit, že se ve svém pánovi zklamal. To by byla nechutná pomsta, k tomu by se nikdy nesnížila.

„Rozplakal tě,“ pohodil Berig vzdorovitě hlavou.

„V noci, když jsem spala?“ zeptala se Julie. „To nic. Někdy pláču, když o tom nevím.“

Berig se na ni jenom podíval a zmizel s vlkem v patách.

Julie si vytáhla stoličku na slunce, sedla si a přemýšlela, co bude dál.

Vrátit se k otci? Nemožné. Jít dobrovolně zpátky pod střechu neúcty a nesouhlasu? Otec bude dál trvat na tom, aby si vzala Antonia Justa, pochybovala však, že on by na to přistoupil. Mladá vdova je jedna věc a žena, která ztratila panenství s Vizigótem, je věc úplně jiná. A i kdyby si ji náhodou vzal, co by mohla od takového manželství očekávat? Denně by ve vzduchu visela nevyslovená výčitka, že si ji vzal z milosti. A kdyby se nedej bože něco pokazilo, okamžitě by jí to vmetl do tváře. Spíš by se mohla pokusit zůstat v Reggiu a žít tady. Jenže soudce ji zná, ví, co je zač. Mohl by jenom získat, kdyby dal mocnému senátorovi vest, kde je jeho pohřešovaná dcera.

A jak by se užívala? Žádné řemeslo neovládá, nemá žádné peníze, aby mohla s něčím začít.

Prohlížela si vůz, který stál vedle stanu. Obsahuje část zlatého pokladu ukradeného v Římě. Teoreticky by na zlato měla mít stejné právo jako Wulfrik. On by sice měl

námitky, oponoval by tím, že je to splátka za císařovy nesplněné sliby. Tak docela s ním nesouhlasila, ale bylo to stejně jedno. Ať už zlato patří nebo patřilo komukoliv, kdyby si ho vzala, byla by to krádež. Začínat nový život jako zlodějka nebylo zrovna to, po čem by toužila. Mohla by si vzít zlato jako odškodnění za ztrátu svobody a panenství. Ještě lepší, pomyslela si. Připadala by si jako prostitutka toho nejhoršího ražení.

„Jsi připravena?“ překvapila ji Una v nejhlubším zamyšlení. „Jdeme do kostela, zapomněla jsi?“

„Zapomněla,“ přiznala Julie a podívala se na sebe. Je slušně oblečená, může se k nim připojit, rozhodla se.

Malý Ulf, prostřední Unin syn, ji vzal za ruku a usmál se na ni. Měl otcovy modré oči, pihovatou tvář a chyběl mu přední zub. Zlatohnědé vlasy mu trčely do všech stran přes veškeré matčino úsilí zkrotit je hřebenem a vodou.

Jak by asi vypadalo Wulfrikovo dítě? prolétlo jí hlavou a měla pocit, že jí tělem projel ostrý nůž. Jak by vypadal náš syn? Mohla by Wulfrika svést, ještě než ji opustí. Mohla by to narafičit tak, aby se přestal ovládat. To by mohla.

Ale jaký život by měl gótský bastard v ctihodné římské domácnosti? Možná by rodiče dali své zneuctěné dceři peníze, aby zmizela do Ravenny nebo do Neapole a nechodila jim na oči. Mohla by si tam třeba otevřít krámk.

„Mluvila jsi včera s Wulfrikem?“ zeptala se Una nedbalým tónem, aby si rodina nevšimla. „Berig říkal že ano.“

„Mluvila,“ kývla Julie. Dalo jí hodně přemáhání, aby napodobila Unin lehkavý tón. „Nepřesvědčím ho.“

„Přesvědčit Wulfrika?“ ušklíbl se Sichar. „To sotva. Wulfrik přemýšlí dlouho a důkladně. Ale když se jednou

rozhodne, nepřesvědčí ho nic. Je to neuvěřitelný tvrdohlavec.“

„Spíš zabeďněnec,“ zamumlala Julie. Uvažovala, zda má žena ve svém měsíci nějaké méně plodné a plodnější období. Kdyby se zeptala Uny, podezřívala by jí? A je správné přivést na svět dítě bez otce? Představa vysokého zelenookého syna, který jí pomáhá ve vzkvétající taverně, ji vyrazila dech. Rychle se přeorientovala na rozzlobenou tvář vlastního otce. Všichni by to dítě nenáviděli. Otrásla se, když si to konečně přiznala. Byl to jen hloupý, nemožný a sobecký sen.

Una se zastavila před kostelem; až sem pronikala vůně kadidla a hořících svíček. Ženy si přetáhly šátky přes hlavu, děti se ztišily a všichni vešli dovnitř. Sichar vyhlédl Uně místo na kamenné lavici, ostatní se postavili kolem ní.

Julie nepočítala s tím, že bude schopna se soustředit. Pohled na ctihodné římské rodiny byl teď pro ni stejně cizí, jako když poprvé přišla do vizigótského tábora. Rozhlížela se po zaujatých tvářích a zničehonic ji zasáhl blesk.

Wulfrik klečel na kamenném stupínku, hlavu měl skloněnou v hlubokém rozjímání. Světlo, které na něho dopadalo z kupole kostela, se odráželo od jeho zlatých náramků a rozsvěcovalo jeho zlatou hlavu. Nemohla od něho odtrhnout oči. Vypadal jako bůh. Mocný a odevzdaný. A nesmiřitelný a tvrdý.

Přesto k ní byl vždycky jemný a něžný. Cítila, jak se jí srdce zaplňuje láskou. Zdálo se, že pukne, že se rozletí na tisíc kusů. Chtěla vykřiknout, chtěla se za ním rozběhnout, ale nic takového neudělala. Zůstala stát jako zkamenělá, rty pevně sevřené, oči upřené k němu.

Všimla si, jak Wulfrik zvedl řasy, potom hlavu. Zatřásl pravou rukou a začal se pomalu otáčet směrem k ní. Julii se

zatajil dech. Cítil její pohled, její láska ho přivolala, ví, jak ho miluju.

A pak se rozevlály modré sukně a Julii zakryla výhled vysoká postava. Měla ruce zbožně sepjaté, oči skromně sklopené a na jejích zlatých vlasech ležel sněhobílý závoj.

Sunilda.

Wulfrik se postavil, sklonil hlavu a promluvil k ní pár slov. Sunildě znachověly tváře a svůdně se na něho usmála.

Julie pohlédla na své ruce, které se náhlou bolestí rozevřely. Krvavé otisky čtyř pŕlměsíců, které zanechaly v dlaních její nehty, byly jasně zřetelné. Rychle zamumlala nesrozumitelnou omluvu a prodrala se ven z kostela. To rozhodně není místo, kde by se měla oddávat zlovolným myšlenkám a žárlivým pocitům.

Vypadají spolu vznešeně, opakovala si statečně. Je to správné a vhodné a já to musím přijmout.

„Proč nejsi v kostele?“ oslovila Beriga, který před budovou držel koně.

„A proč tam nejsi ty? Nemůžeš se Sunildou dýchat stejný vzduch?“ položil otázku, ale zřejmě nečekal odpověď. „Ani se ti nedivím.“ Zvedl hlavu a podíval se na nebe. „Bude bouřka,“ dodal věštecky.

„Na obloze není ani mráček,“ oponovala mu Julie.

„Necítíš to?“ nadýchl se zhluboka Berig. „To štípání pod kůží? Tlak na spáncích? Přichází bouře.“

„Máš pravdu, je hrozné dusno.“

„I Šedivák to ví, jen se na něho podívej.“

Vlk přecházel nervózně z místa na místo, čenich natažený dopředu, oči zúžené, ocas schlíple svěšený.

„Vrátím se zpátky a začnu kopat drenáže kolem vozů. Stojíme sice na dobrém místě, voda nás nezatopí, ale jestli přijde průtrž, mohla by protéct našimi stany a všechno zničit.“ Skočil na koně a hodil Julii opratě Wulfrikova

plesnivce. „Vyříd' Wulfrikovi, kam jsem jel. A žádnou pomoc nepotřebuju, zvládnú to sám,“ houkl na Julii a byl pryč.

Co teď? uvažovala Julie. Má tady sedět u zdi jako štolba na očích všech kolemjdoucím, dokud Wulfrik nevyjde z kostela? Mohla by plesnivce přivázat ke stromu, nikdo by ho neukradl, když ho hlídá Šedivák. Jenže Wulfrik by se zlobil na Beriga, že tady nechal koně bez dozoru. A to přece nechce.

Nestačila své myšlenky ani dovést do konce, když začali lidé vycházet z kostela. Vyskočila, uhladila si šaty, jak nejlépe to šlo, a pokusila se schovat za koně.

„Proboha, co to vidím?“ rozlehl se na širokém prostranství zvučný hlas. „Ten tvůj chlapec začal nosit sukně?“

Sunilda samozřejmě. Zahlédla ji a byla rozhodnuta způsobit kolem ní co nejvíc povyku.

„Julie?“

Před Wulfrikovým hlasem se přihrčila za koňský hřbet, ale její snaha byla marná, Wulfrika neumlčela. „Kde je Berig?“

„Jel zpátky do tábora. Říkal, že bude bouřka a musí vykopat drenáže.“ Vrazila Wulfrikovi do rukou otěže a sladce se usmála. „Dobrý den, Sunildo.“

Široké modré oči na ni vrhly čistý jed.

„To je ale novinka, Wulfriku. Otrokyně se ti stará o koně?“

Julie zrudla jako vlčí mák a spolkla svou odpověď.

„Julie není otrokyně!“ prohlásil Wulfrik rozhodně, až obě ženy nadskočily.

„Opravdu ne?“ protáhla odporně Sunilda. „A co tedy je?“

Páni, on na to skočil, pomyslela si Julie se zábleskem hořkého humoru. A co řekne teď? Že jsem jeho milenka?

Zachytila Wulfrikův pohled. Najednou to bylo zpátky, to pouto porozumění, které je tak sbližovalo. Málem se začala nahlas smát.

„Julie Livie je host,“ odpověděl Wulfrik pevným hlasem.

Vyrazil Sunildě dech, nedokázala své roztrpčení zamaskovat.

„Host, který přichází a odchází, jak se mu zlíbí. Je tak laskavá, že se teď stará o mě a o Beriga.“

„Vážně?“ protáhla Sunilda jizlivě, vztek jí tekl z očí jako lavina. „Máš hodně římských hostů?“

„Ani ne,“ odpověděl klidně Wulfrik, a to ji zřejmě naštvalo nejvíc. „Julie dělá zázraky s Berigovou slovní zásobou.“

Sunilda po něm vrhla zlostný pohled, Julii opovržlivě přehlédla, otočila se na podpatku a hrdě odkráčela. Její bílý neposkvrněný závoj za ní vlál jako výzva k souboji.

„Rozzlobils ji,“ poznamenala Julie.

„Oceňujeme ženy, které mají kuráž,“ řekl Wulfrik neutrálně.

„Má svou vlastní válečnickou sekyru?“ zeptala se Julie s jizlivým podtónem.

„Na takové otázky nemíním odpovídat,“ rázně smetl Juliin dotaz pod zem, ale hned změnil tón. „Jsi v pořádku?“

„Ne, nejsem, jestli chceš znát pravdu. Ale přežiju to. Proč se ptáš? Tvůj názor stejně nic nezmění, že?“

„Na to žádná dobrá odpověď neexistuje,“ pronesl smutně a pohladil ji lítostivým pohledem. „Věřím, že to je ten nejméně špatný krok, který jsem mohl udělat.“ Zhluboka se nadechl a pak zcela nelogicky dodal. „Bouře přichází z Afriky.“

Julie se podívala směrem, kam směřovaly Wulfrikovy oči.

Daleko na obzoru, kde po celé dny nebyla k poznání hranice mezi nebem a mořem, se táhla strašidelná černá linka. Úzká jako znovuzrozený pramínek řeky, ale zřetelná, pokud na ni člověk zaměřil pozornost.

„Vrat' se zpátky do tábora,“ obrátil se k Julii Wulfrik. „Připrav jídlo a všechno ostatní naskládej do truhlic. Berig ať všechny těžké věci nastěhuje pod vůz. Ve voze potřebujeme místo pro sebe.“

„Bude to zlé?“ zachvěla se Julie.

„Nevím, nikdy jsem nebyl tak daleko na jihu. Zajedu ještě do zálivu. Musíme zabezpečit i loď. Julie...“ otočil se k ní, ještě než nasedl na koně. „Mrzí mě ta scéna se Sunildou.“

„Mě taky,“ řekla jednoduše. Žádná diplomatická odpověď ji v tu chvíli nenapadla.

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Temné mraky se hrozivě blížily.

Muži se vraceli z přístavu a tábor začal připomínat zmatené mraveniště. Vozy se bleskurychle proměňovaly na přístřešky a neforemné hromady narychlo pobalené byly ukotveny k zemi. Rodiny, které rozložily své stany u paty mírného svahu, se rychle posouvaly vzhůru.

Berig dokončil výkopy kolem vozu, chodil kolem dokola a znalecky obhlížel vykonanou práci.

„Bude to stačit?“ zeptala se Julie. „Wulfrik vypadal ustaraně.“

„Wulfrik si nikdy žádné starosti nedělá,“ odbyl ji Berig.

„Tak tedy znepokojeně,“ zmírnila Julie dosah svých slov. Věděla, že ustaraný je, a nejen kvůli bouři.

Měla bych přijmout jeho rozhodnutí, uvažovala. Můžu klidně předstírat, že je všechno v pořádku. Stejně se nedá nic změnit. Wulfrik má na starosti mnohem důležitější věci než moje zlomené srdce. Ne že by si tedy uvědomoval, že je zlomené, nic takového ho ani nenapadlo, díkybohu.

„Raději ještě výkopy prohloubím,“ rozhodl se Berig, „v těch mracích je hodně vody.“

Obrovské masy černých mraků se koulely po obloze, pohlcovaly modré nebe a padaly stále níž, už skoro splývaly s mořskou hladinou.

„Nejdřív mi pomoz vyndat všechny těžké věci, s ostatním si už poradím. Potom můžeš pokračovat.“ Rozhlédla se kolem sebe a přemýšlela, jak vůz uspořádat,

aby se dovnitř všichni vešli a měli aspoň trochu pohodlí. „Když se vejdem všichni do jednoho vozu, můžeme použít velkou plachtu, co říkáš?“

„Jasně, že se vejdem,“ kývl Berig. „Vzduch se ani nehne,“ dodal nervózně a podíval se znovu na oblohu.

„A ptáci přestali zpívat. Ne nadarmo se říká ticho jako před bouří.“

„Divíš se jim?“ podotkl Berig s nejistým úsměškem a olízl si puchýř na dlani. „Taky mi není do zpěvu. Kdybych mohl odlétnout, nerozmýšlel bych se ani vteřinu.“

„Kde je Wulfrik?“ Nechtěla to říct, snažila se na něho nemyslet, ale myslela na něho neustále. Slova jí uklouzla z pusy, aniž by chtěla.

„S Alarichem, myslím. Zabezpečují flotilu. Neboj se, postarám se o tebe,“ ujišťoval ji Berig.

„Já vím, budeme v pořádku.“ Usmála se na něho. Potřeboval povzbuzení stejně jako ona.

Asi o dvě hodiny později se o tom znovu přesvědčila. Všimla si, jak si Berig zhluboka oddechl, když viděl Wulfrika, jak vjel tryskem do tábora.

„Dobrá práce,“ pochválil Beriga. „Kde jsou koně?“

„Na opačné straně vrchu je krytá úžlabina. Sichar to tam organizuje. Odvedl jsem tam koně i voly.“ Popadl opratě, které mu Wulfrik hodil, a vyskočil do sedla ve stejném okamžiku, kdy z něho Wulfrik sklouzl dolů.

„Myslím, že je nejvyšší čas se najíst,“ kývl Wulfrik k moři.

Julie otočila hlavu a zatajil se jí dech. Masa černých mraků se vařila v ohni, z oblohy sjížděl jeden blesk za druhým. „Máš pravdu, za chvíli bude pršet,“ souhlasila a snažila se napodobit jeho věčný tón.

Wulfrik ještě v poslední chvíli vyskočil na vůz a pečlivě přehlížel tábor.

„Jsou všichni ostatní připraveni?“ zeptala se Julie.

„Dělali, co mohli, ale nemají výkopy tak hluboké jako my. Ještěže nemáme žádná kuřata, museli bychom se s nimi dělit o místo,“ snažil se Wulfrik zlehčit situaci.

„Bude to tak hrozné?“ zeptala se Julie vyděšeně.
„Kuřata a kozy snad bouřky tráví venku.“

Nehybný vzduch se náhle pohnul a přejel jí horkými prsty po tvářích. Prapor se zatřepetal, prostřel se po větru a zničehonic z něho vlály jenom cáry. Z vyprahlé země se začala zvedat oblaka prachu.

Šedivák varovně zavyl, jeho hlas se nesl po celém táboře.

„Tentokrát to bude zlé,“ kývl Wulfrik.

Kopl poslední kámen pod kola předního vozu a zkontroloval upevnění plachty. Netušil, proč ho ta bouře tak znervózňovala, zažil jich stovky, ale nikdy předtím neviděl bouři přicházet od moře. Hořící černá masa, která vrhala oheň do moře, ho mrazila v zádech. Jako by se spikli pohanští bohové našich předků a na svých černých ořích přijeli vykonat pomstu na svých civilizovaných potomcích. Aspoň to tak jednou slyšel vyprávět. Že přijde trest, protože opustili staré způsoby a dali se na novou víru.

Posledním pohledem přejel tmavnoucí tábor a vklouzl pod plachtu. Jeden velký muž, za ním vklouzl dospívající mladík, štíhlá mladá žena a jeden vlk. Sotva se tam vtěsnali. Ale ať bouře přinese cokoliv, bude jim tam dobře.

„Šedivák si mi chce sednout na klín,“ stěžovala si Julie.

„Nediv se, je zvyklý spát u tvé postele nebo v ní,“ řekl Wulfrik, popadl vlka za kůži a odtáhl ho na konec úkrytu.
„Lež tady, nebo jdi ven,“ poručil mu. Šedivák otráveně zamručel, ale lehl si a ani se nehnul.

„Strká mi do nohy mokrým čenichem,“ smála se Julie.

Wulfrik kolem sebe zašmátral, aby zkontroloval pozice. Zjistil, že mají příkrývky nejen pod sebou, ale pár jich je srolovaných u hlavy. Byla to docela pohodlná postel.

„Nejlepší bude, když si lehneme,“ rozhodl, „jestli se dotkneme mokrého plátna, bude na nás pršet. Julie, ty jsi nejkratší, lehneš si mezi nás, aspoň budeme mít kam složit nohy.“

Ale to nebyl ten důvod.

Z nějakého podivného důvodu se nemohl zbavit strašidelné představy, jak vozy kloužou proudem bláta, narážejí do nich a drtí křehké kosti. Když sledoval hrozivé mraky, popadl ho pověřčivý strach, jakási předtucha, že Julii hrozí nebezpečí.

Trápí ho zlé svědomí, přiznal si provinile. Ani dlouhé rozjímání v kostele ho nezklidnilo.

Všiml si, jak Julie na jeho příkaz tázavě trhla hlavou, ale neřekla ani slovo a poslušně se stulila mezi ně. Berig si lehl na bok, podepřel si hlavu loktem a otočil tvář k Julii.

„Nechápu, jak můžete jíst vleže. Tohle sice asi není dokonalá římská jídelní pohovka, ale nejspíš bych se udusil.“

„Musíš jíst pomalu,“ vysvětlovala mu Julie a přidala několik historek z kolosálních večírků.

Wulfrik se usmál a vtlačil se do místa mezi jejími zády a bokem vozu. V příjemné zábavě ani nepostřehli, jak se brumlání hromů přibližuje a vítr neustále sílí.

První úder dopadl na pevný vůz jako obrněná pěst. I to nepatrné šero, na které si už oči zvykly, náhle zmizelo a do plachty začal bičovat déšť.

Wulfrik spíš vnímal než slyšel, jak se Julie zajíkla a instinktivně ucukla. Tím bezděčným pohybem se přitiskla těsně k jeho tělu. Natáhl ruku a přitáhl si ji k sobě. Nenápadně po ní přejel rukou, snad se chtěl přesvědčit,

jestli jí zůstal alespoň kousek příkrývky, sám vlastně nevěděl. Zjistil však, že drží v objetí i roztřeseného Beriga.

„Zdá se to horší, než to ve skutečnosti vypadá,“ uklidňoval je Wulfrik. „To jenom déšť buší do plátna, proto ten hrůzostrašný zvuk.“

Berig se zahanbeně vyprostil z jeho objetí a odtáhl se do nové pozice. Vymezil si mezeru, že by se do ní sotva vešla dlaň, ale svůj prostor úzkostlivě zachovával.

Wulfrik zcela omámený pružným tělem, které se k němu tak důvěřivě tisklo, ponořil zcela bez zábran obličej do Juliiných vlasů a zavřel oči.

Hledět dříve do tmy nic nepomůže, ospravedlňoval své počínání. Ani proti bouři, ani proti čemukoliv jinému.

Bouře nabírala na rychlosti a na síle stejně ostře, jako když kůň přechází do trysku. Ani se mu nechtělo věřit, že těžký, nízký vůz na čtyřech kolech se může trást jako pápeří.

Hromy teď byly přímo nad nimi, tloukly jeden za druhým, nebylo možné rozlišit, kdy jeden končí a druhý začíná. Světlomety blesků přicházely ze všech stran, obloha téměř nezasínala.

Wulfrik si přitáhl Julii ještě blíže, jednou tváří si ji přitiskl k hrudi a ucho jí zakryl rukou. Důvěrně se k němu přitulila blíž, bez ohledu na ohromnou a nepřekročitelnou trhlinu, která mezi nimi vznikla. Musel se přemáhat, aby ji nepolíbil na čelo, což bylo jediné místo, kam dosáhl svými rty.

Oslepující záblesk rozsvítil jejich plachtové přístřeší a vzápětí se ozvala ohlušující rána. Berig se překulil a objal Julii, jako by ji jeho hubené tělo mohlo zachránit před pekelným ohněm. Práskala jedna rána za druhou, rámus byl mnohem silnější, než kdyby právě vypukla válka.

Všichni tři leželi dokonale propletení, snad měli pocit, že společnými silami mohou bezpečněji čelit divokému živlu.

Venku se ozval strašidelný rachot, pak ženský výkřik a vzápětí dětský pláč.

Něco se asi stalo, pomyslel si Wulfrik, ale nemohl pro ně nic udělat. Mohl si jen přát, aby udržel v bezpečí ty dva, když svět kolem nich bláznil.

Blesky bez ustání osvětlovaly jejich přístřeší s úpornou pravidelností, vítr a déšť bušil s neuvěřitelnou silou do plachty, ale hromy se pomalu začaly vzdalovat. Ochladilo se, jako by všechno teplo ze vzduchu odnesla bouře.

Julie se začala třást, Wulfrik přes ni přetáhl přikrývku a přitiskl ji ještě víc k sobě, aby jí předal trochu tepla. Každý centimetr svého těla měla přimáčkнутý k němu, ale necítil žádnou touhu, jen ji potřeboval chránit.

Roztrhne mu to srdce, až ji tady nechá.

Jakmile uhodla, jaký další osud pro ni chystá, na chvíli si myslel, že její úzkost pramení z toho, že opustí jeho.

Lidi, které miluju, ztratím, řekla a jemu se sevřelo srdce. Ale její povzdech patřil Uně a Berigovi, ne jemu.

Slovo milovat mezi nimi nikdy nepadlo.

Wulfrik ležel ve tmě, oči otevřené, upřené na plátěnou střechu nad sebou. Miluje svůj rod, svůj kmen, svého krále, svou rodinu, svého boha. Ale ženu? Muž v jeho postavení se žení uvážlivě, a pokud má štěstí, najde si ženu, k níž by mohl dřív nebo později pocítit náklonnost, možná i lásku.

K Julii necítí jen vlašnou náklonnost a každopádně ví, že, to rozhodně není uvážlivé. Miluju ji?

Přitiskl tvář k jejím vlasům. Uvědomil si, že usnula i přes ten neuvěřitelný rámus venku. Za její hlavou tiše oddechoval Berig, usnul i on.

Měl o Julii strach, napadlo ho všechno možné, co by se ji mohlo stát. Zvláštní. Sám o sebe nikdy strach neměl, naučil se nebezpečí ignorovat. Taky ho pátilo svědomí. Ale nemůže si dovolit odložit správnou věc jenom z ryze osobních důvodů. Je vůdcem celého klanu a vůdci musí dělat i těžká a nepříjemná rozhodnutí.

Ale ani sebehlubší zpytování mu nepřineslo žádané uspokojení a mír v duši. Musí to být láska.

„Miluju tě,“ zašeptal jí do vlasů. Bože, nikdy jsem si nemyslel...

Bylo to slabošské, to věděl. Cítit lásku k ženě, kterou by milovat neměl, kterou musí poslat pryč pro její i své dobro, to nikdy neměl dopustit.

Ale jak přestat milovat?

Jak se přísahá věrnost jiné ženě, když víš, že už jsi své srdce celé dal?

Rozhodl se a je to jen otázka několika dnů, vracel si ztracenou jistotu. Musí zůstat silný, aby ji dokázal nechat v bezpečí u místního soudce a v klidu odplout. Nejdéle za měsíc bude Julie zpátky u své rodiny. A i kdyby to byl sebeledovější rodinný krb, bude to tak lepší.

Nikdy se nesmí dozvědět, co k ní cítím, sliboval si.

Víčka mu spadla, jako by z nich tím slibem sňal veškerou zátěž, která ho dosud sužovala. Mysli se ulevilo a obestřel ho mírumilovný spánek.

Julii probudilo nezvyklé ticho. Zalapala po dechu ve vydýchaném vzduchu a otevřela oči.

Berig spal připlácnutý na bok vozu, jeho tvář doslova obkreslovala spojovací kolík. Wulfrikovo hluboké oddechování jí čechralo vlasy a šimralo za uchem, na hrudi ji tížila jeho bezvládná ruka.

Zavrtěla se a Wulfrik se okamžitě probudil.

„Přestalo to, je konec!“ jásala Julie.

Berig se vyjukane posadil, narazil hlavou do plátu a střechou okamžitě začal crčet proud vody. Rychle rozmotával provaz, aby mohl vystrčit hlavu ven dřív, než bude jako hastrman. Wulfrik vyskočil hned za ním a jako blesk vystřelil i Šedivák.

„Neobtěžujte se se mnou,“ bručela Julie, když zjistila, že zůstala sama zamotaná do haldy přikrývek. „Já to zvládnou.“

Vypotácela se ven a zůstala stát jako přimražená.

Uspořádané mobilní město se za jednu noc proměnilo v bahnitě jezero.

Zem byla pokrytá nasáklými balíky, na křoviskách vlály kalhoty a tuniky, truhly a sudy se koulely lidem pod nohama. Některé rodiny ještě bezradně postávaly kolem svých vozů, jiné už klouzaly blátem a snažily se shromáždit svůj pochroumaný majetek. V prokopaných příkopech se valila voda, v jednom z nich uvízla klec s drůbeží. Její obyvatelé byli promočení na kost, nepřežil to ani jeden z nich. Za jedním vozem stálo promoklé kůzle, třásl se zimou a zděšením, bylo tak vyčerpané, že ani nemečelo o pomoc. Berig ho zvedl do náruče, vysušil ho ručníkem a zabalil do přikrývky, kterou mu Julie podala. Ze země stoupala oblaka páry jako z probuzené sopky, jak se do ní opřelo ranní slunce.

Wulfrik vyšplhal na horu zavazadel na jejich druhém voze a hodnotil situaci. Lidé na něho mávali a vesele pokřikovali, celí šťastní, že přežili.

„Myslel jsem, že to bude horší,“ volal seshora, „nevidím žádný rozbitý ani převrácený vůz. Lidi to přežili.“

Pak se otočil a přivřenýma očima zabral celou širokou planinu až k moři.

Najednou zbledl a zůstal stát jako zcepenělý. Jako by se v něm život náhle zastavil.

„Flotila.“

Julie se vyškrábala k němu nahoru a podívala se na temné vlny. Bílí zpěnění koně letěli po jejich hřbetech jako splašení a pod nimi se nadouvaly hory temné vody. Na moři nebyla jediná loď. Rozbouřené moře si vybralo svou daň. Flotila zmizela.

„Kam odpluli?“ zeptala se Julie otupená šokem z toho pohledu.

„Do pekla!“ odpověděl Wulfrik tvrdě.

Julie nemotorně žuchla na promočené sedadlo vozky.

„Ubozí muži. Tolik lodí a jsou pryč. Nemůžu tomu uvěřit. Možná někdo přežil. Určitě někdo přežil, uměli přece plavat.“

„V tomhle?“ ušklíbl se zoufale Wulfrik a seskočil dolů.

„Ale máš pravdu, někdo mohl přežít. Někoho ještě můžeme zachránit.“

„Půjdu s tebou,“ řekla Julie, „jsou to Římané, rybáři, obchodníci, námořníci. Moji lidé.“

Všimla si, jak semkl rty.

„Když si to přeješ,“ pokrčil rameny, „ale nebude to hezká podívaná. Najdeme víc mrtvých než živých.“

„To přece není podstatné. Jedná se přece o lidi!“ pronesla Julie rozhorleně. „Všichni ti lidé se snažili jen uživit. A teď přišli o všechno, někteří z nich ztratili i život.“

„Jenom jsem tě chtěl chránit,“ řekl tiše Wulfrik.

„Nejsem dítě,“ odsekla, „dokonce už ani ctihodná římská panna, že?“

Nevěděla, proč to řekla, proč ho právě teď chtěla zasáhnout. Zrovna když si slíbila, že přijme jeho rozhodnutí a bude se tvářit, že je všechno v pořádku.

Ale zasáhla ho a udělalo jí to dobře.

Jenom však na chvíli. Zahlédla vyděšené tváře Vizigótů shromážděných v rozbláceném tábořišti a uvědomila si, co tahle pohroma pro ně znamená.

„Co budete teď dělat? Jak se dostanete odtud?“

Wulfrik se k ní otočil, vítr mu odfoukl vlasy z tváře. Všimla si, jak je napjatý, unavený, vyčerpaný. Tolik let strávil nekonečným harcováním, hledáním domoviny a teď, když ji měl téměř na dosah, krutý živel mu ji vyrval z ruky. „Nedostaneme se odtud. Jsme v pasti.“

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Pátrání na pobřeží dopadlo katastrofálně. Nenašli jediného živého člověka, zůstalo jenom pár zbytků z rozbitých vraků. Všechno ostatní odneslo moře.

Julie byla zdrcena.

Wulfrik odcházel se smíšenými pocity na zasedání Rady. Jednání bylo dlouhé, úmorné a nic nového nepřineslo. Jenom potvrdilo Wulfrikovy pesimistické úvahy.

Existují pouze dvě možnosti. Buď zůstanou tady, uvěznění na špici Itálie, dokud je nerozdrtí římská armáda, nebo se obrátí, půjdou po svých stopách zpátky na sever a setkají se se svým osudem někde, kde si nebudou moc vybrat.

„Nedostaneme se do Říma,“ tvrdil Alarich. Seděl na svém vyřezávaném trůně, který s ním cestoval všude a prošel dlouhou historií. Pochází ze vzácného kmene, který kdysi jeho pradědeček přivezl ze severních lesů, a od té doby rodinu neopustil. Alarichovy zkroucené prsty bojovníka úpěnlivě hladily ošoupané hlavy zvířat, které se ovíjely kolem područek, jako by v nich hledal novou sílu.

„Umírá.“

Ta slova pronesená šeptem přiměla Wulfrika, aby se otočil. Zahlédl Willův pevný pohled. Willu uznával, byl přímý, ostrý a netajil se tím, že se bude ucházet o trůn.

„Podívej,“ pokračoval Willa, „má modré rty a krev v očích. Selhává mu srdce a má horečku. Doufal, že zemře v bitvě, ale pochybuju, že se mu dostane té cti.“

„Musíme se prostě snažit,“ píchla je ostrá věta do uší, oba zpozorněli a obrátili hlavu k mluvčímu. Králův švagr Athaulf stál na stupínku a snažil se obhájit vlastní argumenty. „Budeme se pohybovat rychle. Překvapíme je dřív, než se k nim dostanou zprávy o našem pohybu. Nebudeme zastavovat ani v Římě, ani v Ravenně, nezastavíme se ani před armádou Východní říše, budeme postupovat do Galie.“

„Jak? Přes Alpy jako Hannibal?“ zeptal se král s ironickým úsměškem.

„Ne, můj pane. Musíme postupovat po pobřeží,“ předstoupil před krále Wulfrik a Willa vykročil po jeho boku.

„Ano,“ souhlasil Willa, „pobřeží je sice úzké, ale cesta je mnohem bezpečnější.“

„Spikli jste se vy tři proti mně?“ ohradil se král. Napřímil se v křesle a upřeně si je prohlížel od paty až k hlavě.

Ví, že umírá, a baví se. Spekuluje o tom, koho zvolit svým nástupcem, přemítal Wulfrik, když se bledé modré oči na chvíli zastavily na jeho tváři.

„Ne, pane,“ řekl pevně. „Pouze se všichni shodujeme v tom, jak přivést náš lid do dobré země. Přesně, jak si to přeješ.“

„A kdo ten lid povede?“ zeptal se skoro výsměšně. „Ty, pane.“

„Jsi velký diplomat, Wulfriku, synu Athanagilda, syna Thorismunda. Učil jsem tě dobře. Budeš stejně diplomatický, až tu nebudeš? Až si vy tři nabrousíte meče a budete na sebe číhat na každém kroku?“

„Až tu nebudeš, můj pane, budeme držet smutek. A potom rozhodne lid.“

„To se ovšem týká daleké budoucnosti,“ pronesl Willa a osvobodil tak Wulfrika z kleští králova výslechu. „Teď musíme jednat.“

Alarich se obrátil k Athaulfovi, pokynul mu a jeho příbuzný zbožně poklekl vedle trůnu, aby vyslechl králova slova.

„Koruna půjde k němu, když budeme nečinně přihlížet,“ zamumlal Willa. „Alarich ho jmenuje. Kromě toho má v hrsti Galiu Placidii. Dokud ji drží, tak ani ten prolhaný římský císař neudeří tvrdě.“

„Postavil by ses Athaulfovi?“

„Ty ne?“ Willovi se zkřivily rty do ironického úsměšku. „A zůstaneš ty a já. Škoda, mám tě rád. Nebudu tě zabíjet s požitkem.“

„Zkus to, příteli,“ pronesl Wulfrik přes sevřené rty a stále sledoval muže na stupínku. „Bylo by mi docela líto, kdybych tě neměl po boku, spolupracuje se mi s tebou dobře. Možná raději podpořím Athaulfa.“

„Copak ty o trůn nestojíš?“

„Nestojím o zabíjení, které určitě nastane, když se nedokážeme domluvit. Náš lid by pak byl velmi zranitelný. Ale pokud na mě zaútočíš, budu se bránit, to mi věř.“

„A když se budu o trůn zajímat já?“

„Dám ti vědět, až se rozhodnu, pokud ta situace nastane,“ sdělil mu Wulfrik. „Pokud tě však podporovat nebudu, budeš muset zdolat nejdřív mě, než usedneš do královského křesla. Ale slibuju ti, že tě včas budu varovat.“

Willa neřekl ani slovo, jenom kývl.

Wulfrik toho muže respektoval, nebyla by žádná hanba následovat takového krále. Musel se však teprve uvážlivě rozhodnout, zda přijmout Willu, nebo se mu postavit. A zda se postavit sám za sebe nebo za Athaulfa.

„Proč by se muž měl chtít stát králem?“ zeptal se rozmarně Beriga, když se vraceli do tábora.

„Proč?“ podíval se na něho Berig udiveně. „Pro čest a slávu a moc. Aby proslavil jména svých předků a zajistil dobré postavení svým potomkům. Aby vedl náš lid, což je báječná věc.“ Chlapec se zarazil a podíval se na Wulfrika. „Zkoušíš mě snad?“

„Ne, jenom jsem si to chtěl připomenout.“

Co mi říkají hlasy v srdci? přemýšlel Wulfrik. A mluví ze zvyku, nebo z povinnosti, nebo z ambice?

Zaryl svému koni paty do slabin a pobídl ho k trysku.

„Kdy odjíždíme?“ zeptal se Berig, sotva popadal dech, když ho konečně dohonil.

„Poslouchal jsi za dveřmi, chlapče?“

„Ne, ani jsem nemusel. To přece ví každý hlupák, že tady zůstat nemůžeme, pokud nechceme dobrovolně přijít o hlavu.“

„Odjíždíme zítra. Co nerychleji a co nejkratší cestou po západním pobřeží.“

„Vracíme se k Římu?“

„Ano, vracíme se k Římu.“

„A potom?“

„Potom záleží na tom, kdo bude králem.“

„Nevím, nevím, nevím!“ vyřázel Wulfrik jedno slovo za druhým, když se ho Julie zeptala na další plány.

Za jejími zády balil Berig věci do vozu a potichu klel, jak klouzal po blátivé zemi. V celém táboře byl zmatek. Lidé ještě nestačili zlikvidovat následky bouře, a už se balili na další dlouhou cestu.

„Nevíš? Ale jedeme zpátky do Říma, říkal jsi to.“

„Jedeme tím směrem, možná do Říma nedojedeme, co já vím,“ odpověděl neochotně. „Alespoň ne bez bitvy.“

„Tak by snad bylo lepší, kdybys mě vzal s sebou. Kdo ti bude zašívát rány?“

Pod kůží se jí vkradl strach, ale bojovala zuby nehty, aby v obličeji nezanechal ani stopu. Viděla všechny muže, jak ovládají meč, obdivovala jejich odvahu a zručnost, viděla Wulfrika bojovat s mužem, který měl velkou převahu. Ale teď budou čelit římské armádě, největší armádě, jakou svět kdy znal.

„Nezměním svůj plán. Nechám tě u soudcovy rodiny, budeš tam v bezpečí.“

Při rozhovoru vytahoval Wulfrik zbraně z naolejovaných obalů, pečlivě je prohlédl, zkusil ostří a znovu je uložil na místo.

„Já ne...“

„Uděláš přesně to, co říkám.“ Prudkým pohybem zasunul svůj meč do pochvy a rozzlobeně se k ní otočil. Jeho pohled byl neúprosný. „Uděláš to, i kdybych tě měl zavěsit jako pečené prase a odnést k soudcovým dveřím. Nebudeš mě přemlouvat a nebudeš se se mnou hádat. A neopovažuj se přede mnou plakat!“

„Nepláču!“

„Chvěje se ti spodní ret,“ odbyl ji Wulfrik a obrátil se zpátky ke svým zbraním, už neměl sílu pokračovat v mučivém rozhovoru.

Julie se dívala na jeho silné paže, které ji s takovým citem objímaly, na čerstvou jizvu po ráně, kterou mu zašívala. Na jeho mozolnaté ruce, které teď ostrými tahy brousily nůž. Jak uměly být něžné, jaký požitek přinášely každému kousku jejího těla, když ji hladily. Jak chutnaly jeho rty, teď tvrdě sevřené a nepřístupné. Na obdiv a touhu v těch zuřivých zelených očích, když se s ní miloval.

„Prosím.“

Položila mu ruku na paži, cítila, jak pod jejím dotekem ztuhl, svaly se mu napjaly, ale ruka s nožem se nezastavila.

„Ne!“

Směle mu vklouzla rukou pod paži.

„Prosím. Musím tě prosit, abys mě tady nenechával? Copak ty už mě nechceš?“

Mrštil nožem do dřeva za její hlavou, upustil brousek a strhl ji do náruče.

„Chci tě a ty to víš! Moje rozhodnutí s tím nemá nic společného.“ Jeho rty se přísály k jejím a jeho jazyk ji přepadl s takovou silou, až se zapotácela. Vpletla mu prsty do vlasů a přitiskla se k němu stejně vášnivě. Jeho divoká touha ji neodradila.

Tělo jí hořelo, bylo jí úplně jedno, že jsou všem na očích.

Wulfrik ji pustil, nechal ji stát zadýchanou a roztouženou. Nepříčetně na ni zíral, v zelených očích mu plály blesky.

„Proto tě nechci s sebou. Ničí mě vášeň, která přesahuje zdravý rozum. Zamlžuješ mi mysl a úsudek. Nejsem schopný se ovládat. Když se tě nedotýkám, je mi jasné, co je správné a co mám udělat. Musím to udělat a rozhodně to udělám!“ Vytáhl nůž zapíchnutý v dubovém dřevě tak snadno, jako by ho vytahoval z hromádky písku. „Jdi už!“ houkl na ni přes rameno. „Mám toho spoustu k přemýšlení. Nemůžu dovolit, aby mě ženy rušily.“

Vzrušená, rozhněvaná a ponížená zacouvala za roh vozu a narazila do Beriga. Byl rudý v obličeji a z jeho výrazu zcela jasně číselo, že by se nejraději zaryl do bláta pod sebou a hlavu strčil pod zem.

„Chlapi, no!“ štekla na něho.

„Já jsem nic neprovedl,“ zaprotestoval chabě, když procházela kolem něho.

Byla to ta nejhoupější věc, jaké jsem se mohla dopustit, vyčítala si. Víš dobře, že po tobě touží, nemusela sis to dokazovat. Zbytečně jsi mu dala další záminku, aby tě tady nechal. Kdybys byla potichu a nenápadně někam zalezla, třeba by zapomněl. Třeba jsme mohli být dávno z města, než by se vrátil ke svému rozhodnutí.

„Julie?“ ozvalo se kousek od ní.

Byla to Una. Marně se snažila udržet dva malé chlapce od blátivého jezera. Pomáhala Sicharovi sbalit jejich vůz a ti dva malí ničemové se zatím poněkolkáté důkladně vymáchali v bahně.

„Mohla bys těm dvěma najít něco na převlečení a dát je do pořádku?“

Julie byla vděčná za to malé rozptýlení, které jí poskytl dva malí umouněnci. Umyla je, převlékla a posadila na vůz.

„Podívej, to patří Berigovi,“ vytáhla Una kalhoty a tuniku. „Vyprala jsem to a zapomněla jsem mu věci dát. Můžeš mu je vzít?“

„Jasně že můžu,“ s potěšením přitakala Julie, neboť za tu malou chvilku se jí v hlavě zrodil kolosální plán. „Zítra mě Wulfrik odvede do soudcova domu. Trvá na tom.“

„Ale ne!“ vyhrkla Una, přiběhla k ní a objala ji. „Jedeme přece na sever k Římu, proč tě nemůže vzít zpátky sám?“

„Nechce, je tvrdohlavý jako mezek, nikdo s ním nehne. Chci ti za všechno poděkovat, Uno. Jsi jako moje sestra... nedokážu ti říct všechno, co bych chtěla... nedokážu... rozbrečela bych se...“ Hlas se jí zlomil, i když doufala, že tohle loučení není loučení. Ale co když je? Co když Unu už nikdy neuvidí? „Mám tě ráda. Sbohem.“ Řekla to s posledním vypětím všech sil. Sbalila Berigovy věci a utíkala pryč.

Druhý den ráno si Wulfrik obstaral nového kočího. Požádal Unina nejstaršího syna Gunthara, aby řídil vůz, který mívala na starost Julie.

Julie stála stranou, připadala si divně ve svých římských šatech. Sbírala kuráž, aby podvedla Wulfrika a začala uskutečňovat svůj plán.

„Sedni si za Beriga, pojedeme přes město a vezmeme tě k soudci.“

Wulfrik ji sledoval jako ostříž, jako by počítal s tím, že práskne do bot, tady a teď.

„Výborně,“ pronesla Julie odhodlaně, „můžu dostat svoje peníze?“

„Peníze?“ zíral na ni málem s otevřenou pusou.

„V naší společnosti je zvykem, že když propouštíme otroka, dáváme mu do vínku váček peněz, aby mohl začít nový život. Taky si musím koupit otroka a nějaké oblečení. Nebo chceš, abych se vrátila do domu svého otce a vypadala, jako by mě barbaři vláčeli celé týdny za svým vozem?“

Wulfrik překvapeně zamrkal.

„Na tom, jak mě přijme rodina, záleží celý můj další život.“

„Máš pravdu,“ přikývl Wulfrik, „mělo mě to napadnout.“

Stáhl z opasku klíč a vylezl nahoru na vůz.

Julie si ulehčeně vydechla, byla ráda, že má první krok za sebou. Teprve teď si všimla, že ji Berig pozoruje s rozsvícenýma očima.

„Co?“ naznačila slovo bez jakéhokoliv zvuku.

Pokrčil rameny.

„Hodně štěstí.“

Ví, že něco chystám, ale neprozradí to.

Julie ovládla svůj výraz a nasadila neutrální tvář.

Wulfrik seskočil z vozu a podal jí kožený váček. Potěžkala ho, bylo to mnohem víc, než čekala.

„Děkuju,“ řekla se vši důstojností mladé Římanky a přivázala si měšec k opasku pod pláštěm.

„Už nejsi moje,“ zašeptal Wulfrik, „zjistil jsem, že je mi to líto.“

„Mně taky,“ kývla plaše, zatřepotala se v ní malá jiskřička naděje. Vyzná se, že ji miluje?

„Lituješ toho, že opouštíš svobodu našeho života. Že opouštíš lidi, které miluješ. Určitě však nelituješ toho, že už nejsi mým majetkem.“

Vzhlédla k němu a podívala se do nelítostných zelených očí. Setkala se s pohledem muže, který byl připravený potlačit všechny své touhy, svůj soukromý život, city, cokoliv, aby naplnil osud, který mu byl určen. Dívala se do tváře muže, jehož milovala a který ji odmítal vyslyšet. Nemohla ho nutit, aby ji poslouchal.

„Ne, tos uhodl,“ souhlasila pevně. „Rozhodně neželím toho, že jsem přestala být tvým majetkem. Políbíš mě na rozloučenou? Sotva bychom se mohli loučit před dveřmi Decia Marca.“

Wulfrik ji vzal do náruče a lehce přejel svými rty po jejích. Potom se napřímil a odstrčil ji.

„Sbohem, miens liufs.“

Moje co? Neznala to slovo a on to nepřeložil. Vysadil ji za Beriga, potom naskočil na svého koně a dal povel k odjezdu.

Málem se Beriga zeptala. Málem. Ale spolkla to, dovtipil by se, že jí to řekl Wulfrik, a o to právě teď nestála.

Vyhнала to z paměti spolu s dotykem jeho rtů, který byl tak letmý, že ho sotva stačila zachytit.

Připadal si, jako by vyšel na bojiště s jistým přesvědčením, že zemře. Je to čestné a správné, ale hrozné. Nesnesitelné, téměř se to nedá unést.

To je vidět, jak hluboce jsem klesl, když přirovnávám mužovu čest v bitvě k pocitům k nějaké ženě. Jak moc jsem se zamiloval do té hnědooké Římanky, když nedokážu myslet na nic jiného. Wulfrik rozpitvával svou celou cestu, kdy vedl naposledy své vozy do Reggia. Stejně ho nic moudrého nenapadlo a bylo mu hůř než předtím.

Již mnohokrát stál před těžkým rozhodnutím a nikdy neucukl. Vědomí, že se rozhodl správně, mu pomáhalo snášet důsledky. Ale teď to bylo jinak. Jeho volba ho bodala jako nůž, šířala mu vnitřnosti a naplňovala jeho mysl neklidem a nejistotou. Chtěla zůstat, ale mýlila se. Žena nemůže rozumět cti a povinnosti a chápat je jako vizigótský válečník. Žena o takových záležitostech nemá ani ponětí. On musel udělat ten důležitý krok, rozhodnout se pro správnou věc. On teď musí snášet tu bolest, protože ji miluje.

„Jsme tady.“

Berigův hlas ho probral z hlubokého zamyšlení. City ho oslabují, neměl by se jim poddávat, ví to. Mohli je okrást, přepadnout, zabít, a on zatím sní o hnědých očích, vlahých rtech a měkkých křivkách, které ho přivádějí k šílenství.

Wulfrik skočil dolů a zabušil na dveře. Rychlost, s jakou se otevřely, svědčila o tom, že je napjatě vyhlíželi. Nebo Decius Marcus a jeho žena byli tak značně pohotoví, protože chtěli dostat obtížné barbary ze svého domu dřív, než si podezřelé návštěvy všimnou sousedé, pomyslel si Wulfrik hořce.

Vrchní soudce vlastně prokázal Julii velkou čest, když ji přišel sám přivítat s manželkou po boku. Wulfrik

pozdravil a udržoval si od nich dostatečný odstup. Všiml si té hrůzy v očích soudcovy ženy, když se k nim blížil. Berig seskočil z vozu a sundal poloprázdný Juliin pytel. Julie zatím seděla důstojně na truhle a čekala, až jí pomůže dolů.

Plaché římské děvče hraje výborně, pomyslel si sarkasticky Wulfrik. Vzpomněl si na dívku, která se po kolena brodila v bahně, když pomáhala uklízet po bouři. Na dívku, která se s ním tak divoce milovala. S plachým římským děvčetem má pramálo společného.

Potom se setkal s jejím pohledem. Čišela z něj prudká zloba, ale uměl v těch očích číst. Poznal, že skrývá strach a nejistotu, sice umně, ale ne docela.

To jsou poslední vteřiny s ní, uvědomil si.

Aniž by o tom přemýšlel, rozepnul si široký zlatý náramek vyložený granáty, který mu obepínal zápěstí, a navlékl jí ho na ruku. Sklouzl jí skoro k podpaží.

„Ne, to nejde, to nemůžeš, je příliš vzácný,“ odporovala mu.

„Přál bych si, aby sis ho nechala.“ Najednou měl pocit, že je nutné, aby po něm měla nějakou památku. „Patřil mému dědovi, ale ten ho zdědil po předešlých generacích. Sešli se na něm všichni staří bohové. Moji předkové by ti řekli, že tě ochrání před vším zlem. Nech si ho.“

„Sundal sis ho z ruky, kterou ovládáš meč.“

„Snad nejsi pověřivá?“ usmál se, aby skryl, jak ho její zděšení dojalo. „Spoléhám se na techniku, ne na talismany.“

Všiml si, že její noví hostitelé začali být poněkud neklidní.

„Slíbilas, že se nebudeš hádat,“ řekl poťouchle a sundal ji z vozu. Byla tak lehká v jeho náruči, a přitom sotva držel rovnováhu, když ji postavil na zem.

„Julie Livie Rufo, vrchního soudce Decia Marca znáš.“ řekl oficiálně a zřetelně tím vyděsil jeho manželku, která zřejmě očekávala, že bude chrochtat.

„Má drahá, vítěj v našem domě,“ usmál se muž. Zvládal to celkem jistě, jeho žena však ne. „To je moje žena, paní Lucie Cornelia Macula.“

Julie vykouzila půvabný úsměv.

„Děkuji, pane. Paní, jsem velice vděčna za vaši ochotu a pomoc...“ Zmlkla, protože se mezi ně vecpalo chlupaté tělo. „Šediváku, dovnitř nemůžeš,“ napomenula ho.

„Vlk? Ty máš ochočeného vlka?“ vyjekla Lucie Cornelia a nervózně vklouzla za manžela.

„Vlka neochočíš, Lucie Cornelia,“ poznamenala klidně Julie a upřela oči k Wulfrikovi. „Ani mu nemůžeš rozumět. Je s tebou, jen když chce.“

Nemluvím o tomhle zvířeti, říkaly Wulfrikovi její oči.

„A tenhle není můj, je Wulfrikův.“ Sklonila se a zatahala Šediváka za uši, objala ho a dostalo se jí vděčného olíznutí za ucho. „Hodný chlapec, jdi zpátky k Berigovi.“

Další úlek hostitelky na sebe nedal dlouho čekat. Zažila málem šok, když římská dívka políbila toho barbarského kluka. A pak se taky loučila s tím nebetyčným barbarem, který ji sem přivedl.

Stála na terase a dlouho hleděla Wulfrikovi do očí.

Nutkání natáhnout se a vzít si ji zpátky bylo tak silné, že bezděčně zatínal nehty do dlaní, aby se dokázal ubránit.

„Sbohem Wulfriku, synu Athanagilda, syna Thorismunda.“

Už ta jména neoktala, splývala ladně z jejích rtů jako báseň.

Potom se otočila a zůstal po ní jenom vánek v otevřených dveřích.

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Julie stála za těžkými dveřmi a čekala, až ji vnucení hostitelé uvedou dál. Pevně objímala darovaný náramek, cítila, že jí dodává sílu, kterou potřebuje.

„Tak se pochlub, drahá, prožila jsi náramné dobrodružství,“ začala Lucie Cornelia lehkým tónem a tvářila se tak dobrosrdečně, jako by divocí barbaři běžně nechávali za jejími dveřmi unesené římské dívky.

„Ano, máš pravdu, bylo to náramné dobrodružství,“ kývla Julie a odmlčela se. Rozhodně nemínila nikomu prozrazovat podrobnosti svého života.

„Máš připravenou lázeň,“ pokračovala Lucie Cornelia zklamaně, když zjistila, že se asi nic dalšího nedozví. „Přidělila jsem ti otrokyni. A taky jsem pro tebe našla šaty, než spolu ve městě koupíme nové.“

„Děkuju, Lucie Cornelia,“ usmála se Julie, „nechci ti přidělovat starosti, nakupovat můžu jít se svou otrokyní, to zvládnou.“

„Byla bych nerada, abys chodila do města bez doprovodu. Uvidíme...“ Lucie Cornelia náhle zmlkla a zavedla Julii do jejího pokoje. Ukázala na hubenou, asi patnáctiletou dívku, která stála za dveřmi téměř v pozoru. „Ta se teď o tebe bude starat.“ Máchlá rukou a byla pryč.

Dívka měla drobný obličej posetý pihami, hřívu hnědorezavých vlasů staženou dozadu a ostrážitě zelenomodré oči, které Julii upřeně pozorovaly. Vypadala bolestně povědomě. Julie si najednou uvědomila proč. Ta dívka je Vizigótka.

„Hwa aithei izos?“ zeptala se Julie. Jméno pro ni bylo najednou důležité. Snad si v té chvíli vzpomněla na Wulfrikův nesmiřitelný obličej, když přiznala, že nezná jméno své otrokyně.

Ostražitý pohled se okamžitě proměnil. Dívka na ni spustila takový proud góštiny, že se Julii zatajil dech.

„Tak moc zase nemluvím,“ zarazila ji, „řekni mi, jak se jmenuješ?“

„Ingunde, paní, jsem tvoje otrokyně.“

„Jak ses dostala sem?“

„Moc nevím... vojáci přijedou do našeho tábora, uhodí mě do hlavy... probudím se na trhu s otroky. Má paní mě v Římě koupit,“ pokrčila rameny.

„Proč jsi neutekla? Město se přece vzdalo Vizigótům.“ Julie se rozhlédla po luxusním pokoji, do očí ji uhitla hromada připraveného šatstva. „Víš co? Půjdeme do lázně, ať nestojíme jen tak. Nebude to tak nápadné.“

Dívka přikývla, shrábla osušky a hbitě udělala všechno, co bylo potřeba.

„Paní mě zavřít,“ pravila odevzdaně. „Hned jak moji lidé přijít.“

„Znáš muže, který se jmenuje Wulfrik?“

„Jistě,“ přikývla Ingunde, „každý ho zná. Je to velký válečník jako Willa, Athaulf a král Alarich.“

„Patříš do jeho rodu?“

„Ne, nikdy ho nevidím, jen o něm hodně slyším.“

„Povím ti, proč tu jsem,“ řekla Julie a začala se svlékat. Byl to dlouhý příběh.

„A chci se vrátit, víš,“ dodala, když si konečně navlékla jednu z připravených tunik. „Byla jsem mnohem šťastnější u Gótů než doma.“ Sáhla si na Wulfrikův náramek a usmála se. Zůstal v něm jeho žár a jeho síla.

„Taky se chci vrátit,“ kývla Ingunde, „jenže nevím jak.“

„Vyznáš se v koních?“

„To ano, myslím, že docela dobře.“

„Takže kdybys měla peníze, dokázala bys koupit dobrého koně?“

„To bych uměla,“ jásala dívka, duhové oči se rozsvítily.

„Vážně? Tak to máme první problém za sebou,“ spokojeně poznamenala Julie, „ale nejdřív musím něco projednat se svou hostitelkou, doufám, že to vyjde,“ dodala záhadně.

„Máš pohodlný pokoj?“ zeptala se Lucie Cornelie, sotva Julie vkročila do dveří.

„Velmi pohodlný,“ odvětila Julie s úsměvem, „je to taková úleva po těch týdnech ve stanu.“ Její vycvičený instinkt jí napověděl, že čím větší odpor ke svému zajetí bude dávat najevo, tím méně si jí hostitelé budou všímat. „A tu otrokyni jsi vybrala velmi dobře, jsem s ní spokojená.“

„To mě překvapuje,“ divila se Lucie Cornelie, „vždycky mi připadala hloupá a pomalá. Ale lepší teď nemám.“

„Moc nemluví, nijak nepřekáží, vážně mi vyhovuje,“ šveholila lehkovážně Julie. „Vlastně jsem se chtěla zeptat, jestli bych ji nemohla koupit. Budu potřebovat otrokyni na cestu domů. Moje matka by určitě uvítala, kdybych získala otrokyni u spolehlivé ctihodné rodiny.“

„Ale drahá Julie, můžeš si ji půjčit, na jak dlouho chceš.“

„To ne,“ zdráhala se Julie a vyloudila na tváři podmanivý úsměv. „Musela bych se stydět, kdybych tak bezostyšně využívala tvého pohostinství. Raději bych ji koupila, mám dostatečné prostředky, věř mi.“

„Tomu nerozumím,“ podívala se paní nevěřicně na Julii.

„Trvala jsem na tom, aby mě ten Gót vyplatil. Měla jsem na to právo, dost dlouho jsem jim vařila a prala na ně.“

„A on tě poslechl?“ nevyházela Lucie Cornelia z údivu.

„Na Góty platí, když je člověk neústupný. Prostě reagují na různé rozkazy.“

Představila si Wulfrika, jak reaguje na rázný rozkaz, a musela se kousnout do tváře, aby se nezačala nahlas smát.

„Asi bych neměla takovou odvalu,“ zamumlala paní domu a rozhlédla se kolem, jestli na blízku není někdo, kdo by ji mohl slyšet. Pět otroků, kteří bez hnutí stáli v místnosti, prostě nebrala na vědomí. Byli to jen otroci. „Nedovoloval si k tobě nic?“ zašeptala vyplašeně, ale zvědavost v očích nedokázala skrýt.

„Proboha ne!“ vykřikla zděšeně Julie a rychle lovila v paměti dodatek, čím by svou odpověď posílila. „Byl tam ten... no...“ zaváhala, jako by jí ta věta nechtěla přejít přes rty, „no... ten chlapec, rozumíš?“ Oddychla si, že to neblahé tajemství má konečně za sebou.

„Ne! To je šokující!“ vykřikla pobouřeně Lucie Cornelia.

Julie doufala, že ani Wulfrik, ani Berig se o její strategii nikdy nedoví. Zuřivě hladila zvířata vytepaná na svém náramku, jako by prosila o odpuštění. Svůj účel však její historka splnila. Paní Lucie Cornelia se zcela viditelně cítila lépe, když se ujistila o Juliině nedotčeném panenství, a přestala se vyptávat.

„Tak můžu to děvče koupit?“ zeptala se znovu Julie.

„Samozřejmě, prodám ti ji za stejnou cenu, za jakou jsem ji koupila,“ souhlasila. Změnila téma a začala štěbetat o dalším dítěti své dcery, o těch příšerných vetřelcích, kteří konečně opustili město, a o nepříjemnostech, jaké přinesla bouře. „Obchod je teď tak

mizerný,“ stěžovala si, „na trhu nedostaneš čerstvou rybu. Tolik lodí je pryč...“

„A těch ztracených lidských životů,“ dodala důrazně Julie pohoršená tím, že to musí říct sama.

„Nojo, to taky,“ pokrčila rameny paní a lehce zívla, lidské životy ji nijak zvlášť nezajímaly.

Vlastně proč se tomu divím, pomyslela si Julie, donedávna jsem o životě obyčejných lidí taky nic nevěděla.

„Chceš si teď odpočinout, nebo půjdeme nakupovat?“

„Nemůžu chtít, aby ses v tom horkém dni kvůli mně tak namáhala. Vezmu si k ruce to děvče,“ usmála se líbezně Julie.

„Jak myslíš, drahá Julie. Majordomus ti s sebou dá nějakého mužského otroka, bude to bezpečnější.“

Julie stále držela ve tváři svůj podmanivý úsměv, už ji pomalu chytala křeč v lících kostech, ale teď nemohla povolít. Do konce rozhovoru musela vydržet. Uvolnila se teprve ve chvíli, kdy slyšela cvaknout dveře. Vletěla do svého pokoje jako vichřice.

„Ingundo, právě jsem tě koupila od Lucie Cornelié.“

„Opravdu?“ vykulila Ingunde duhové oči. „Nebudu uprchlice, když půjdu s tebou?“

„Ne. Dávám ti svobodu. Teď si můžeš vybrat, nemusíš jít se mnou.“ Julie sáhla do váčku a vybrala několik zlatých mincí. „Jestli chceš jít svou cestou, tohle ti pomůže.“

„Nemůžu jít s tebou?“ zeptala se dívka rozčarovaná.

„Můžeš, jistě že můžeš, když si to přeješ. Dovedu tě zpátky k tvým lidem. Jenom jsem ti chtěla dát na vybranou.“

„Půjdeme teď koupit koně?“ rozzářila se dívka.

„Ještě je čas, musíme se pořádně připravit. Vizigóty lehce dohoníme, jedou rychlostí volského spřežení. A já

nemůžu riskovat, abych se vrátila předčasně. Wulfrik by byl schopen odvézt mě zase zpátky.“

„Ty máš odvahu neuposlechnout Wulfrika, paní?“

„Říkej mi Julie, když nás nikdo neslyší. Máš pravdu, asi se bude zlobit,“ připustila Julie, „doufám, že to zvládnou.“

Ale klidná nebyla, to ne. Určitě by ji neuhodil, tomu věřila, sama však přesně nevěděla, čeho je Wulfrik schopen, když se přestane ovládat.

„Koneckonců co mi může Wulfrik udělat?“ uzavřela celou záležitost. „Má spoustu jiných starostí než se zabývat mou osobou.“

Nákupy byly poněkud dobrodružné a hodně krkolomné.

Dívky koupily chlapecké šaty pro Ingundu, dva strašlivé nože k opaskům, butelky na vodu, teplé přikrývky a koně.

Druhý den obě dívky vyklouzly z domu za ranního svítání. Julie nechala ve svém pokoji vzkaz, nic určitého v něm nenapsala, jenom omluvu a poděkování. Pak si u majitele vyzvedly zakoupené koně a v římských lázních se přestrojily za mladíky. Ingunde natáhla šaty, které koupily, Julie se převlékla za Beriga. Vlasy stáhly pod ošklivé placaté čepice. Kdyby si je kdokoliv pořádně prohlédl zblízka, odhalil by je. Julie však neměla v úmyslu se k někomu přibližovat.

Z města vyjely nenápadně za vozy se zbožím. Brzy se dostaly na Via Popiliia a pokračovaly na sever ve stopách kol vizigótské armády.

Nebylo to tak snadné, jak si Julie představovala. Přestože jí Ingunde poskytla pár hodin školení, Julie se na koni držela jen tak tak. Jakákoliv rychlejší jízda než chůze znamenala naprostou katastrofu.

„Brzy získáš cvik,“ utěšovala ji Ingunde, jenom jí neřekla, kdy to bude.

Na konci každého dne, když Julie slézala z koně, přísahala, že už na koně nesedne. Nemohla natáhnout nohy, narovnat záda a pravděpodobně v budoucnu už nebude ani chodit.

Večer jedly chleba a sýr a studené maso, které zapíjely vodou, a klábosily. Julie vyprávěla o svých zážitcích, o tom, jak ji zaujal život v otevřené přírodě a jak se jí po něm stýskalo. Jen Wulfrikovi se vyhýbala.

„Takže...“ začala Ingunde jednoho večera, „ty ho miluješ.“

„Cože?“ napřímila se vylekaně Julie. „Co tím myslíš? Koho?“

„Wulfrika,“ řekla Ingunde. Objala si rukama pokrčená kolena a opřela o ně špičatou bradu. „Neboj se, nikomu to neřeknu.“

„Miluju, ano... miluju ho...“ přiznala Julie po chvíli váhání. „A nosíš jeho dítě?“

„Ne, to ne.“

„Myslela jsem, že to je hlavní důvod, proč s ním chceš tolik být.“

„Prostě s ním chci být,“ podotkla zamyšleně Julie. „On mě nemiluje, a i kdyby, nebylo by to nic platné. Musí podstoupit politický sňatek, když se chce stát králem.“

„Králem je přece Alarich.“

„Zatím,“ kývla Julie. „Je nemocný. Už se začínají navzájem měřit silní muži, kteří mají moc.“

Když se vrátí, vstoupí přímo doprostřed toho tichého boje o moc, to Julie věděla. A jestli Wulfrik vyhraje, bude muset rozpoznat ten okamžik, kdy je nutné ustoupit, uvolnit ruce a zničit pouta.

Co bude potom s ní?

Wulfrik vyšel z Alarichova stanu a snažil se, aby z jeho tváře zmizely obavy.

„Horečka, pravděpodobně zimnice z močálů, kterou chytil někde u Říma,“ odpovídal jednotvárně na dotazy, jimiž ho cestou zahrnovali jeho lidé. „Král je zesláblý, ale mysl má jasnou,“ dodával.

Byla to částečná pravda, platila však jen na několik minut jednou za čas.

Proti původnímu plánu přerušili svou cestu na sever u města Cozenza. Bylo to zlé zdržení, ale neměli jinou možnost.

Díkybohu, že jsem nechal Julii v Reggio, opakoval si Wulfrik několikrát za den. Bezděčně objal kožený náramek na svém zápěstí a přejel ho rukou, jako to dělával dřív i se svým zlatým. Má ho ještě na ruce? vzpomněl si. Ještě se na něho zlobí? Nebo už konečně dospěla k závěru, že to byl správný krok, a je ráda, že ji opustil? Jak je to dlouho? Šest dní, uvědomil si. Byl stejně smutný a stejně bolavý jako na začátku. Nemohl spát, budil se touhou, zpocený z divokých snů, v nichž se mu zjevovala, a on na ni nemohl dosáhnout. Nebyla to však jenom touha, den ode dne si tím byl jistější. Postrádal ji celou, nejen její tělo, stýskalo se mu i po její odvážné a ušlechtilé duši. Bylo v tom něco, co neuměl pojmenovat, co mu chybělo, když nebyl s ní.

Zahlédl Hilderika a vyhnul se mu. Byla to pošetilost právě teď, když potřeboval silné spojence, to věděl. Ale nemohl si pomoci. Vyjednávání o Sunildě by nedokázal skousnout.

Proklouzl zadem ke svému stanu. Berig seděl před roztaženou zástěnou a kartáčkoval Šediváka.

„To je zase můj kartáč?“ zeptal se rozladěně Wulfrik.

„Jeden z tvých kartáčů,“ zamumlal Berig, ale oči nezvedl. Pořád byl rozčilený a pořád se na Wulfrika

zlobil. Věděl, že by měl poslouchat svého pána, ale nevěděl, jak se usmířit. „Julie ho tak kartáčovala, je na to zvyklý.“

Vlk zavyl, když zaslechl Juliino jméno.

„Mně taky chybí,“ zamumlal Wulfrik, sklonil se a podrbl Šediváka za uchem, „ale co se dá dělat, bylo to správné.“

„Možná,“ připustil neochotně Berig a konečně zvedl hlavu. „Podívej, cizí koně,“ ukázal do horní části tábora.

Když Berig, který zná každého koně v táboře, říká, že jsou to cizí koně, tak asi cizí budou, pomyslel si Wulfrik.

„Jak se mohli dostat přes stráž?“ pronesl rozčileně a zaměřil svou pozornost na dva drobné jezdce.

Ne, to nemůže být ona, napomínal se. Tolik mi chybí, že mám snad vidiny.

Jezdec si stáhl čapku a do vzduchu se rozletěly proudy hnědých vlasů.

„Julie,“ vydechl okouzleně.

„Julie! Je to ona!“ řval Berig jako pominutý a skákal radostí. Šedivák vyrazil jezcům vstříc. Kone začali vyděšeně couvat.

Druhý jezdec se držel koně jako přikovaný. Julie jednoduše sklouzla dolů a se slyšitelným žuchnutím dosedla na zem.

Wulfrik se k ní rozběhl jako splašený, svíral ho strach a srdce měl až v krku.

Byla v pořádku. Seděla na tvrdé zemi, ruce pod sebou, dlouhé nohy ve skandálních chlapeckých šatech měla natažené před sebe.

„Ty hloupá!“ vytáhl Wulfrik Julii na nohy a začal s ní nezřízeně třást. „Ty neposlušný, tvrdohlavý blázne! Zasloužila bys, abych tě zavřel do klece! Pošlu tě zpátky!“ Juliiny oči se rozšířily zděšením, připadal si jako nemožný surovec. To ho rozlítlo ještě víc. „Jo, přesně to

udělám. Dám dohromady eskortu a vrátím tě zpátky do Reggia.“

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

Julie visela Wulfrikovi bezvládně v rukou. Nohy ji bolely, kostrč měla naraženou, jak spadla na tvrdou zem, a hlava jí třesla z nemilosrdných otřesů, které jí uštedřil Wulfrik.

„Je mi to líto...“ začala, ale dál se nedostala.

„Líto?“ sykl Wulfrik. „Já tě přinutím, aby ti to bylo líto. Ještě mě budeš prosit, abych tě poslal zpátky!“ hrozil dopáleně. Škubl jí ramenem a otočil ji směrem, odkud přišla. Zachytila vyděšenou Berigovu a Ingundinu tvář. „Kdo je to?“ rozkřikl se.

„To je Ingunde, osvobozená otrokyně ze soudcova domu. Je Vizigótka,“ odpověděla Julie nejlíbeznějším hlasem, jakého byla v dané situaci schopna.

„To vidím!“ houkl Wulfrik. „Škoda že ji nenapadlo nic rozumnějšího, než tě doprovázet na téhle hloupé cestě.“

„Chtěla zpátky ke svým lidem,“ sípala Julie, když ji Wulfrik nedůstojně vlekl ke svému stanu.

„Ano, to chápu. Ale proč ty nemáš stejnou potřebu, tomu nerozumím.“

„Tak se aspoň trochu snaž mě pochopit,“ vyjekla Julie a vzepřela se nohama proti nedůstojné chůzi. Wulfrik se musel zastavit. „Vracíte se do Říma, chci se vrátit domů sama.“

„Proč nedokážeš aspoň jednou poslechnout?“ zamumlal rozezleně Wulfrik. „Jak dlouho vám trvala cesta?“

„Čtyři dny,“ pípla Julie, „pořád jsem padala z koně,“ připustila poníženě.

„Čtyři dny?“ zděsil se Wulfrik. „Na volném prostranství bez ochrany? Zbláznily jste se? Uvědomujete si, jak je to nebezpečné?“

„Byly jsme opatrné,“ přidala se Ingunde. „A jsme ozbrojené.“

„Tímhle párátkem?“ odfrkl si výsměšně Wulfrik a zlostně ukázal na nůž u jejího opasku. „Aspoň ty bys měla mít rozum, když jsi v nebezpečí vyrostla.“

„Nemluv takhle s mou přítelkyní!“ utrhla se na Wulfrika Julie. „Stojíš tady jako bůh pomsty a strefuješ se do nás. Půl tábora má z toho divadlo.“

„Máš pravdu, tady stát nemusíme,“ řekl pomalu, „promluvíme si jinde.“ Popadl ji v pase a hodil ji jako žok přes koňský hřbet. Naskočil za ní a pobídl unavené zvíře, aby se hnulo.

Bylo to nepohodlné a příšerně nedůstojné.

Když ji konečně nechal sklouznout dolů, nohy jí vypověděly službu a toho dne už podruhé bolestivě žuchla na zem.

Wulfrik se výhružně postavil nad ni, pěsti zaťaté.

„Co s tebou udělám?“

„Jestli mě pošleš zpátky, uteču. Přísahám.“

„To nemusíš. Víím, že jsi toho schopná,“ řekl a najednou mluvil pomalu a velice tiše. Zavřel oči a Julie si všimla, jak je unavený. „Alarich umírá,“ podotkl podivně stísňeným hlasem. „Nemohla ses vrátit v horší dobu. Hrozí nám nebezpečí od římské armády, uvnitř tábora jsou spory, nervozita a netrpělivost. Nemám čas se o tebe starat.“

„Nepotřebuju, aby ses o mě staral,“ vybuchla.

Wulfrik zničehonic padl vedle ní do trávy. Všechna zlost z něho vyprchala a Julie se najednou cítila hrozně. Je

vyčerpaný, neví, kde mu hlava stojí, a ona mu ještě přidělává starosti. Ted' potřebuje být silný, volný a nezaújatý, aby se mohl zachovat čestně a správně se rozhodnout. Proč je všechno tak složité, přemítala hořce.

„Vím, že jsem pro tebe přítěž, ale nemusíš si se mnou lámat hlavu. Ingunde chce najít svou rodinu. Rodiče jsou mrtví, ale je přesvědčená, že někdo z rodiny zůstal naživu. Zůstaneme u nich.“

„Ne!“ odmítl důrazně Wulfrik. „Zůstaneš se mnou. Já jsem tě přivedl, nesu za tebe odpovědnost. Nespustím tě z očí, dokud se v pořádku nevrátíš do domu svého otce.“

„To se sotva bude líbit tvé budoucí ženě,“ podotkla Julie a snažila se, aby ji neovládla bolest, kterou při těch slovech pocítovala. „Nezůstanu s tebou, jakmile přijde do tvé rodiny, to mi věř. Když nejsem tvoje otrokyně, co tedy jsem? Ona bude žádat vysvětlení a já se jí nedivím.“

„O sňatku jsem zatím nejednal,“ pokrčil rameny Wulfrik.

„Tak bys měl začít,“ poznamenala trpce Julie. „Jestliže král umírá, budeš potřebovat silné spojence. Vsadím se, že Willa i Athaulf už je mají.“

„Athaulf má mnohem silnější předpoklady. Je Alarichův příbuzný, to je vážný argument.“

„Bude to král, jakého potřebujete?“

„Nevím,“ v jeho hlase zněla nejistota, „je to muž, který by šel v Alarichových stopách. Někdy mám pocit, že bychom potřebovali krále, který bude mít modernější pohled na svět.“

„Protiví se ti pomyšlení, že by ses vzepřel Alarichově vůli, že?“

Wulfrik beze slova přikývl.

„Ale víš dobře, že tvoji lidé potřebují někoho, kdo přemýšlí jako ty. Kdo chce spojit naše světy a vytvořit něco nového.“

„Jako Willa,“ prohodil Wulfrik.

„Jako ty,“ opravila ho Julie podrážděně, „ty jsi tak spravedlivý, tak vyrovnaný, tak rozumný. Copak nemáš žádné osobní ambice? Copak tys nikdy nepřemýšlel, že by ses chtěl stát králem? Umíš si poradit s mocí, umíš ji využít k prospěchu všech, umíš vést lidi. Tak tu moc uchop, buď tím králem, jakého tvoji lidé potřebují v novém světě.“

„Přála by sis, abych proto zabíjel?“ zeptal se Wulfrik se zachmuřenou tváří. „Willa by to bez váhání udělal, to vím. Pokud se rozhodne, že stojí o královský trůn a vůle lidu se bude klonit k Athaulfovi, Willa nezaváhá. Postaví se Athaulfovi se zbraní v ruce, i když jsem ho upozornil, že nejdříve bude muset odstranit mě.“

„Jestli se to stane a Athaulf tomu nedokáže zabránit, pak to není dobrý král,“ řekla přesvědčivě Julie. „Získej moc pro sebe, nebo na ten boj zapomeň. Riskovat život pro starého zesláblého krále, který má tvoji úctu, je jedna věc. Ale riskovat život pro mladého soupeře, který si neumí poradit, je hloupost.“

„Tohle mi radíš, moje chytrá římská poradkyně?“ podíval se na Julii Wulfrik a pobavený úsměv mu vymazal vrásky z očí.

„Začni jednat o sňatku,“ pokračovala Julie, „předpokládám, že tvou nastávající je stále Sunilda. Zajisti si podporu Hilderika. Vznese nárok na trůn a přestaň konečně být tak spravedlivý a ohleduplný v téhle soutěži.“

„Ty tedy umíš vytvořit krále,“ škádlil ji Wulfrik. „Ten tvůj římský senátor si musí dát hodně velký pozor, nebo se jednoho rána probudí a zjistí, že je císařem.“

„Antoniui Justovi nehrozí žádné nebezpečí, že bych se mu pletla do života,“ pronesla rozladěně Julie. Dotklo se jí, že Wulfrikovi by vůbec nevadilo, kdyby se stala manželkou jiného muže. „On mě teď sotva bude chtít a já nechci jeho.“

„Proč ne?“

„Líbá jako leklá ryba,“ odbyla ho Julie.

„A jak líbám já?“ zeptal se Wulfrik, jemně ji stiskl a přitáhl si ji k sobě.

„Jako hřích,“ vydechla Julie roztouženě, „jako nebe a peklo dohromady. A už bychom to neměli nikdy opakovat.“

„Nikdy?“ zeptal se tiše Wulfrik. Byl tak blízko, tak mužný, tak svůdný. Tolik ji přitahoval. Bylo v něm tolik síly a žáru.

Byl by dobrým králem, přinutila se přemýšlet, jen aby od sebe zahнала touhu po jeho náruči. Stačí, aby uvěřil, že sáhnout po koruně není hřích, že to není projev domýšlivosti a osobní ambice, ale je to osud, který mu byl vložen do vínku jako velký dar.

„Jenom jednou,“ vydechla a věděla, že by měla být silnější, že by měla dodržet svůj slib.

Zavřela oči a Wulfrik ji vzal do náruče. Její rty se pod jeho tlakem rozevřely, naposledy ho ochutnala. Vnímala svůdné dráždění jeho rtů, sílu jeho paží, které ji tak naléhavě tiskly. Cítila, jak je vzrušený, poznala, jak moc ji chce. Ale ovládl se, ctil její přání a její rozhodnutí. Zvedl hlavu, odtáhl ji od sebe, v očích mu ještě hořela vášeň.

Už nikdy nic takového neprožije, nebude v jejím životě další muž, který by se mu podobal. Na okamžik si představila, jaké by to bylo, kdyby ji miloval, kdyby se stala jeho ženou. Cítila, jak jí ten krásný sen láme srdce, rychle ho vypudila z mysli a rázně za ním otočila klíčem. Hlavou jí letělo, zda budou ještě schopni spolu promluvit,

nebo se promění ve studený němý kámen. Za sto let si pastýři budou vyprávět o milencích zkamenělých touhou a nesmyslným odříkáním.

„Tak, moje rádkyně, kde si postavíš stan? Se mnou bydlít nebudeš a nenechám tě na druhé straně tábora s nějakou rodinou, kterou neznám.“

Wulfrik měl zjihlý hlas a oči podmanivě zastřené. Julie tušila, že to nezpůsobila jenom touha, ale neuměla v jeho očích číst.

„Postavím si ho blízko Uny. A dáš mi stan?“

„Ty jsi ale drahá,“ poznamenal Wulfrik, „předpokládám, že budeš chtít i hrnce na vaření, talíře a poháry.“

„Všechno,“ horlivě přikývla Julie, vděčná za to, že konečně odbočili od ožehavého tématu a skryli stopy smyslného napětí. „Ale mohla bych si to od tebe půjčovat, ušetřil bys.“

Wulfrik se skulil vedle ní do trávy, jako by sezení bylo bůhvíjak namáhavé. Julie se dívala do nebe, ruce složené pod hlavou a přála si tak zůstat navždy. Vzduch byl horký, skoro se nehýbal, ptáci přestali zpívat, z pošlapané trávy se šířila její vůně.

„Jak to, že jsi tak praktická, že mi dokážeš dát tolik cenných rad, a přitom tak lehkomylně opustíš bezpečné místo? A ještě ke všemu s takovou malou holkou po boku.“

„Dusila jsem se v tom domě. Připadala jsem si jako zavřená v bedně.“ Chvilí zápasila se svým svědomím a pak popravdě doznala. „Útěk jsem ale plánovala už předtím. Napadlo mě to v okamžiku, kdy mi Una dala Berigovo oblečení, abych mu ho vrátila.“ Wulfrik se k ní prudce otočil. „Já vím,“ snažila se ho uklidnit, „bylo to velmi pošetilé. Než jsem se ti dostala do rukou, ani by mě

nenapadlo samostatně provést něco odvážného. Ale teď žádné omezení nesnesu.“

„Všiml jsem si,“ poznamenal Wulfrik. „Ale čtyři dny na cestě, co tě to popadlo? Je zázrak, že jste přežily.“

„Netušila jsem, že budu tak příšerný jezdec, na první pohled se zdá jízda na koni docela snadná,“ přiznala Julie. „Věděla jsem, že nebudu žádný přeborník, ale že se na koni skoro neudržím, to jsem si vážně nemyslela. Ingunde se sice snažila dát mi základní lekce, ale spíš se svíjela smíchem, než mě učila.“

Wulfrik se zničehonic posadil, jako by se mu vrátila energie. „Mohl bych tě učit já.“

„To raději ne,“ bránila se Julie. Představa jeho dotyků jí naháněla krev do hlavy. „A pak ty kalhoty nejsou pro dámu příliš vhodné.“

„Ale naopak,“ blýsklo mu v očích, „ty kalhoty se mi začínají velmi líbit. Máš v nich velmi dlouhé a velmi krásné nohy.“

„Viděls je i bez kalhot,“ podotkla pobaveně.

„Někdy je zahalené dráždivější než odhalené,“ zašeptal a nebezpečně se k ní naklonil. Pak zaklonil hlavu, natáhl své dlouhé tělo a vstal. „Pojď, raději se vrátíme,“ prohodil jakoby nic, ale v jeho hlase zněl podivný smutek. „Zkusíme najít rodinu tvé nové kamarádky.“

Když došli k vozům, nebyl nikde nikdo. Berig s Ingunde zmizeli, nechali jenom Šediváka na stráži. Wulfrik se tedy vydal za Unou.

Una přiběhla celá udýchaná, tváře rudé, jako by šla z druhého konce světa, oči zalité slzami. Beze slova strhla Julii do náruče. Chvilí jí trvalo, než se uklidnila.

„Jsem tak ráda, že jsi zpátky,“ vyrazela ze sebe a zajíkala se slzami. Wulfrik po ní vrhl káravý pohled. „Ale taková hloupost,“ změnila rychle tón, „mohlo se ti něco stát. A ty kalhoty! Hotová hrůza!“ dodala, ale bylo znát,

že hubuje jen naoko. Oči jí zářily, rty měla roztažené v širokém úsměvu. „Berig ti pomůže postavit stan a uděláme ještě další matraci. A co šaty?“ švitořila vesele, v pomlce Julii objala a hned pokračovala. Julie si připadala jako jedno z jejích malých dětí, které se provinile vrátilo zpátky po nějaké rošťárně. Wulfrik nakonec ztratil trpělivost, popadl Sichara za rameno a začali stavět stan sami. Byli skoro hotovi, když se objevil Berig s Ingunde.

„Co se stalo?“ vyhrkla s obavami Julie.

Ingunde byla bílá jako křída, zakřiknutá, ve vyplašených očích plno hrůzy.

„Všichni zmizeli,“ odpověděl za ni Berig, který stál těsně vedle ní, jako by byl odhodlaný chránit ji do posledního dechu. „Dost lidí si na jejich rodinu pamatuje, ale od útoku Římanů je nikdo neviděl.“

„Zůstaneš s námi,“ rozhodla okamžitě Una. „V Juliině stanu bude místa dost. Já jsem Una, tohle je můj manžel Sichar a s Berigem už se znáš. A tady je Wulfrik.“

„Já vím,“ přejela ho Ingunde pátravým pohledem. „Doufám, že už jsi na moji přítelkyni přestal křičet. Nezaslouží si to. Je velmi statečná.“

„No ano,“ začal vážně Wulfrik, i když si Julie všimla, že stěží potlačuje smích, „už jsem přestal křičet. Ale vy dvě se koukejte rychle převléknout do slušných šatů, než zase začnu. Vítejte do mé rodiny, Ingundo.“

„Cože?... Já... myslíš to vážně?“ Vyděšený výraz se z Ingundiny tváře náhle vytratil. „Tolik jsem se bála, že už nikoho z rodiny nenajdu. Neuměla jsem si představit, jak budu žít dál bez rodiny.“

„Bůh ti žehnej, dítě,“ posmrkla dojatě Una. „A teď pojďte se mnou, obě,“ podívala se s odporem na Juliiny nohy. „Čím dříve budete mít dole tuhle ostudnou parádu, tím budu klidnější.“

Wulfrik hodil Berigovi palici, s níž zatloukal kolíky, a ten ji jen tak tak chytil.

„Postřeh, hochu, co je s tebou? Tváříš se, jako by ti vypadl mozek.“

„Není krásná?“ odpověděl Berig zasněně.

„Kdo, prosím tě?“ kroutil hlavou Wulfrik.

„Ingunde,“ zašeptal Berig, „ty oči... a vlasy...“

„Proboha, chlapče, teď pro muže není vhodný čas, aby se zamilovali.“

A já nemám chuť poslouchat tvoje zamilované vzdechy, brblal v duchu. Stačí, že jeden z nás už ztratil hlavu. Já mám aspoň tolik zkušeností, abych to dokázal dovedně skrýt.

„Není?“ zeptal se Berig s úzkostí v očích. Kčertu!

Ani já nemám tolik zkušeností, kolik jsem si myslel, prolétlo Wulfrikovi hlavou, natož tenhle kluk.

„Prožila šok,“ dodal mírně. „A je mladá, hodně mladá. Nespěchej na ni.“

Berig vytřeštil na Wulfrika oči, potom zrudl jako rak.

Wulfrik si připadal nejmíň na sto let. Zmohl se jen na pár výroků o nevinných pannách a horkokrevných mladících. Nic lepšího ho nenapadlo. Jeho stan v poslední době příliš plál emocemi a vášněmi, už mu z toho šla hlava kolem.

Otočil se a šel se podívat, jak se daří králi. Společnost dospělých vážných mužů bylo přesně to, co teď potřeboval.

Jak se blížil ke královskému stanu, zarazily ho podivné skupiny zamlklých lidí postávajících všude kolem. Ruka mu instinktivně sklouzla na jílec meče.

Stráže nestály čelem ven, jak by měly, ale jejich tváře směřovaly do vchodu a jejich oštěpy si trčely, kam chtěly.

Potom zazněl tenký nářek a v závěsech se objevil muž, na něhož všichni čekali. Alarichův lékař vycouval v hluboké uctivé pokloně.

Wulfrik doběhl k nejbližšímu strážci a postavil ho do pozoru.

„Kčertu! Co je to s vámi? Nevíte, co se sluší a patří?“

Muž se otřásl, jako by ho Wulfrikův hněv probudil k životu, zaujal určenou pozici a zapíchl oštěp do země.

Král zemřel, uvědomil si Wulfrik. Jeho mysl tupě zápolila s tím, co se teď bude dít. Proč ho to tak vykolejilo, netušil. Všichni tuto zprávu očekávali už několik dní.

„Prokažte úctu svému králi!“ zvedl ostře hlas a vykročil proti strážím. „Konejte svou povinnost! Stojíte tu jako ženské u studny. Postavte se jako válečníci kolem svého krále!“

Wulfrik kolem nich prošel do velkého stanu. Uvnitř panoval tichý chaos. Ženy v koutech poplakávaly, bezradní sluhové se motali mezi nimi. U postele stála řada vysokých mužů se skloněnými hlavami. Stál tam Willa, Athaulf a Hilderik a dalších šest nejvyšších mužů z Rady. Stoupl si vedle Willy a konečně se podíval na vyhaslou tvář muže, jemuž byl věrný dvacet let.

Král měl oči zavřené, ruce mu klidně spočívaly na hrudi. Vypadal, jako by jen spal. Za chvíli vstane a vyjde ven plný síly jako dřív.

Kněz dokončil svou práci a ustoupil stranou, aby uvolnil místo válečníkům.

„Zemřel,“ poznamenal Wulfrik neutrálním hlasem. „Zemřel, aniž by jmenoval svého nástupce.“

Athaulf otočil hlavu, jako by mu za ni trhli provázek, a vyslal nepřátelský pohled ke svému mrtvému příbuznému.

„Víme, komu dával přednost. To se nedá popřít.“

Wulfrik cítil, jak se Willa vedle něho napjal. Celá skupina byla připravena na výbuch násilí.

„Ne,“ přerušil napjaté ticho Wulfrik, „takhle to nebude.“

Všechny obličeje, tvrdé a drsné, se rázem otočily k němu. Athaulfův meč zasvištěl vzduchem, jak ho jeho majitel ostrým tahem vytasil z pochvy.

OSMNÁCTÁ KAPITOLA

Wulfrik hleděl přes tělo mrtvého krále na dlouhé ostří meče. Byla to výzva, věděl to. Pomalu vytáhl svůj meč z pochvy a zvedl ho k pozdravu.

„Jak jsi správně naznačil, Athaulfe, tasíme své meče, abychom vzdali poslední poctu králi Alarichovi.“

Willa tasil jako druhý, všichni ostatní se přidali. Jen Athaulf zůstal stát s mečem namířeným k útoku. Přejel všechny společníky zlostným pohledem, bylo znát, jak silný vnitřní boj svádí sám se sebou. Tvář měl ještě rudou vzteky, ale nakonec podlehl. Stáhl meč z útočné pozice a namířil ho ostřím nahoru po vzoru ostatních.

„Výborný zásah,“ zamumlal Willa, „a co navrhuješ teď?“

„Měli bychom svolat Radu,“ poznamenal rozvážně Wulfrik; neměl žádnou jasnou představu, co bude dál. Chtěl jenom zastavit střetnutí nad smrtelným ložem krále.

„Máš slovo, Wulfriku, synu Athanagilda, syna Thorismunda,“ vyzval ho Hilderik a patřičně zdůraznil jeho urozenost.

Vidí se jako králotvorce, uvažoval Wulfrik a pozorně si prohlížel staršího muže. Svou dceru vidí jako královnu a sebe jako nejdůležitější sílu po mé pravici.

„Nehodí se teď mluvit o následnictví, když král ještě není pohřbený,“ uvážlivě pronesl Wulfrik. „Věnujme se pohřebním rituálům a provedme je s náležitou úctou. Teprve potom budeme bez krále. Prvotní smutek přejde,

spory se obrousí. Budeme klidnější a budeme schopni jednat moudřeji.“

„Kde krále pohřbíme?“

„Tady,“ rozhodně se ujal slova Athaulf. „Je tady rovná zem, můžeme tady upravit i mohylu. Král má právo, aby byl pohřbený tam, kde zemřel.“

„Pod hradbami římského města? To není dobrý nápad,“ poznamenal Willa. „Jakmile naše poslední stráž opustí údolí, zneuctí hrob a ukradnou z něj všechny poklady.“

„Máš snad nějaký lepší návrh?“ zeptal se jízlivě Athaulf. „Chceš snad provést kremaci? Nebo nabalzamovat tělo a vozit ho s sebou?“

„Ani jedno, ani druhé,“ řekl Wulfrik. „Musíme najít vhodné místo, kde budou jeho kosti odpočívat v pokoji. Ale přiznám se, že o takovém místě zatím nevím. Teď bychom se měli rozejít a oznámit tu zprávu našim lidem. Můžeme se znovu sejít při západu slunce a přemýšlet o tom.“

Wulfrik vyšel ven a rozvážně promlouval ke skupinkám lidí, kteří na něho netrpělivě čekali.

„Jděte ke svým ohňům, přátelé, a truchlete. Ještě nevím nic, co bych vám mohl říci.“

„Jaký bude pohřeb?“ přivítal Wulfrika Sichar, když se konečně vrátil zpátky.

„Nevím,“ zakroutil hlavou Wulfrik, „zatím uvažujeme o vhodném místě, kde bychom mohli krále s úctou pohřbít, aby jeho hrob nemohl zneuctít nepřítel.“

Julie se dlouho rozmýšlela, ale nakonec promluvila.

Wulfrik věděl, že tu je, i když ji v té tmě neviděl, vnímal její přítomnost. Byl tak rozcitlivělý, netušil, že ho jeho vůle zradí. Bolest, že se jí musel vzdát, byla tak silná, tak živá, že se jí nedokázal ubránit.

„Máš nějaký návrh, Julie Livie?“ zeptal se neutrálním hlasem.

Pozastavila se nad jeho formálním tónem a oficiálním oslovením, ale pak nad tím mávla rukou.

„Když jsme s Ingundou jeli ve vašich stopách, všimla jsem si, jak nepřístupná je udusaná země, nikoho by nenapadlo pod ní něco hledat, dalo by se tam schovat cokoliv.“ Ale zavrtěla hlavou hned, jak vyřkla svou myšlenku nahlas. „Asi je to hloupost, bylo by nedůstojné pohrbit krále pod ušlapanou cestou.“

„Asi ano,“ souhlasil Wulfrik, uvědomil si, že se na ni mračí, a usmál se. Líbilo se mu, jak přemýšlí, jak si všímá věcí kolem sebe. Miloval tu malou vrásku, která se jí prohloubila mezi obočím, když nad něčím hloubala. „Ale je to velmi zajímavý a užitečný postřeh.“

Někde vzadu v hlavě se mu zatřepetala myšlenka, která na Juliin postřeh navázala, jenom ji zatím nedokázal zachytit.

„Půjdu se projít, budu přemýšlet,“ řekl a vstal. Berig se postavil jako jeho stín. „Sám!“ okřikl ho. „Při západu slunce se vrátím do Rady.“

Julie si uvědomila, že všichni povstali s ním, aniž by padlo jediné slovo. Otrásla se. Předpoklad, že se Wulfrik stane králem, sílil a ona před sebou viděla jenom problémy.

Athaulf může být dost podlý, když potká silného soupeře, uvažovala chladně. Willa je nebezpečný, osobní ambice ho začíná požírat.

„Jdi za ním,“ kývla na Beriga, „a vezmi si zbraň.“

„Řekl, že chce být sám,“ zaprotestoval chlapec, ale nespustil oči z Wulfrikových vzdalujících se zad.

„Tak se mu neukazuj,“ postrčila ho Julie, „nechceme, aby se stala nějaká nehoda, že ne?“

Berig se na Julii vyděšeně podíval, vzápětí vyskočil a utíkal za Wulfrikem.

„Myslíš, že mu opravdu hrozí nebezpečí?“ zeptala se Ingunde.

„Jen když toho druhého neuvidí jako první,“ odpověděla vážně Julie. „Mám divný pocit. Od chvíle, kdy jsem se vrátila, se mi zdá, jako by nás někdo sledoval.“

„Chceš, aby se Wulfrik stal králem?“ nedala pokoj Ingunde.

„Jsem Římanka, není vhodné, abych se zamýšlela nad královskými osobnostmi Vizigótů.“

„Klidně se zamýšlej,“ pobídla ji Una, „ráda se podívám tvýma očima.“

Julie odtrhla pohled od přilehlého údolí, v němž zmizel Wulfrik.

„Myslím, že Athaulf je vládcem starého typu, pochybuju, že by měl větší úspěch při vyjednávání s římským císařem než Alarich. Nezajistí vašemu lidu lepší budoucnost. Honorius se na vás bude dál dívat jako na velkou hrozbu, stále pro něho budete cizí. Wulfrik nebo Willa pro vás nebudou tak pohodlní. Udělali by z vás trochu Římany, ale tam, kde byste se usadili, by z Římanů udělali trochu Góty. Honorius by vás přestal považovat za nebezpečné kočovníky, mohl by vás uznat a časem i respektovat. Tam by vás mohl čekat úspěch.“

„Wulfrik, nebo Willa?“ podivila se Una. „Který je lepší?“

„Wulfrik Willu uznává, řekla bych, že by to byla dobrá druhá volba.“

„Druhá volba? Podle tebe by se měl stát králem Wulfrik?“ zeptala se Una překvapeně. „A ty by ses Wulfrika vzdala?“

„Už jsem se ho vzdala,“ odpověděla trpce Julie. „Až se dostaneme do Říma, opustím vás.“

„A Wulfrik to ví?“ Unin smutný obličej Julii málem rozplakal.

„Ví to. Vlastně je to přesně to, co chce.“

„Myslí si, že je to správné,“ poznamenala Ingunde, „to ale ještě neznamená, že to chce.“

Na tohle neměla Julie odpověď, vlastně ji nikdo ani nečekal. Všichni ztichli a nervózně se ohlíželi k místu, kde Wulfrik zmizel. Teprve když se stíny řádně prodloužily, Wulfrik se rázem objevil.

Rázoval táborem a za ním Berig celý rudý.

„Až budu potřebovat chůvu, řeknu ti,“ rozkřikoval se.

„Někdo se tam schovával, viděl jsem to,“ vzdorovitě pohodil hlavou Berig.

„Jasně! Rozplynul se jako mlha, když ses tam objevil. Ani se nedivím, dusal jsi podrostem, že by utekla i poslední myš. Doufal jsem, že jsem tě něčemu naučil. Ale houby! Nic jsem tě nenaučil.“

„Taky mám pocit, že nás někdo sleduje,“ zamumlala Julie.

„Myslíš, že jsem si toho nevšiml? Proč se asi celý den pečů v tom hrozném brnění?“

„Protože v něm vypadáš tak úžasně?“ podotkla sladce Ingunde, proklouzla kolem ohně a stoupla si vedle Beriga, jako by ho chtěla bránit vlastním tělem.

Julie čekala výbuch. Wulfrik se nejdřív zamračil, pak se usmál a napětí bylo pryč.

„Máš stejný zmijí jazyk jako Julie, ty malá liško. Nabral jsem si do domácnosti plné hnízdo hadů.“

„Teď patří do mé domácnosti,“ podotkla Una, „a neměl bys být v Radě?“

Wulfrik se podíval na oblohu. „Ano, to měl. A ty, Berigu, zůstaň tady, myslím to vážně.“

„Opravdu ho někdo pronásledoval?“ zeptala se Julie sotva Wulfrik zmizel z dohledu.

„Určitě tam někdo byl,“ odpověděl Berig, „a byl velice dobrý, uměl se skrývat. A já jsem nebyl tak špatný,“ dodal otráveně, „kdybych v té tmě nešlápl na koroptev, nikdo by netušil, že tam jsem.“

„Nuže tedy, vymyslel někdo z vás řešení?“ zeptal se Hilderik, když se členové Rady shromáždili. Vypadalo to, že se sám zvolil, aby vedl Radu. V podstatě to byl moudrý krok, bylo prozíravé, aby Radu vedl člověk, který nemá zájem o trůn.

„Ano,“ řekl Wulfrik a hlavy mužů se k němu otočily. „Řeka.“

„Řeka?“ protáhl posměšně Athaulf. „Chceš Alaricha poslat na voru?“

„Chci vykopat hrob na dně řeky. Tok vody smaže všechny stopy jakéhokoliv zásahu.“

„Máš v úmyslu rozdělit vodu jako Mojžíš? Domníváš se, že jsi nejen velký, ale že máš i božskou moc, Wulfriku?“

„Byl jsem se na řeku podívat,“ pokračoval klidně Wulfrik. Na Athaulfovy výpady nereagoval, počítal s jeho nepříjemnou reakcí. „Během let trochu změnila tok a nechala tam staré zanesené rameno. Když řeku přehradíme a na chvíli ji donutíme vtéct do starého koryta, můžeme kopat na novém říčním dně.“

Nastalo hrobové ticho. S tím Wulfrik nepočítal. Možná už nemá v Radě takový vliv, když je teď král mrtvý, napadlo ho.

„Božské vnuknutí!“ prolomil náhle ticho Willa jásavým výkřikem. „To je určitě božské vnuknutí,“ poklepal Wulf

rikovi na rameno a zamumlal, „musím tě rozhodně hlídat.“

„Klidně mě sleduj jako ostříž,“ zamumlal Wulfrik s úsměvem.

Nebo už ho Willa sleduje? napadlo ho najednou, ale nerohl se přimět, aby toho muže neměl rád, ať se snažil sebevíc. Nemohl uvěřit, že by se zrovna Willa snížil k tak podlému činu.

„Souhlasíme?“ udeřil Hilderik pěstí do stolu, když muži mezi sebou začali probírat jedno přes druhé. „Mluvme k věci, musíme přesně vědět, co udělat, než řeku vrátíme zpátky.“

Wulfrik se vrátil ke svému ohništi hodně pozdě. Přesto našel celou svou rodinu, jak na něho trpělivě čeká. Una lehce oddychovala Sicharovi na rameni, a ten ji ochranně hladil rukou po břišku. Berig a Ingunde měli hlavy u sebe a potichu si špitali. Julie kartáčovala Šediváka. Ani jeden z těch lidí není jeho příbuzný, ale považuje je za svou rodinu. Nikdy dřív o tom tak nepřemýšlel, uvědomil si to, až když mu do života vstoupila Julie. Zkusil si představit, jak sedí u ohně se Sunildou a cítí takové teplo, klid a pohodu a pospolitost. Nepodařilo se mu to. Život se Sunildou může být všelijaký, ale rozhodně nebude klidný.

Posadil se na zem vedle Julie. Položila mu ruku na rameno a čekala.

Wulfrik bojoval se svými instinkty, ale nakonec se poddal. Nechal hlavu padnout na stranu, až se dotkla hřbetu její ruky. Cítil, jak Julie ztuhla, ale pak lehce zakroutila rukou, až mu hlava ležela na její dlani. Druhou rukou mu začala hladit vlasy.

Jen by chtěl takhle chvilku sedět, v tichu si projít události dnešního dne, srovnat si v hlavě, co musí udělat

zítra. Potom by chtěl večeři a umýt se v teplé vodě. A potom by Julii zvedl do náruče, odnesl do svého stanu a...

Její rty byly tak teplé, její pružné tělo bylo tak blízko. Cítil, jak se mu při tom dotyku napjalo celé tělo.

„Probud' se,“ zašeptala Julie.

A on se probрал a viděl, že její rty jsou tak blízko, že se skoro nemusel pohnout, aby se jich dotkl. A ona ho dlouze políbila, chutnala sladce jako věčné pokušení. Potom se napřímila, tváře měla červené a on si uvědomil, že se přestala kontrolovat, protože je stejně unavená jako on.

„Je něco k večeři?“ zeptal se a probudil všechny ostatní.

„Ano, jistě, polévka,“ málem se zajíkla Julie.

Byla znepokojená a zmatená, dávalo mu to příjemný pocit zadostiučinění, než ho zdravý rozum zase vrátil do skutečnosti.

Není moje, uvědomil si. Není moje a nikdy nemůže být.

Připravovala jídlo a on s potěšením sledoval, jak se ladně pohybuje kolem uhasínajícího ohně. Měl pocit, že tímhle večerem něco končí. Že už nikdy nebudou sedět takhle spolu, klidně a nenuceně, že se téhle pospolitosti musí navždy vzdát.

„Krále pohřbíme na dno řeky Basentus,“ promluvil Wulfrik, když všichni dojedli. „Julie mě přivedla na tuhle myšlenku.“ Lehce se jí uklonil, jako by jí vzdával hold, a ona se začervenala. „Práce začnou zítra. Nikdy nebyl takhle pohřben král,“ řekl tiše. „Nikdy nebude něčí místo věčného odpočinku tak tajné.“

Julie byla ohromena rychlostí, s jakou byl pohřeb připraven. Vlastně by ji to nemělo překvapit. Horko posledních letních dnů na dalekém jihu a soustavné

nebezpečí nečekaného útoku k rychlosti přímo nutilo. Národ, který byl zvyklý na věčnou improvizaci, se snadno vyrovnal i s nezdolatelnými překážkami.

Wulfrik a Berig se vrátili před rozbřeskem a probudili je. „Pohřeb bude za úsvitu, všechny práce jsme dokončili včas,“ řekl Wulfrik a během řeči ze sebe strhával mokré oblečení bez kapky studu jako obvykle. Una a Ingunde se taktně stáhly stranou, ale Julie se ani nesnažila předstírat, že se dívá jinam.

Zná jeho tělo tak dobře, s obdivem se na něho dívala, s láskou se ho dotýkala, cítila jeho vůni. Ve světle ohně se mu kůže leskla jako hedvábí. Tak ráda by vstala, postavila se za něj a přejela mu rukama po zádech, zatlačila mu palce do páteře a cítila tak pružný pohyb jeho boků, když se k ní otočí a vezme ji do náruče. A pak by ho mohla hladit až dolů, k jeho pevnému mužství, cítit, jak je vzrušený...

„Julie, nevíš, kde mám sváteční tuniky?“

Stál na místě, naštěstí už byl oblečený, a čekal, až se probere z transu.

Musela se přinutit, aby jeho slova vzala na vědomí. Určitě si všiml, jak na něho zírá. Uhodl, na co myslela? Jeho pohled vypadal ve světle ohně stejně ohnivě jako kdysi. Toužila po jeho dotecích a on to musel poznat.

„Vzadu v truhle,“ zamumlala ještě omámená vábivým snem, „přinesu je.“

Když se vrátila a nabízela mu tři tuniky na výběr, stál nad odemčenou klenotnicí a vybíral šperky.

„Berigu,“ zavolal na chlapce a předal mu zlaté kroužky na paže a zdobenou přezku na opasek. Potom vyndal sponu na plášť a podal ji Ingunde, která jenom úžasem zatajila dech. „Una by ti sice mohla něco půjčit, ale já chci, aby moje rodina byla na slavnostní obřad náležitě ustrojená. Večer chci mít šperky zpátky v truhlici,“

upozornil oba dva. „Co budeš mít na sobě?“ obrátil se na Julii.

„Tmavočervené šaty a zlatočervený šátek na hlavě.“

Pohlédl na šperky, které už před chvílí položil stranou. Vybral zlatý náramek bohatě zdobený rytinami, náhrdelník ze stočených zlatých řetízků a krásnou brož vykládanou granáty.

„Tyhle zpátky nechci,“ dodal potichu.

„To nejde,“ odmítla Julie.

„Proč ne? Proč mi odpíráš to potěšení, abych tě mohl obdarovat šperky, které zvýrazní tvou krásu?“

„Protože...“ koktala a hledala způsob, jak by nejlépe vyjádřila své pocity, „protože by měly patřit Sunildě.“

„Granáty by jí neslušely,“ řekl věcně a hned si uvědomil, že to není příliš taktní odpověď. „Zatím k tomu není důvod. Jestli uzavřu smlouvu se Sunildou, pak teprve vyberu šperky, které jí dám. Ne dřív.“

Wulfrik si začal připínat náramky na zápěstí.

„Dovol,“ odstrčila mu Julie jemně ruku, „jsem ráda, že už máš na pravé ruce ten správný talisman.“

„Kněz by ti za taková slova uložil pokání,“ poznamenal Wulfrik.

Julie mu podala plášť, a když si ho přehodil přes sebe, zvedla ruce, aby mu připevnila sponu na hrudi. „Další talisman,“ zamumlala a přitiskla na něj rozevřenou dlaň, aby cítila tlukot jeho srdce. „Přála bych si, abych se zbavila pocitu, že ho potřebuješ.“

„Pozorovatelé zmizeli,“ uklidňoval ji Wulfrik.

„Jenom se skryli před strážemi, je jich tu teď plno. Ale jsou tu pořád, cítím to.“

„Já vím.“ Wulfrik jí vzal bradu jemně do dlaní. „Nechod’ za hranice tábora, drž se rodiny. Naši lidé po nich pátrají, uvidíme, co zjistí.“

„Vrat' se v pořádku, Wulfriku, synu Athanagilda, syna Thorismunda,“ pronesla Julie rozvážně, letmo ho políbila na tvář a stiskla mu prsty, „uvidíme se na slavnosti.“

Potom Wulfrik s Berigem odešli. Jejich siluety se tyčily proti nebi, které se začínalo vybarvovat mléčně růžovou barvou. Začínalo svítat.

Ženy se rozestoupily podél břehů řeky a se sklopenými hlavami čekaly na pohřební průvod. K zákrutě, která skrývala pohřební místo, měli přístup už jen vyvolení muži. Vůz se slavnostně oděným králem pomalu projížděl kolem nich. Ani na poslední cestě se nezapřel bojovník. Alarich měl helmu na hlavě a v rukou svíral meč. Za ním projížděly vozy naložené poklady, které s ním odejdou do temnoty a zaručí mu věčnou slávu. Bylo to pohanské, přesto po obou stranách vozu kráčeli kněží a modlili se. Nevadila jim minulost posledního z králů, který vyšel z lesních končin východu, a i když přijal křesťanství, pohanské cítění v sobě nezapřel.

Julie neměla ponětí, kolik času uběhlo, než uslyšely pronikavý zvuk rohů. Odrážel se od stěn údolí, jako by svolával armádu do bitvy. Slunce stoupalo nad obzor a zalilo uložení králova těla k věčnému odpočinku oslňujícím světlem.

Pláč zesílil a přehlušil tichý zpěv. Voda v řece se vzedmula, provizorní přehrada byla protržena. Bylo po všem. Hukot řeky ukončil jednu etapu jejich života.

„Už nikdy to nebude stejné,“ zašeptala Una. Ingunde si otřela z tváře slzy. „Podívej,“ zamumlala, „králova rodina.“

Vysoká starší žena, obklopená komornými, stála bez pohnutí, oči zalité smutkem. Nedaleko ní zahlédla Julie štíhlou mladou ženu v římském oděvu. Poznala ji.

„Galia Placidie,“ podotkla tiše, „vypadá velmi vyrovnaně.“

„Doufá, že si vezme budoucího krále,“ dodala Una.

„Může to být sňatek z lásky?“ zeptala se Ingunde.

„Možná,“ poznamenala suše Julie.

Lidé se pomalu začali rozcházet.

Julie, Una i Ingunde se také otočily k odchodu, jen čekaly, než se uvolní cesta.

„Co tady děláš, ty Římanko! To je svatokrádež!“ zastoupila jim cestu Sunilda. Zčistajasna se tu objevila, Julie ji vůbec neviděla přicházet. Blýskala se zlatem, nebyla pod ním skoro vidět, jak se od ní sluneční paprsky odrážely. Jen oči byly zřetelné, sršela z nich zášť a nenávisť.

„Vzdávám poctu králi Alarichovi jako všichni ostatní,“ odpověděla Julie a snažila se, aby její hlas zněl co nejklidněji. „Je tu i Galia Placidie, v Římě jsou hosté na státních pohřbech vítání, je to projev úcty.“

„Jistě. Vážené osoby, princové, diplomaté, ti jsou vítání,“ ohrnula Sunilda pohrdlivě rty, „ale ne otroci a děvky!“

Julie zadržela dech.

Lidé se začali otáčet. Ingunde vykročila k Julii, ale Una jí položila ruku na paži a zadržela ji.

„Nejsem ani otrok, ani děvka, Sunildo. Ty jsi ta osoba, která projevuje neúctu mrtvému králi. Nemáš mě ráda, to chápu, ale tohle není vhodný čas ani vhodné místo, abychom to probíraly.“

Zaslechla nesrozumitelné mumlání davu a rozhlédla se. Zjistila, že stojí se svou sokyní uprostřed uzavřeného kruhu. Tváře jí hořely, s posledním vypětím sil se snažila zachovat klid a důstojnost. Bylo to téměř nemožné tváří v tvář rozzlobené ženě o dvě hlavy vyšší a mnohem silnější, než byla ona.

„Je to naprosto správná doba i správný čas,“ odsekla Sunilda. „Není tu žádný muž, kterého bys mohla okouzlit svými čarodějnickými čáry, ty děvko!“

„Varuju tě,“ sykla Julie, „přestaň používat to hanebné oslovení!“

„Chceš snad popřít, že spíš s Wulfrikem?“ Sunilda si odplivla a zlostně si odhrmula vlající závoj z obličeje. „Od přísáhní to, ty římská couru!“

„Nepopírám to,“ přiznala Julie. Mohla se odpovědi vyhýbat, vymlouvat se, dokázala by to. Ale křivě přísahat před tolika svědky? K tomu ji nemohla přinutit ani taková potvora, jako byla Sunilda. „Být milenkou muže ještě nedělá z ženy děvku. Lehávám s Wulfrikem pro potěšení, ne pro peníze.“

Juliino odvážné přiznání vyvolalo vlnu hlasitého mručení, ale nebylo to odmítavé odsouzení, jaké čekala. Naopak, v mnohých tvářích okolostojících žen četla souhlas.

„Opravdu?“ protáhla Sunilda jizlivě a neomaleně hmátla po broži na Juliině hrudi a náhrdelníku na krku. „A tohle sis snad koupila, ty prolhaná mrcho? Nebo jsi to snad ukradla?“

„Je to Wulfrikův dar,“ odvětila Julie klidně. „Dal mi je, abych byla náležitě oblečena pro dnešní výjimečný den.“

„Lhářko!“ hystericky vyjela Sunilda. „Ty šperky jsi ukradla! Patří mně, protože já budu jeho žena!“ ječela Sunilda s naprostou jistotou.

Julie si všimla, že některé ženy souhlasně přikývly.

Mají pravdu, samozřejmě, pomyslela si Julie.

„Ale zatím nejsi!“ usadila ji promyšleně Julie. „Wulfrik nejdřív musí projednat s tvým otcem svatební smlouvu a požádat ho o tvou ruku. Ale on nic takového ještě neudělal, že ne?“ dodala provokativně. „Dokud to neudělá, může si se svým majetkem nakládat, jak chce.“

Sunilda teď stála těsně proti ní. Julie viděla, jak se jí vztekem rozšířily panenky, její modré oči byly teď skoro černé. Čněla vysoko nad ní, její hlava sotva dosahovala k Sunildiným širokým ramenům. Dlouhé nohy měla rozkročené jako muž před těžkým zápasem, dlouhé ruce ji mohly v okamžiku obtočit. Julie silou vůle překonala přirozený instinkt, aby necouvla. Místo toho vystrčila bradu a zpražila ji chladným, povýšeným pohledem. Nasadila nejúspěšnější pohled své matky, který používala ve chvílích, kdy se některá z žen pokoušela o nadřazené jednání. Julie dovedla matčin pohled k naprosté dokonalosti. Lehce zkroutila ústa do urážlivě shovívavého úsměvu a čekala na Sunildinu odpověď.

„Ty odporná couro!“ vyštěkla Sunilda, chovala se přesně, jak Julie očekávala. Přijdou další urážky, pak se blondýna unaví, přestane ji to bavit a zmizí.

„Já vím, těžko se to zvládá, když si Wulfrik tak dává na čas,“ prohodila výsměšně.

Sokyně zkřivila rty, v očích se jí zablesklo a její ruce se proměnily v dravé drápy.

Julie si příliš pozdě uvědomila, že v tomhle světě se boj nevyhrává slovy. Zaslechla Unin varovný výkřik, ale než se stačila vzpamatovat, Sunilda se na ni vrhla. Hlava jí začala třestit od tupého úderu. Ještě nedokázala najít rovnováhu a Sunilda na ni skočila plnou vahou. Julie jen zahlédla, jak se jí v ruce zatřpytil nůž.

DEVATENÁCTÁ KAPITOLA

„Proboha, dej to pryč!“ vykřikla Julie, zvedla ruce před sebe a couvla. „Někoho zraníš!“

„To mám taky v úmyslu, ty římská poběhlice.“

Julie se vyplašeně rozhlédla a hledala únik. Neměla v nejmenším úmyslu postavit se rozlícené Gótce, která kolem sebe mává ostrým nožem.

V uzavřeném kruhu kolemstojících žen však nenašla ani skulinku. Polilo ji horko. Bylo to přesně tak, jako když Wulfrik bojoval s Ratharem. Všichni respektovali osobní souboj. Ingunde i Una byly mrtvolně bledé, ale ani jedna z nich nezasáhla.

Wulfrikův boj skončil smrtí poraženého. Očekávají to teď taky?

Sklouzla rukou k pasu, ale svůj jídelní nůž nechala doma. Když se na přelomu noci oblékala do vypůjčených šatů, nenapadlo ji, že by na pohřební slavnosti mohla potřebovat nůž. A i kdyby nůž měla, použila by ho? Opravdu by bodla jinou ženu? I kdyby to mělo být v sebeobraně?

Sunilda kroužila kolem ní jako dračice, každou chvíli vyrazila s napřímenou čepelí proti ní.

„Co chceš?“ vyjela na ni Julie.

„Chci tvé klenoty, ty couro! Nemáš na ně právo. Ty nejsi hodna být ani děvkou vizigótského náčelníka.“

Ach, díkybohu, ulevila si Julie v duchu. Chce mě jen ponížit, nechce mě zabít.

„Tak dej pryč ten nůž,“ vybídla Sunildu. „Nebo ho snad potřebuješ k boji s neozbrojenou ženou, která váží polovinu toho co ty?“

Urazila ji, to je jasné, štíhlý zjev se v Juliiných kruzích cenil nade vše. Neměla nic takového v úmyslu, vyjelo jí to z pusy jen tak. Urazila ji, a teď za to zaplatí.

Zmýlila se však. Kupodivu Sunilda nůž odhodila a ženský kruh zaječel, když nůž dopadl mezi ně. Pak Sunilda mocně vykřikla a vrhla se na Julii. Obě se skulily na zem a vytvořily změt' rukou, nohou a krásného oblečení. Sunilda přitiskla vši silou Julii na hrud' těžkou brož, spínající její plášť. Julie měla pocit, že jí rve kůži z těla. Předstírala, že je omráčená. Pravda bylo, že k tomu neměla daleko, a horečně přemýšlela co dál. Sunilda okamžik zaváhala a Julie ji zuřivě hryzla do ruky. Sunilda vykřikla a pustila brož. Julie si bleskurychle strhla brož z pláště a hodila ji Ingunde. Měla jen tak tak čas zahlédnout, že ji Ingunde chytila. Sunilda se ovšem rozhodně nemínila vzdát. Obtočila prsty kolem zlatého náhrdelníku na Juliině krku. Tentokrát už stejnou chybu neudělala, nepokusila se jí stáhnout náhrdelník z krku. Sevřela pěsti a utáhla zlatý řetěz do smyčky. Julie stlačila bradu dolů, aby si chránila hrdlo, ale smyčka se utahovala víc a víc.

Koulely se po zemi, škrábaly a kopaly se navzájem. Julie se zoufale snažila nadechnout, bolestí a nedostatkem vzduchu téměř ztrácela vědomí.

Když sledovala bitky, měla pocit, že žár boje a touha žít ochromí všechny ostatní pocity. Že člověk přestane cítit bolest a soustředí se jen na výhru. Jak jinak by Wulfrik mohl bojovat s paží rozseknutou na kost? Jen odvaha a výdrž a možná chytrá lest ji mohou zachránit.

Z jejich zápasu se stal špinavý, chaotický, šílený boj. To nebyla přehlídka cvičených pohybů a zručnosti, ale pochybná válka nenávisti, bolesti, strachu a zoufalství.

Zaber, pokus se ji shodit, dodávala si Julie odvahy.

Zaryla prsty do země a pokusila se načerpat sílu, aby zvedla své umdlévající tělo a dokázala shodit Sunildu dolů. Cítila, že jeden z řetízků praskl, potom se přetrhl další. Suchá zem se jí drobila v ruku. Odhodlaně vykřikla a hodila Sunildě do obličeje hrsti plné prachu a trávy.

Vizigótka zaječela a zakryla si rukama oči. Julie se prudce vzepjala a shodila její těžké tělo dolů. V rameni ji prudce bodlo, ale ignorovala to. Překulila se, vyškrabala se na nohy a stáhla si přes hlavu potrhaný náhrdelník. Ingunde stála u ní, shrábla ho do ruky a vzápětí ještě náramky, které jí Julie hodila.

„Co se to děje, proboha?“ vyrazila ze sebe, prudce oddechovala, hlas ji škrábal v hrdle. „Nemůžu tomu uvěřit.“

Už nikdy nebude mít v plících dost vzduchu, nikdy.

„Proč to nikdo nezastaví?“

„To je záležitost cti,“ odpověděla Ingunde šokovaná, že se vůbec tak může ptát. „Když to zastavíme, budeš rozzlobená a budeš se stydět, věř mi.“

„Rozzlobená jsem teď!“ vykřikla Julie zlostně. „Pokud ještě nejsem mrtvá.“ Hodila stranou zbytky svého pláště, strhla dolů opasek a stáhla cáry, které zbyly z Uniných krásných šatů. Zůstala jenom ve spodní košili, ale najednou se cítila tak lehká, krev jí znovu proudila v žilách, nohy a ruce měla volné a plné síly. Teď se konečně může hýbat, využít své pružnosti a lehkosti.

Sunilda se zvedla, oči rudé od prachu jí ještě slzely. Otočila se k ní jako běsnící zloba. V očích jí plála pomsta a nenávist. Julie se rozběhla přímo proti ní, proklouzla jí

pod rukama, které po ní chňapaly, napřímila se a oběma rukama ji uhodila do hrudníku. Sunilda zaúpěla a zapotácela se. Julie jí zahákla kotník za nohu, bleskově trhla a soupeřka ležela na zemi. Obkročmo jí sedla na hrudník a koleny jí držela paže.

„Nech toho!“ varovala ji. „Slyšíš? Nech toho! Klenoty jsou pryč, já budu brzy taky pryč. Pak si ho můžeš vzít,“ křičela do rozlícené tváře pod sebou. „Jen toho nech,“ opakovala tiše, když cítila, že Sunilda ochabuje.

„Ty ho nechceš?“ zeptala se Sunilda nedůvěřivě.

„Víc než svůj život,“ zašeptala Julie. „Víc než svou čest. Ale ne víc než jeho štěstí.“

Julii se nejasně honilo hlavou, jestli omdlí. Jestli v sobě najde dost síly a dokáže slézt z toho těla pod sebou a postavit se na vlastní nohy.

Dokázala se jen překulit stranou a natáhnout se na záda do pošlapané trávy. Ležela tam a najednou jí do dlaně vklouzla jiná ruka a stiskla.

„Věřím ti,“ zašeptala Sunilda. Julie s nadlidským úsilím otočila hlavu a mlčky hleděla do krví podlitých očí své soupeřky. „Byl to dobrý boj,“ dodala Sunilda uznale.

„Když se ti to líbí,“ špitla Julie a potlačila bláznivé nutkání se zasmát. Pravděpodobně by to všichni považovali za hysterický záchvat a její ponížení by bylo dokonalé. Římská patricijka se snížila k primitivnímu kočičímu boji v prachu barbarského tábora. Teď tady leží jen ve spodní košili a vybavuje se s ženou, která do ní před chvílí chtěla zapíchnout nůž.

Někde za sebou slyšela hlasy, ale ignorovala je. Hleděla Sunildě do očí.

Tak tohle je žena, která bude mít Wulfrika navždy, pomyslela si a srdce se jí sevřelo.

Někdo si klekl vedle ní a pomalu ji posadil. Vysíleně se podívala, kdo to je.

Wulfrik.

Tohle je pro něho významný den. Osudný den. Jeho nový začátek. Podívej se na něj, jen se na něj podívej, říkala si v duchu unaveně. Podívej se, jak je krásný, jak je mocný, jak je nádherně oblečený. Budoucí král. A musí přijít sem, do uváleného ringu, aby zachránil svou bývalou otrokyni, svou bývalou milenku, svůj velký problém. Musí se snížit k takovému činu před pohledy tolika svědků, jejichž názor pro něho znamená všechno.

Odvrátila hlavu, aby neviděla odpor, který se mu bude zračit v očích. Tolik ho miluje, nemůže jeho pokoření zhoršovat ještě tím, že by to přede všemi prozradila.

Všimla si, že Hilderik pomáhá své dceři vstát. A viděla, že Wulfrik se usmívá.

Usmívá se?

„Těžce vybojované příměří,“ poznamenal. „Přál bych si ten boj vidět,“ dodal a v hlase mu bylo slyšet pobavení.

„Co? Cos to říkal?“ Julie k němu otočila prudce hlavu, a tím nepromyšleným pohybem se jí zamotal svět. „Tobě nevadí, že se to stalo? Že se to stalo právě teď?“

„Naopak. Lichotí mi to,“ připustil pobaveně. „Udělalas na mě dojem.“

Byl tak blízko, že si všimla, jak mu ztmavly duhovky, bylo to pokaždé, když byl vzrušený. Viděla jeho řasy, každou...

„Ted' nesmíš omdlít,“ vdechl jí do tváře, „odejdeš po svých, pamatuj si to.“

„Nemůžu,“ povzdechla bolestně Julie. Nedokázala poznat, jestli jí na těle zbylo nějaké místo, které nebolí.

„Ale ano, můžeš.“ Zvedl ji na nohy a podepřel ji v pase. „Jsi Wulfrikova žena, neomdlíš před zraky všech.“

„Ne, nejsem tvoje žena,“ poznamenala věcně, „na tom jsme se právě se Sunildou shodly.“ Odstrčila mu ruku a z posledních sil se přinutila postavit na nohy. Tělo ji bolelo skoro stejně, jako když do ní Sunilda bušila. Dokázala udělat první krok, pak další, dobelhala se až k Ingunde, která jí držela plášť.

„Byla jsi úžasná,“ jásala Ingunde a široce se usmála na Wulfrika. „Zachránila všechny tvoje šperky, viděl jsi?“

„Moje šperky!“ procedila Julie přes zaťaté rty. „Jeho mít může, ale moje šperky ne,“ zlostně kývla k Wulfrikovi. „Nemáš nejmenší důvod, aby ses cítil polichocení. Když mě urazí velká žena, napadne mě a chce mě okrást, nedám si to líbit.“ Z posledních sil se doplahočila za vůz, kde už ji nikdo nemohl vidět. „A teď laskavě pohni těmi svými úžasnými svaly a nes mě.“

Wulfrik ji vzal do náruče a srdce se mu sevřelo, když si uvědomil, jak je lehká. Je tak malá a drobná v porovnání se Sunildou, a přesto se nevzdala. Nemohl si pomoci, pořád mu to lichotilo. Julie měla dost zdravého rozumu, aby se Sunildě vyhnula, pokud by šlo jenom o to, kdo s koho. Ale ona bojovala o něj. Svou drsností ho neobalamutila. Nepustila by se do smrtelného zápasu jen kvůli majetku, natolik ji znal. Bojovala o šperky, protože to byl dar od něho. Sunilda byla na boj zvyklá. Vyrostla v prostředí, kde se od ženy očekávalo, že se otevřeně postaví nepříteli, když to bude nutné. Ale Julie? Julie o tom nic neví.

„Měls mě varovat,“ sykla chraplavě. „Byla bych si vzala nůž, kdybych to tušila.“

„Nůž?“ zarazil se Wulfrik. „Ona ti hrozila nožem?“ Pobavený výraz mu zmizel z tváře, najednou měl v očích led.

„Poté, co mi dala pěstí, a předtím, než se mě pokusila uškrtit náhrdelníkem,“ přikývla Julie.

„Jsi zraněná?“ zeptal se s úzkostí v hlase.

„Ne, jen potlučená. Odshora až dolů. Přinutila jsem ji, aby nůž zahodila.“

„Jak se ti to podařilo?“ prohodil se zájmem Wulfrik.

„Přede všemi jsem jí vyčetla, že napadá neozbrojenou ženu. Chtěla mi dokázat, že mě dostane holýma rukama, nechtěla se zříct takového potěšení. Nesnáší mě.“

„Můj chytrý drahoušku,“ řekl něžně.

Chtěl křičet radostí, že bojovala o něho, líbat ji, protože je naživu a protože je na ni tak pyšný, chtěl ji zahrnout láskou a pozorností, protože pro něho trpěla, chtěl převzít její bolest na své tělo. „Teď mi ukaž, kde tě to bolí.“

„Ne,“ odmítla rázně; najednou ji přepadl podivný pocit studu. „Ingunde se o mě postará.“

„Miens liufs...“

„Neříkej mi tak,“ okřikla ho. Teď už věděla, co ta slova znamenají. Nepřála si, aby jí říkal miláčku, když se ho musí zříct. Jaký to má smysl? Zkusila ho odstrčit. Odkudsi přiběhl Šedivák a začal se lísat. K oběma. Jako by si chtěl vynutit jejich smír.

Něžnost nikam nevede, uvědomil si Wulfrik. Julie ho vytrvale odmítala, jeho něha všechno jen zhoršovala. Musel změnit taktiku, když chtěl zjistit, jestli opravdu není zraněná. Krev nemusí být na první pohled vidět a pak už by mohlo být pozdě.

„Běž okamžitě do stanu!“ přikázal jí stroze. „Svlékni se a lehni si!“ Julie zmlkla, jeho důrazný příkaz ji vyvedl z míry. „A nech stan otevřený, potřebuju světlo. Šediváku, hlídej.“

Za pár minut byl u ní s velkou mísou teplé vody a náručí obvazů. Julie byla schoulená u hlavy postele, svlečená do naha, jak jí přikázal, ale schovaná za zchumlanou přikrývkou.

„Jen se podívám, jestli nejsi zraněná,“ mluvil k ní konejšivým hlasem. „Viděl jsem tě nahou už tolikrát.“

„To bylo něco jiného,“ sotva slyšitelně špitla Julie, „to jsme byli milenci... ale teď?... teď nevím...“

Pořád se chci s tebou milovat a ty to víš, pomyslel si Wulfrik trpce. Natáhnout se na tvé štíhlé tělo, líbat tě a hladit, až zapomeneš na bolest a budeš cítit jenom potěšení z milování. Miluju tě, Julie Livie, musíš to vědět, musíš to cítit, nebo ne? S každým tvým nádechem je pro mě těžší a těžší přiznat si, že tě ztrácím.

Nemiluje mě, říkal si.

Ignoroval její protesty, zvedl jí nohu a pečlivě kontroloval všechny modřiny a čistil šrámy.

Věděl, že ho nemiluje, ale stále si uchovával jiskřičku naděje, dál hledal sebemenší náznak. Takový těžký souboj odstraňuje všechny zábrany. Kdyby ho milovala, otočila by se k němu, když ji vzal do náruče, a nedokázala by své city skrýt. Má její přátelství, to ano. Bojovala by za jeho zájmy, bojovala by za to, co jí dal, pomáhala by mu, kdyby byl v nebezpečí. Ale tohle by udělala pro každého ze svých nových přátel. On není výjimka. Liší se od ostatních pouze tím, že ji připravil o panenství. To je všechno. Nic víc, nic míň. Na její city to nemá žádný vliv.

Musí se donutit nemyslet na Julii. Tak často obvazoval rány Berigovi, když se vracel potlučený z různých šarvátek. Nemělo by přece být tak těžké zaměnit to krásné měkké tělo za kostnatého kluka s otlučenými koleny.

Ať se však snažil sebevíc, představy ho neposlouchaly. Jak by také mohly. Když jí obvazoval pohmožděná žebra pod jejími krásnými prsy, nečekaně mu přejela prsty po čele.

„Potíš se,“ zašeptala.

„Mám výčitky, že ti ubližuju,“ podotkl, ale nedokázal se na ni podívat.

„To je pomsta za to, že jsem ti musela sešívat ruku,“ usmála se a zajela mu prsty do vlasů. Wulfrik skousl rty, aby dokázal pokračovat v ošetřování.

„Jsem muž a u muže se předpokládá, že snese bolest.“

Julie si hrála s jeho vlasy, prsty je sčesávala dozadu, strkala mu neposlušné pramínky za ucho.

Tohle mučení, které teď musím snášet, je mnohem bolestivější než rána ostrým mečem, pomyslel si smutně. Ani ten nejmazanější nepřítel by nemohl být v mučení vynalézavější než Julie.

„A ženy snad nesnesou bolest? Co porod? A ten boj jsi schválil, takže tvoje pozorná péče je velmi nelogická.“

„Nechod’ na mě s logikou, ženo,“ zavrčel, „a ukaž mi krk.“

Zápolil sám se sebou, aby ji nevzal do náruče, ale její hbitá odpověď ho odradila. Nechtěla jeho něhu, nechtěla jeho lásku. Přála si, aby jí ukázal sílu, aby předvedl své ambice. V podstatě se shodli. On si to přál také.

Julie zavřela oči a dovolila Wulfrikovi, aby ošetřoval její tělo. Snažila se skrýt své reakce na jeho dotyky. Byl něžný, ale pevný, takhle by ošetřoval kohokoliv. Mezi zraněnými nedělal rozdíl.

Ještě byla ohromena Wulfrikovou reakcí na její souboj. Co by asi říkal Antonius Justus, napadlo ji. Nic. Antonius Justus by nic takového nezažil. Kdyby žila jako vznešená patricijská dívka, k žádnému souboji by nedošlo. Ale i když někde v hlubokém podvědomí připouštěla, že je ostudné být se s ženou na barbarském kolbišti, byla na sebe pyšná. Byla hrdá, že se dokázala Sunildě postavit a že se ubránila.

Obdiv, jaký zahlédla ve Wulfrikových očích, ji nebezpečně hřál a vzrušoval. V několika opojných

okamžících se viděla po jeho boku. Byla by vhodnou královnou pro barbarského krále. Zdravý rozum však odehnal ten závratný sen dřív, než ji stačil docela omámit. Jestli ten střet opravdu něco prokázal, pak je to nutnost, aby odešla co nejrychleji. V nestřežené chvíli prozradila té ženě příliš soukromí ze svého nitra. Nemůže dopustit, aby ta žena měla někdy příležitost její tajemství zneužít.

Wulfrik ošetřuje její rány, ale to ji nemůže zachránit.

Bolest má na duši, nikoliv na těle.

Ochraňuje ji, pečuje o ni. Ale chová se tak ke každému, za koho se cítí zodpovědný. Snad u něho mělo nějakou váhu, že byl jejím prvním milencem. Ne pro něho, ale vzal na vědomí, co to znamená pro ni.

Nic víc nemůže očekávat.

DVACÁTÁ KAPITOLA

Julie se probudila z hlubokého spánku.

Chvíli pozorovala tanec slunečních paprsků na stanovém plátně a pak se pohnula. Sykla bolestí. Bolelo ji celé tělo. Vstala, dobelhala se před stan a obezřetně se vydala na pout' do rákosové ohrady. Rozhlédla se po táboře a zjistila, že má zřejmě nejčistší hlavu ze všech obyvatel. Všude viděla jen bledé tváře, červené oči a zoufalce, kteří si žalostně mnuli spánky, když hleděli do svých bylinných odvarů.

Zdálo se, že Una, která zjevně trpěla jen nedostatkem spánku, je jednou z čestných výjimek. Mechanicky míchala ovesnou kaši, kterou nikdo nechtěl, a upřeně zírала do neznámých končin.

„Kde jsou všichni?“ zeptala se Julie a opatrně se posadila na stoličku. Podívala se na svá oteklá zápěstí a napadlo ji, jestli Sunilda dnes vstávala s jásavým pocitem, že má sňatek s Wulfrikem v kapse.

„Ingunde trucuje u vody, aby vypadala hrdě a zajímavě. Berig trucuje u koňských žlabů, předstírá, že pomáhá Si-charovi, a taky se snaží vypadat hrdě a zajímavě,“ vysvětlovala podrobně Una. „Oba byli vzhůru celou noc a jsou z toho celí zbědovaní.“ Una nalila do hrnce med a zamíchala kaši. „Chceš trochu?“

Julie vzala misku do dlaní. Kaše nádherně voněla a příjemně hrála. „Pohádali se?“

„Oba toho dost vypili. Ingunde chtěla Beriga svést, on ji odmítl. Ingunde mu vyčetla, že je ješita, on jí mile

sdělil, že je poběhlíce, a bylo to. Ingunde mu jednu vlepila a Berig se smrtelně urazil.“

„Jak to víš? To na sebe tak ječeli?“

„Oba přišli za mnou, každý zvlášť pochopitelně. Každý mi vyprávěl vlastní verzi, a když jsem neprojevila dostatek soucitu, uraženě se vzdálili. Upřímně řečeno mám dost starostí se svými dětmi, na jejich citové výlevy už mi nezbývá čas.“

„Vážně Ingunde sama začala se sváděním?“

„No, dívky jsou většinou vyspělejší. Ingunde ví, co chce. Berig to chce taky, ale je hodně vyděšený. Chce se s ní milovat, ale zároveň ji chce chránit. Chce ji mít před očima jako panenskou bohyni, ale zároveň na ni chce udělat dojem svým milováním. A ona je první v jeho životě a on se bojí, aby to nepokazil. To je celý problém. A ještě ke všemu mu Wulfrik udělil přednášku o respektování dívčí nevinnosti.“

„Wulfrik?“ zeptala se překvapeně Julie.

„Jo,“ ušklíbla se Una, „to je ten pravý, co?“

„A kde je vůbec Wulfrik? Nestalo se něco?“

„Ne, nic neobvyklého. Jen se mocně zapíjelo. Hodně slov, hodně přípitků a samý bolehlav. Žádné problémy, naštěstí,“ dodala spokojeně. „Hilderik se pokoušel odvést Wulfrika stranou. Asi chtěl začít vyjednávat o Sunildě, ale Wulfrik se mu obratně vyhnul.“

„Vyhnul se mu?“ zajíkla se Julie a zničehonic měla pocit, že je nejšťastnějším člověkem na světě. „A proč?“ zeptala se s plnou pusou. Ovesná kaše byla najednou báječná.

„Proč? Protože má naštěstí dost rozumu, aby nezačal rozvíjet důležitou debatu s tím starým lišákem, když toho tolik vypil. Ještě nikdy jsem ho neviděla tolik pít,“ zavrtěla hlavou Una, „choval se skoro nezodpovědně.“

„Ale ne tak nezodpovědně, aby se zaslíbil Sunildě.“

„Máš pravdu. To je zvláštní.“

Obě jedly svorně a mlčky kaši a každá si přemýšlela o tom svém, když k nim došel Wulfrik.

„Vypadáš hrozně,“ prohlásila Julie, když k němu zvedla oči.

I pod zlatou barvou kůže mu prosvítal bledý obličej, pod zarudlýma očima měl hluboké temné stíny. „Dej si trochu kaše,“ poradila mu mateřsky a přála si, aby mohla chovat jeho hlavu v klíně, sladce ho konejšit a zahnat jeho bolehlav.

„Dobrá rada,“ zamručel Wulfrik, „tobě se to říká, co?“ Ale nandal si jídlo, opřel se o vůz a začal do sebe ládovat kaši s urputnou odhodlaností člověka, který je ochoten pozřít i tu nejnechutnější medicínu. „Kde je Berig?“

„Motá se u koní. Přemýšlí o své kocovině, bolavé duši a hlavou mu letí tvoje přednáška o dívčí nevinnosti,“ řekla Una.

„Cože?“ Wulfrik se málem zakuckal, jak mu sousto uvízlo v krku.

„Tos musel toho chlapce tak děsit?“ plísnila ho Una. „Jdi za ním a promluv s ním. Potřebuje kloudnou mužskou radu a pochybuju, že by mu ji dal Sichar.“

Wulfrik zaklel a odložil nedojedenou misku s kaší. Vykročil k příkrému kopci, ale pak se otočil a ještě se vrátil.

„Zítra odjíždíme. Čeká nás cesta na sever, počítám, že pojedeme asi dva dny. Dorazíme na místo, kde jsme tábořili cestou dolů. Je to dobré místo, pohodlné a přehledné, můžeme se tam dobře bránit. Zůstaneme tam, dokud nepadne rozhodnutí.“

Nový král, projelo Julii hlavou a srdce jí začalo vyplašeně bít. Naplní se osud jednoho muže a celého národa.

V táboře panovalo neuvěřitelné napětí. Julie ho cítila pod kůží jako varování před nadcházející bouří. Ti, kdo je sledovali, jsou zpátky, byla si tím jistá. Pak zaslechla Wulfrikův hlas.

„To neznamená, že tam nikdo není,“ vštěpoval rychlým jezdcům, když je posílal na obhlídku hranic tábora. „Znamená to, že jsme je zatím jen nenašli. Jsou dobří, moc dobří.“

Všichni balili téměř mlčky. Rodiny se držely pohromadě, děti nikde nepobíhaly, vypadalo to, jako by náhle zmizely.

„Pojedeme, jako bychom očekávali bitvu každou vteřinu,“ podotkl Wulfrik, když začali nakládat vozy. „Skupiny budou přísně uzavřené, uprostřed pojedou zbytek královské rodiny a Galia Placidie. My,“ nadechl se a mávl rukou po svém rodu, „my budeme tvořit zadní voj. Všichni muži pojedou na koních a budou držet zbraně v pohotovosti. Ženy se postarají o vozy, děti nevykročí z vozů. Mějte se na pozoru.“

Una svěřila své ratolesti pod přísný dohled nejstaršího. Žádné z dětí si nevšimlo, že si nenápadně položila na dosah ruky svazek otcových loveckých oštěpů.

Ingunde převzala Berigův vůz. Otáčela hlavu na všechny strany, jen aby na Beriga ani náhodou nepohlédla.

Už ne chlapec a ještě ne muž, pomyslela si Julie. Je tak pyšný, že vyjíždí s velkým mečem po boku, který mu daroval Wulfrik. A tak bolestně sevřený, že ho Ingunde ignoruje.

Julie k ní vyskočila nahoru na vůz.

„Mluv s ním,“ přesvědčovala Ingundu. „Jdi za Berigem. Dotkni se ho. Nedopusť, aby zůstalo nevyřčeno něco, čeho bys později litovala.“

Ingunde vzdorovitě pohodila hlavou.

„Nechce mě. Řekl mi, že jsem poběhllice, že chci jen to... sprosták! Nebudu se ho doprošovat. Jestli si myslí, že se za ním budu plazit, tak se teda přepočítal.“

„Netvrdím, že se máš za ním plazit,“ vyjela kousavě Julie. „Jen se chovej normálně, přestaň se nafukovat.“

„Až se mi omluví!“ vyrazila rozhořčeně Ingunde.

„Ach bože,“ obrátila Julie oči v sloup, „nenapadlo tě, že se třeba trochu bojí? Že má strach o tebe? Že ještě nemá dost zkušeností?“

Ingunde otráveně obrátila hlavu stranou.

„Víš co, tak se škvař ve vlastní štávě, když se ti to líbí,“ odbyla ji Julie a seskočila z vozu.

„Sluší ti to,“ usmála se, když cestou k vozu procházela kolem Beriga. Zálibně mu přejela rukou po novém kroužkovém brnění. „Ingunde dnes povede tvůj vůz, vid’? Ani jí nepopřeješ hezkou cestu?“

Berig zvedl bradu a pohlédl někam do lesů.

„Nenapadlo tě, že dívka může mít stejný strach jako mladý muž? A když se člověk bojí, může se chovat divně a může dělat chyby.“

Povzbudivě se na něho usmála a odešla dřív, než jí Berig stačil odpovědět. Ale když se ohlédla, všimla si, že se obdivně dívá na Ingundinu hlavu a na rtech mu hraje lehký úsměv.

Ještě než došla ke svému vozu, dohonil ji Wulfrik. Přijel na koni, obličej zahalený v železe a zlatě své helmy. Vypadal jako mocný bůh, který ze své výšky přehlíží své služebníky.

„Drž se pevně skupiny, Julie,“ řekl tiše, ale jeho hlas zněl jako rozkaz. „Nikde se nezdržuj a tohle měj stále při sobě.“

Podal jí okovaný bodec. „Mezi kopci musíme projít úzkou soutěskou. Jestli nastanou nějaké problémy,

nastanou tam. Bud' opatrná," odmlčel se a podíval se na ni.

Promluv s ním, dotkni se ho, nabádala se Julie v duchu. Nedopust', aby zůstalo nevyřčeno něco, čeho bys později litovala.

Vlastní slova ji pálila na jazyku.

„Wulfriku..." špitla.

„Ano?"

Otočil se i s koněm, brnění se mu zalesklo ve slunci, vlasy mu zaválaly náhlým pohybem. Zdál se tak vzdálený, tak nepřístupný, tak nedosažitelný, že Julii ztuhla slova na jazyku.

„Dávej na sebe pozor," dokázala jen říct. Miluju tě, miluju tě, můj úžasný Góte, opakovala si v duchu, ale ta slova už Wulfrik nikdy neuslyší.

„Je to spíš průsmyk než soutěska," poznamenala Julie. „Čelo kolony už muselo projít. Vypadá to, jako by cesta před námi byla neprůjezdná, proto jsme zpomalili."

„Musíme odklidit kameny," informoval je vzápětí Berig, který neustále projížděl dopředu a zase zpátky. „Držte se u sebe."

Zničehonic se ozval výkřik. Nebylo možné rozlišit, odkud vlastně přichází. Prolétl skalami a nesl se do údolí jako křiklavá ozvěna.

Julie zahlédla Wulfrika, jak se stahuje zpátky a snaží se ukryt za skálu hlavu svého koně.

„Je to past! Nejmní sto mužů je na svahu nad námi!" křičel Willa. Prudce otočil koně, a jak vyrazil, ze svahu se za ním řítily muži, rozkazy v latině sršely ze všech stran.

Římské jednotky odřízly zadní voj Vizigótů a uzavřely ho v pasti.

Julie zahlédla Wulfrika, jak formuje bojovou řadu a staví ji proti pěchotě, která začala postupovat. Za jejich

hlavami se z lesních skrýší začala vynořovat římská jízda, jezdci na koních nečekaně vyrůstali na cestě jako houby po dešti.

„Budeme chránit mužům záda,“ volala Julie na ostatní ženy a organizovala vozy s volským spřežením, aby z nich stmelila pevnou hradbu. Pak sáhla pro oštěpy, které Wulfrik uložil na zadní část vozu vedle svého náhradního štítu. Ostatní ženy ji následovaly. Popadly dlouhé lovecké oštěpy a otočily se proti jízdě jako rozježená kovová stěna.

Kdyby měli jezdci rozum, obrátili by se a uháněli by zpátky, co jim nohy stačí. Protože ženy chrání své děti, a jestli jim někdo sáhne na děti, budou jako divoké rozlícené šelmy.

V ohbí soutěsky zahlédla Wulfrika s Willou, jak odrážejí útok několika římských pěšáků. Berig jim pomáhal. Vypadal tak drobný a malý vedle ohromných válečníků v mohutném brnění.

Gótské řady stály proti neskonalé přesile, byl to nesouměrný boj. A římská jízda jim šlapala skoro na paty, drželo ji jen pár odhodlaných žen ukrytých za hradbou vozů.

Julie se ohlédla dozadu. Víc než třicet jezdců popojíždělo nejistě sem a tam, jako by se jim vůbec nechtělo pouštět se do nějakého boje.

Je to snad nějaká zvláštní taktika? pozastavila se Julie nad jejich bezcílným pobíháním. Co asi mají za lubem?

„Wulfriku!“ zaslechla Berigův varovný hlas.

Otočila se a viděla Wulfrika na kolenou, štít rozčísnutý odshora dolů ohromným úderem meče. Vzápětí se znovu postavil na nohy a odpálil na útočníka jednu část svého štítu. Povalil ho, možná zranil, ale za ním se valili další a další.

Julie zvedla Wulfrikův štít na zádi vozu, shodila ho dolů a vydala se k bojující skupině. Nohy se jí podlamovaly, potřebovala všechnu sílu, aby dala štít do pohybu. Willa uskočil před zásahem protivníka, Wulfrik zaútočil na vojáka, který se hnal zezadu na Beriga. Přímou před Julií se otevřela šikovní mezer.

„Wulfriku!“ vykřikla ze všech sil, aby přehlušila bitevní vřavu.

„Vrať se zpátky!“ volal na ni Wulfrik. „Chyť!“

Julie strčila do štítu a pustila ho za Wulfrikem. Kutálel se rovně a rychle jako ukázněné kolo přímo Wulfrikovi do ruky. Pozdravil ji a otočil se zpátky do boje.

Řekni mu to! Řekni mu to teď! Možná už nikdy nebudeš mít příležitost, nabádala se.

„Miluju tě!“ zakřičela. Ještě zahlédla jeho tvář, když zachytil její hlas.

Slyšel mě?

Rty se mu pohnuly v okamžiku, kdy se bojištěm rozlehl bojový ryk římské trubky.

Co říkal? Zoufale přemýšlela, co zahlédla na jeho rtech. Miluju tě? Nebo vrať se?

Uslyšela dusot kopyt a ohlédla se. Jízda objela vozovou hradbu a zaútočila na Góty. Julie si přehodila jeden oštěp do pravé ruky, ruka jí umdlávala, nevěděla, jak dokáže těžkou zbraň použít.

Koně se náhle rozestoupili a uprostřed stál setník, v parádní uniformě a s brněním kolem hrudi vypadal majestátně.

„To je ona!“ vykřikl a ukázal přímo na Julii.

Dva jezdci k ní vyrazili.

Utíkala k vozu, cestou upustila všechny oštěpy, jen aby dosáhla svého cíle dřív, než ji doženou dusající kopyta.

Zbývalo jí pár kroků. Někdo ji zezadu popadl, táhl ji kus po zemi, pak ji zvedl a hodil ji na koně.

Bránila se. Křičela, kopala kolem sebe, bylo to marné.

Jezdec pobídl bičíkem koně. Přes nohy se jí přelilo cosi teplého, Šedivák skočil. Kůň letěl jako šílený, vlkova přítomnost ho naprosto pobláznila. Zčistajasna jezdec zachrčel, ale stačil ještě tasit meč.

Julie mohla udělat jenom jediné. Překulila se s vypětím všech sil, aby dokázala změnit dráhu meče a zabránit ráně. Ještě stihla odstrčit Šediváka pryč od jezdce, aby mu uhájila život. Jezdec zaklel, popadl ji za vlasy a mrštil s ní o hřbet koně. Ta rána jí vyrazila dech. Rozkašlala se a zvedla hlavu, aby se mohla alespoň nadechnout.

Vtom spatřila Wulfrika.

„Julie!“ křičel zoufale a klestil si cestu k ní hlava nehlava, cestou srážel vojáky, kteří se na něho lepili. Obr v lesklém brnění s vlajícími vlasy si k ní probíjovával cestu jako šílený, v jedné ruce meč, v druhé dlouhý nůž, neohlížel se napravo ani nalevo a muži kolem něho padali.

„Pozor!“ vykřikla, ale její hlas byl slabý, tak slabý. Nedokázala se nadechnout, visela hlavou dolů z koně a nemohla se ani hnout.

Na rozdíl od Wulfrika ten oštěp viděla. Viděla, jak se obr zapotácel a padl.

Jezdec bodl koně do slabin a pádil z boje pryč. Když přitahoval otěže, loktem uhodil Julii do spánku. Slyšela řev a řinčení zbraní a pak už nic.

Všechno ztemnělo a ztichlo.

DVACÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA

„To není Galia Placidie,“ pronesl zvučný rozvážný hlas, „domnívám se však, že vzhledem k choulostivému stavu milostivé madam je to pravděpodobně dobře.“

Protáhlý patricijský hlas se jí rozléhal v uších, ale obsah řeči jí nedával žádný smysl.

„Kde to jsem?“ bušilo jí v hlavě.

Možná by pomohlo, kdyby otevřela oči.

Otevřela je, ale bylo to stejné. Mžourala do matného světla v chladné místnosti a nic nepoznávala.

„Pochybuj, že by císař Honorius byl vděčný, kdybychom mu jeho sestru vrátili potlučenou a posetou modřinami jako z pouliční bitky.“ Zamyšleně si protáhl rukou vousy a pak najednou začal řvát. „Kde je ten holomek, co ji takhle zřídil?“

„Je to pravděpodobně ta druhá, pane,“ vmísil se do hovoru další hlas. „Je mladší, ale odpovídá popisu té hledané dívky. Ten holomek bohužel neměl na vybranou, pane.“

Ted' to byl autoritativní úsečný hlas. Julie bojovala s mdlobami, ale snažila se soustředit. Snad voják. Je uctivý, ale ne servilní. Možná vyšší důstojník. Mluví se soudcem, nebo s vládním úředníkem, nebo dokonce s místním vládcem?

Kdo je to? Pořád nikoho nepoznávala.

Horečně vzpomínala, co se stalo. A pak jí najednou svítlo. „Ne!“ vyjekla a prudce se posadila. Svět se s ní začal točit dokola.

Ne, to nemůže být pravda. Wulfrik za ní běží. Před očima jí letěl jeden obraz, stále dokola, jako by se zastavil čas. Pohled měl upřený na ni, jen na ni, i když mečem kosil vojáky, kteří mu vstoupili do cesty. Viděla jeho paže, svaly se mu napínaly, když odhazoval jednu překážku za druhou. Pak se jí vybavil zrádný let kopí. Tak malá věc zabije tak velkého muže.

„Ach bože,“ povzdychla si. Modlila by se, kdyby měla aspoň nepatrný náznak naděje.

Otevřela oči a uviděla nakrátko ostříhaného muže středního věku. Jeho vážný výraz se skoro nehodil k bohatě vyšívané hedvábné tunice. *

„Jsi Julie Livie Rufa, dcera Julia Livia Rufa a snoubenka Antonia Justa Celsa?“ zeptal se.

„Ano.“ Přiznání bylo venku dřív, než si stačila uvědomit, co říká. Ale k čemu by bylo zapírání? Tady nemělo žádný smysl. „Kde to jsem? Co se stalo s Góty? Musím zpátky!“ Položila nohy na podlahu a pokusila se postavit. Zjistila, že ji pevně drží dvě ženy, které se znenadání vztyčily za pohovkou. „Pusťte mě!“ ohnala se po nich.

„Máš za sebou děsivý zážitek, Julie Livie,“ promlouval k ní konejšivě muž, „jsi zmatená, což je zcela přirozené. Císař poslal Gaia Octavia, aby našel a vysvobodil jeho sestru. Ale byl tak laskavý, že svůj příkaz rozšířil i na tebe.“

„Nepotřebuju, aby mě někdo vysvobozoval,“ pohoršovala se Julie. „Byla jsem na cestě do Říma... ale na tom nezáleží. Co se stalo s Góty? Zálezně jste je napadli. Kde jsou?“

„Zůstali tam, kde jsme je nechali,“ vstoupil jí do zorného úhlu voják, jehož hlas před chvílí slyšela.

Důstojník. Velice vysoký důstojník.

Nemohla si vzpomenout, jak se ta hodnost jmenuje. Bylo jí to jedno, strašně se jí točila hlava.

„Jsou mrtví? Všichni?“

Wulfrik, Una, Berig, Ingunde...

„Někteří jsou mrtví. Všichni muži, kteří se nám postavili. Zjistili jsme, že císařovu sestru jsme minuli. Jakmile jsme objevili tebe, stáhli jsme se. Nehodlám plýtvat životy mužů z elitní jednotky pro takovou chátu.“

„Není to žádná chátu!“ vzbouřila se Julie a vzápětí padla znovu do polštářů.

Nejsou všichni mrtví... někteří... Wulfrik je mrtvý...

Lásko moje.

„Musím zpátky, musím za nimi!“ vyletěla znovu nahoru.

„Ubohé dítě, je úplně zmatená,“ litovala ji jedna z žen. „Jsem Titie Grácie,“ představila se, „můj muž je Gnaeus Arminius Albus, místodržící této oblasti.“ Vysoký muž pokynul hlavou a studeně se usmál. „Budu se o tebe starat, dokud nebudeš schopna odjet v pořádku domů. Drahé dítě, cos musela všechno vytrpět.“

„Vy to nechápete,“ promluvila důrazně Julie, „ale já musím zpátky!“

„Ale proč?“ zeptal se vznešený patricij, který na ni hleděl přes dlouhý nos a jeho dobré způsoby byly zjevně na vahách. Byl tak rozčilený, že by ji nejraději uškrtil. On se namáhá, jedná s ní v rukavičkách a ona odmítá spolupracovat. Neprojevuje ani trochu vděčnosti za to, že byla zachráněna. „Říkala jsi, že ses vracela do Říma. Nikdo ti v té cestě přece nebrání. Tak co se změnilo?“

„Váš zákeřný útok na mé přátele, to se změnilo!“ odsekla Julie.

„Má drahá Julie Livie,“ strojeně se usmál, spíš křečovitě stáhl rty, jen to mělo vypadat jako úsměv, „moc dobře víme, že zajatci, kteří jsou donuceni žít delší dobu

se svými únosci, k nim jaksí přilnou. Docela chápu, že je výhodnější předstírat, že k nim patříš. Je to jednodušší a máš alespoň určitý pocit svobody. Ovšem teď už předstírat nemusíš. Jsi zase svobodná a vrátila ses do civilizace.“

„Do civilizace?“ protáhla významně Julie, jeho blahosklonný tón jí bral dech. „Máte pocit, pane, že jediná civilizace na světě je právě ta římská? Dovolte, abych vás vyvedla z omylu. Ta chátra, jak vy říkáte, žije mnohem civilizovaněji než vy. U nich je na prvním místě rodina. Dokázali si svou kulturu udržet i v tak těžkých podmínkách. Děti se upřímně smějí, jejich rodiče se milují, ženy bojují po boku svých mužů.“ Julie se skoro zadýchala svým horlivým projevem. Rozhlédla se po chladném, dokonalém interiéru. V rozích stáli mlčenliví otroci, aby byli po ruce, a už skoro vůbec nevypadali jako lidé.

Chtěla jim říct, že ti dlouhovlasí válečníci si dokázali uchovat svoje tradice a svůj způsob života, i když ho museli naložit do volských spřežení a táhnout ho přes celý kontinent. I když si museli vybojovat každý metr cesty. A že v jejím srdci vyvolávají mnohem větší respekt než ti dva civilizovaní muži, kteří stojí před ní. Ale nemělo to smysl. Těžko by jí věřili.

„Nechte mě jít, prosím,“ požádala klidně, „nechci tu být.“

Ve tvářích přítomných se rozhostil šok.

„Drahé dítě, musíš se podřídit tomu, co žádá tvůj otec,“ promluvila k ní konejšivě Titie Grácie. „Je pomatená tou ranou do hlavy,“ obrátila se k ostatním, „musela prožít strašné věci. Nechte ji tady s námi, postaráme se o ni. Uvidíte, zítra už to bude mnohem lepší.“

„Výborně,“ ozval se důstojník. „Ale ještě než odejdu, dovolím si položit důležitou otázku. Julie Livie, kde je

Galia Placidie? Naši zvědové ji neobjevili po celou dobu, covás sledovali.“

Julie k němu vyplašeně vzhledla.

Co by k tomu mohla říct? Uvítala by císařova sestra vysvobození? Co když je opravdu zamilovaná do Athaulfa a chce si ho vzít? Když jim to poví, vyvolá zbytečné krveprolití. A když ne, tak možná taky.

Hlava jí třeštila, jak se snažila najít správné řešení. Nakonec udělala to nejlepší, co mohla. Hluboce zasténala a padla zpátky na pohovku.

„Nevidíte, že omdlela?“ rozčílila se Titie Grácie. „Musím trvat na tom, abyste další výsledk odložili až na zítřek. Nehodlám se dívat na to, jak mi to děvče odchází před očima. Necháme ji spát. Až si odpočine, uklidní se a pak možná bude schopna odpovédět na vaše otázky.“

Julie slyšela, jak se za nimi zavřely dveře. Když zjistila, že je opravdu sama, že u ní nenechali ani otroka na stráž, zabořila hlavu do polštářů a žalostně se rozplakala.

Ze zbytku dne si nepamatovala skoro nic. Vnímala, že se na ni přišel někdo podívat, že ji nutili jíst, že na ni konejšivě mluvili. Zmohla se na to, že jim na všechno kývala, ale nepromluvila ani slovo. Soustředila se pouze na jedinou věc.

Najít v sobě sílu, aby dokázala utéct.

Možná není Wulfrik mrtvý. Možná je jen raněný. Kdo ho ošetřuje, když tam nejsem? Možná jsou všichni naživu, všichni její přátelé. A taky Galia Placidie by se měla dozvědět, že její bratr poslal vojenské jednotky, aby ji osvobodily. Kdyby chtěla utéct, stačilo by, aby ji vyvedli na hranice tábora, a zvědové by ji dostali do bezpečí. Obešlo by se to bez krveprolití. Pokud chce zůstat se svým milencem, mohla by Góty varovat, že císař slídí po své sestře.

Možná její varování bude k ničemu, ale nemůže žít v takové nejistotě. Musí vědět, kdo žije a kdo zemřel. Musí zjistit, jaká slova visela na Wulfrikových rtech, když se na ni díval přes vřavu na bitevním poli. I kdyby se pak měla otočit a odejít od něho navždy.

Útěk by neměl být tak těžký, ujišťovala se. Není už žádná nemohoucí roztřesená dívka, jakou byla, když si ji Wulfrik odvedl. Je odvážná, silná, má v sobě víru, její samozvaní hostitelé určitě s ničím takovým nepočítají. Stačí jen předstírat, jak je vděčná za jejich péči, jak je zoufalá a bezmocná. V nestřeženém okamžiku může vyklouznout, ukrást koně... Zarazila se. Kůň bude problémem, uvědomila si, nemá ponětí, zda by se na něm dokázala udržet. Raději půjde pěšky, aspoň nebude tak nápadná. Díkybohu že jí nechali staré šaty, když ji převlékli do hedvábných tunik.

Večer se tedy Julie probrala ze svých mdlob. Předstírala, že je velmi vděčná za svou záchranu, že byla zmatená a stydí se, že mluvila trochu z cesty. Titie Grácie byla štěstím bez sebe, hýčkala ji a nosila jí ty nejlahodnější laskominy ze stolu. S širokým úsměvem jí popřála dobrou noc a slíbila, že hned ráno proberou plán jejího návratu do Říma.

Ovšem pro jistotu svého hosta zamkla na dva západy a ke dveřím postavila otroka. Pravděpodobně silného a velkého muže, aby si případně se vzpurnou zajatkyní poradil. Že to muž je, zjistila Julie někdy po půlnoci, když vzala za kliku a pokusila se otevřít dveře. Sytý mužský hlas se zeptal, jestli dáma něco nepotřebuje. Počastovala ho všemi nadávkami a neslušnými slovy, které se naučila od Beriga. Popadla nízkou stoličku a přistrčila si ji k oknu. Okno mělo zvenku tlusté mříže.

Padla zpátky na pohovku naprosto zdrcená. Vyprchala z ní všechna energie. Teď se může jedinečně modlit a doufat,

že se jí podaří zmizet cestou do Říma. Tušila, že tohle nebude snadný oříšek.

„Dcero moje drahá!“ zvolala matka teatrálně a jaksi zdálky ji objala. Kolem ní vlály závoje, ronila slzy a usmívala se zároveň. „Konečně jsme se dočkali, byli jsme zoufalí, když otcovo pátrání bylo marné. Jsme vám vděční,“ obrátila se k vojákům, kteří Julii doprovázeli. „Můj manžel po vás pošle děkovný dopis.“

Julie stála jako svíce a mlčela. Moc dobře věděla, že mateřská vřelost zhasne, jakmile zůstanou samy beze svědků.

„Podívej se na sebe, Julie!“ vyjela matka, sotva se za jejím doprovodem zavřely dveře. „Vypadáš hrozně! Ty vlasy, ty nehty a ty příšerné šaty! To je hrůza, proboha! Člověk by se tě skoro štítil.“

„Voják královské jízdy mě odtáhl rovnou z bitevního pole,“ řekla Julie klidně; bylo zbytečné se zlobit, nebo cítit smutek z takového přivítání. „Čtyři dny jsem byla na cestě a neměla jsem žádné jiné šaty.“

„Cos proboha dělala na bitevním poli?“ zhrozila se Vibie Octavie.

„Unesli mě barbari při obsazení Říma,“ trpělivě opakovala Julie, „předpokládám, že to víš.“ Posadila se, aniž by ji k tomu někdo vybídl, její zásoba povinné úcty k rodičům už dávno vyprchala.

„Marcus Atilius nám sdělil, že tě viděl. Jak jsi mohla být tak neopatrná?“ Vibie Octavie se rovněž posadila a pečlivě rozložila své vyšívané hedvábné šaty. „Umírala jsem strachem.“

„Možná kdybys ty byla opatrnější a poslala mě s mužským doprovodem, nic by se nestalo,“ podotkla Julie naprosto klidně bez sebemenší stopy výčitky v hlase. „Ta dívka, která šla se mnou, mohla být ještě naživu.“

„Zabili ji? Ale to je příšerné!“ znechuceně vyhrkla matka. „A byla tak drahá,“ pokračovala s gustem Julie, když si všimla, jak matka polyká vztek, „naše nejlepší vyšívačka. A ti barbaři, že?“

„Nemluv mi o té chátře!“ chtěla ji matka zarazit.

„Nezabili ji barbaři, jak bys možná ráda slyšela. Zabili ji vážení občané tohoto města. Přesně ti, kteří se mě pokusili znásilnit. Ten barbar mě zachránil, matko!“

„Znásilnit?“ vytřeštila oči Vibie Octavie a rukou si ovívala zpocené čelo. „Ach bože, jsi zničená!“

Celá matka, pomyslela si Julie v duchu. Neřekne, to je hrozné, nezeptá se, neporanili tě. Řekne jen. Jsi zničená.

„Matko, řekla jsem pokusili.“

„Takže jsi pořád panna?“

Oči se jí znovu rozzářily.

Julie věděla, že se na tuhle otázku měla připravit. Ale neudělala to, zaváhala. Má lhát, nebo říct pravdu?

Prozradil ji její obličej, nebo její zaváhání?

„Ty barbarské zrůdy!“ rozzuřila se Vibie Octavie. Vyskočila, jako by ji uštkla zmije, a zuřivě chodila po pokoji sem a tam. „Předpokládám, že mi teď oznámíš, že čekáš dítě. Jak proboha vysvětlíme blondátého modrookého bastarda?“

„Zelenookého,“ procedila Julie přes sevřené rty. „Ale nemusíš se bát, byla to velice ohleduplná a opatrná barbarská zrůda. Nebudeš babičkou.“

„Nebud' drzá!“ okřikla ji matka a vlepila jí pohlavek, že ji usadil zpátky na pohovku.

Má vstát a utéct, nebo začít křičet?

Právě se zvedala z pohovky, když vešel otec.

„Měl ji nějaký barbar,“ vychrlila na něho Vibie Octavie. „Jediné štěstí je, že s ním nečeká dítě.“

„Není to nějaký barbar,“ ohradila se Julie a zoufale se snažila spolknout slzy, které se jí draly do očí. „Jmenuje

se Wulfrik a je to velice urozený muž. Je dokonce tak urozený, že může být příštím králem Gótů.“

„Asi není tak urozený,“ podotkl otec, „právě jsem slyšel, že novým králem je Alarichův švagr Athaulf. A oženil se s Gallou Placidií.“

Julie téměř nevnímala, jak matka lítostivě vykřikla nad strašlivým osudem císařovy sestry. Nohy se jí podlomily a sesula se znovu na pohovku.

Ne Wulfrik, ne Willa, ale Athaulf. Jediný muž z královských kandidátů, který byl mimo dosah římského útoku. Kdyby byl korunován Willa, mohla ještě doufat. Ale teď? Jak má vědět, jestli jen prohráli v boji o královskou korunu, nebo přišli o život?

„Je pravda, co říká matka?“ Julius Livius se postavil přímo před ni. „Nečekáš dítě?“

„Ne!“ odsekla Julie a pomyslela si, jaká je to škoda.

„Potom není všechno ztraceno,“ kalkuloval otec. „Antonius Justus je stále ochotný si tě vzít. Sice budu muset zvýšit věno, ale vyhneme se skandálu. Skandál bych teď opravdu nemohl potřebovat.“

„A proč je Antonius Justus ještě ochoten si mě vzít? Nedomníváte se snad, že bych byla schopna před ním zatajit své ztracené panenství.“ Julie začala zlostně přecházet po pokoji. „Ledaže by to byl tak neschopný milenec, že by si toho ani nevšiml.“

„Taková hrubost!“ zalapala matka po dechu. „Jak můžeš srovnávat Antonia Justa s tím příšerným divochem? Ani si netroufám pomyslet, že by si Antonius Justus k tobě něco dovolil.“

„Díkybohu, nedovolil,“ ulevila si Julie. „Líbá jako leklá ryba. Nemám nejmenší přání zažít s ním jakýkoliv další kontakt.“

„Vezmeš si ho, holčičko, a ještě ráda. Vyrostla jsi ve vážené patricijské rodině a podle toho se budeš chovat,“ přitvrdil otec. „On potřebuje moji podporu v Senátu a já potřebuju jeho podporu v obchodě s Východní říší. Nehodlám zničit takový dobrý vztah jenom kvůli tvým vrtochům. Zůstaneš ve svém pokoji, dokud z tebe matčiny komorné opět neudělají dámu. Potom přijmeš Antonia Justa, budeš milá a cudná a přijmeš jeho nabídku. A budeš za ni vděčná.“

„Nebo co?“ zeptala se Julie.

„Nebo nic.“ Otcova tvář byla bílá vzteky. „Buď se budeš slušně chovat a souhlasit s mým návrhem, nebo zůstaneš zavřená ve svých pokojích, dokud se ti nevrátí zdravý rozum.“

„Nikdy nebudu souhlasit!“ vmetla mu Julie vášnivě do tváře.

„Pak tedy vezmi na vědomí, že budeš mít spoustu času vzpomínat na svého milence.“

Stáli rozohněně proti sobě, dívali se na sebe jako dva úhlavní nepřátelé a mlčeli.

Julius Livius nevydržel.

„Jestli si myslíš, že mě donutíš, abych ustoupil, pak se tedy pleteš, Julie. Pokud vím, chtěla sis ho vzít, nechápu, proč se teď vzpíráš.“

„Protože jsem byla hloupá a poslušná a nic lepšího jsem neznala. Miluju odvážného válečníka, geniálního vůdce a vášnivého muže. Snad si nemyslíte, že jsem teď ochotná usadit se s nějakým nudným domýšlivým politikem.“

„Brutální síla a svaly? To se ti líbí?“ tepala ji matka, která znovu našla hlas.

„Nedávej najevo žádnou slabost, Vibie,“ napomenul ji manžel. „Naše dcera není lepší než ty běhny, které dolézají za gladiátory. Nebo mi to chceš vymluvit, Julie?“

„Vymluvit?“ postavila se mu Julie. „Nemám chuť ti něco vymlouvat. S gladiátory nemám nic společného. Mám ti snad říkat, jak je Wulfrik úžasný? Že má postavu jako bůh? Že mi učarovaly jeho zelené oči a jeho zlatá kůže? Že obdivuju jeho sílu a odvahu v boji? Že mě vzrušuje i to, když o něm jenom mluvím? Jaký by to mělo smysl? Nic o tom nevíš.“

„Ty bezbožnice!“ vykřikla Vibie Octavie a přitiskla si ruce na uši. „Nemůžu to poslouchat! Okamžitě se odeber do svých pokojů. Nevyjdeš ven, dokud k tomu otec nesvolí. Otroci vědí, že nesmíš překročit práh bez našeho svolení. Nenamáhej se je přesvědčovat. A teď jdi!“

„S radostí.“ Julie se zvedla a důstojně prošla pokojem. „Jestli za mnou pošlete Antonia Justa, budu mu vyprávět o všech fyzických přednostech mého milence a nezapomenu je porovnat s jeho vlastní výbavou.“

Matka vykřikla a zdálo se, že se nervově zhroutí.

Ale to už Julie neviděla. Zabouchla za sebou dveře s takovou vervou, že se dům zatřásl v základech.

DVACÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA

Tři týdny byla Julie zavřená ve svém apartmá o třech pokojích a jednom malém dvorku. Jediným rozptýlením byla pravidelná cesta do římských lázní, ovšem s přísným doprovodem pěti otrokyň, které z ní nespustily oči.

Nereptala, nevzpírala se, věnovala ten čas přemýšlení.

Nezapomněla na úžasné chvíle vášnivého milování, ale teď vpustila do své mysli i jiného Wulfrika. Přemýšlela o jeho slovech, o jeho chování, připomínala si jeho úvahy a jeho charakter.

Pořád ještě nevěřila, že by mohl být mrtvý, ale jediné, čím se mohla utěšit, byla neuhasínající naděje. Byla naprosto odtržena od světa, nedostaly se k ní žádné zprávy. Uklidňovalo ji pomýšlení, že rodiče by jí Wulfrikovu smrt oznámili s velkým potěšením, kdyby takovou zprávu získali.

Stesk a bolest ji neopouštěly.

Vzdor nikam nevedl, to věděla od samého začátku, jenom potřebovala čas, aby všechno důkladně zvážila.

Seděla na kamenné lavičce v malém atriu, objímala si rukama kolena a bradu měla položenou v dlaních. Venku bylo poměrně chladno, ale raději se balila do kabátu, aby si užila aspoň toho malého kousku modrého nebe nad hlavou. Neměla na výběr. Buď bude souhlasit se sňatkem, nebo v těchto pokojích zchřadne. Otec byl neoblomný. Antonia Justa zatím nakrmil moudře vymyšlenou historkou a čekal. Namluvil mu, že je hluboce rozrušená

otřesnými zážitky, že byla ošklivě zraněna v obličeji a je samá modřina, a sotva by přežila setkání se svým snoubencem v takovém stavu.

Nedá se nic dělat, musím kapitulovat, rozhodla se. Vsadit na nečekanou příležitost. Vyvolat zdání, že jsem ochotna se podvolit. Je to jediná naděje na únik.

Připravoval se banket na oslavu matčiných narozenin a pomáhal každý, kdo měl nohy a ruce. Celá domácnost byla vzhůru nohama.

„Minie?“ oslovila otrokyni, kterou jí matka dala k ruce, především však proto, aby na ni donášela. „Kdo je pozvaný na dnešní banket?“

„Všichni, jako obvykle, paní,“ odpověděla otrokyně, aniž by vzhlédla od šití.

„I Antonius Justus?“ vyloudila Julie lítostivý vzdech, „doufala jsem, že mě přijde navštívit...“

„Chcete ho vidět, paní?“ zeptala se udiveně Minie.

„No... já nevím... totiž...“ dělala Julie drahoty, „byla jsem tak... panebože, jsem tak nešťastná...“

„Přinesu vám šálek mléka s vínem, to vám zlepší náladu, paní.“

Minie odběhla, Julie však opatrně zadržela vítězný smích. Moc dobře věděla, že v zahradních zdech je spousta upravených otvorů, aby vězni, zločinci a zajatci, což všechno byla ona v jedné osobě, mohli být sledováni.

Neuběhlo ani čtvrt hodiny a do Juliina vězení vplula matka. Minie jí zřejmě předala dostatečné podrobné informace, nemýlila se, když ji od samého začátku považovala za špeha.

„Jak se ti daří, Julie?“ zeptala se matka laskavým hlasem, až příliš laskavým na Juliin vkus.

„Docela dobře,“ kývla Julie. „Přijde dnes večer i Antonius Justus?“

„Jistě, překvapuje mě, že se o něho zajímáš.“

„Předpokládala jsem, že mě přijde navštívit,“ řekla Julie se skromně sklopenýma očima.

„Tvůj otec si to nepřál. Zatím nemá jistotu, že budeš poslušná a budeš se chovat cudně,“ přísně podotkla Vibie Octavie. „Chceš mi říct, žeš změnila názor?“

„Ano, matko...“ zajíkla se Julie, „nemůžu srovnávat pohodlí v římském domě s gótským táborem. Moc jsem o tom přemýšlela, už vím, co je důležité.“

„Takže když za tebou Antonius Justus přijde, budeš s ním mluvit jako slušně vychovaná dívka z patricijské rodiny?“

„Ano, matko,“ kývla poslušně Julie, „neumím si představit, že bych mluvila jinak. Moc bych si přála zůstat s ním o samotě...“

„Proč by ne?“ uvažovala Vibie Octavie. „Čím dřív si pojistíš jeho přízeň, tím líp. Jestliže tě navštíví po večeri, když hosté budou sledovat herce a akrobaty, nikdo si nevšimne, že se u tebe trochu zdržel. Budeš mít dost času, aby sis ho plně zavázala,“ podívala se zkoumavě na dceru. „Doufám, že víš, o čem mluvím.“

„Ano, matko, rozumím ti.“ Julie cudně sklopila oči ke svým sepjatým rukám a nasadila nervózní výraz vděčnosti. Měla pocit, že to nemohla zahrát lépe. Ani matka nemohla očekávat, že se s Antoniem Justem bude milovat v přítomnosti tuctu otroků. A ve večerním veselí si nikdo nevšimne, když spolu s herci a baviči nenápadně vyklouzne ven i postava zahalená v plášti.

Znamená to však, že musí být připravena. Až se naplní osudná chvíle, nemůže otálet ani vteřinu. Julie začala v duchu probírat možné zbraně, které by dokázaly

znehynit jednoho dobře živeného senátora. Její oči padly na malou amforu, která stála za dveřmi její ložnice.

Ta bude dobrá, pomyslela si. Dokážu ji uzvednout a je dost bytelná, aby omráčila muže.

„Děkuju, matko,“ pronesla mile a upřímně. „Moc ti děkuju, žes mi dala ještě jednu šanci.“

Vykoupaná, navoněná, namalovaná a oblečená v lesklém jantarovém a zlatém hedvábí, čekala Julie na svou příležitost. Oblečení sice nebylo příliš vhodné na ostrý útok, a už vůbec se nehodilo k útěku s hudebníky a akrobaty, s tím se ale musí vyrovnat později. Teď jen doufala, že když bude Antonia lehce svádět, odvede jeho pozornost a zvládne to.

Hluk z hlavní části domu zesílil, to znamená, že se banket blíží k závěru. Julie stále ještě vymýšlela nejlepší způsob, jak Antonia omráčit. Během banketu už třikrát přestavěla celý pokoj. Lehátko teď bylo uprostřed pokoje, obklopené blikajícími lampami. Každý, kdo vejde do místnosti ze špatně osvětleného dvora, bude oslněný záplavou světla. Než se rozkouká... naposledy zvedla amforu.

Perfektní, ujišťovala se.

Naposledy se pomodlila za Wulfrika, za sebe a nakonec i za ubohého Antonia.

Zaslechla, jak vrzla závora na brance do zahrady, branka se otevřela a závora znovu zacvakla. Ozvaly se kroky, opatrné sice, ale byly to mužské kroky, tím si byla jista.

Otevřela dveře pokoje dokořán, zahradou se rozlilo světlo a zachytilo obrazy pávů a vinných listů na zdi.

„Pojď dál,“ zavolala tichým hlasem.

Vtěsnala se do mezery mezi dveře a stěnu a mezerou kolem pantů vyhlížela ven. Viděla postavu v tunice a její

dlouhý stín, táhnoucí se přes celý dvůr. Těžké hedvábí zašustilo a muž vstoupil.

Julie zahlédla nohu, jak vkročila dovnitř, a lem bohatě zdobené tuniky. Zvedla amforu a vykročila za mužem. Neviděla jeho hlavu, velká nádoba jí zastínila výhled, ale odhadla její polohu podle těla a ramen. Nepatrně se zaklonila, aby nabrala sílu, a napřáhla se.

Přesně v okamžiku, kdy její smysly začaly protestovat.

Je nějak velký...

Muž se prudce otočil, chytil nádobu a mrštil s ní o zem. Dveře se zabouchly, jak s nimi zamával průvan, lampy zablikaly, některé docela zhasly.

Julie se ocitla v pevné náruči.

„Ty moje divoká Římanko,“ zašeptal hlas, po němž se jí tolik stýskalo. Bála se, že už ho nikdy neuslyší.

„Wulfrik? Měla jsem takový strach...“ Další slova se ztratila v jeho polibku.

Nebyl to něžný polibek, byl dravý a prudký, byly v něm ty týdny strachu a zoufalé touhy. Dráсал jí ústa jazykem a zuby a ona mu odpovídala stejně.

Je to Wulfrik, letělo jí hlavou a celým tělem. Jeho chuť, jeho vůně, jeho kůže pod jejíma rukama, tlukot jeho srdce na její hrudi. Je tady, u mě, je to zázrak.

Když zmírnil svůj prudký útok a začal se s ní něžně mazlit, napadlo ji, že něco je na něm jiné. Rty, které ji líbaly, nebyly obklopené měkkým knírem, na tváři ji nešimral čerstvě sestřižený plnovous.

Julie natáhla ruce a přitiskla mu je na tvář. Byl hladce oholený. A ten stín, který zahlédla na nádvoří... ten stín jí připomínal Antonia Justa. Proč?

Srdce se jí sevřelo. Zvedla mu ruce k hlavě. Sevřela prsty a krátké vlasy z nich vyklouzly.

„Ne...“ Pronesla to s ústy pevně přimknutými k jeho, ale on ji slyšel.

Otevřel náruč a postavil se před ni.

Klidně by se mohl vmísit mezi hosty hodující na opačné straně zdi. Asi ne Ital, ale klidně by to mohl být zámožný návštěvník z bohaté ciziny. Světlovlasý muž, s širokými rameny a vybraně oblečený mohl zastupovat tu nejvyšší třídu.

Vypadal skoro jako muž, kterého znala. Zelené oči obklopené dlouhými řasami ji upřeně sledovaly, vznešený nos, smyslná ústa, na tom se nic nezměnilo. Ale tenhle muž má silnou bradu, široké lící kosti, vysoké čelo, které předtím nikdy neviděla. Jenom je tušila, když ho hladila, nebo když mu vítr odhodil hřívu vlasů.

Jeho posvátné vlasy, zhrozila se. Vlasy krále jsou pryč.

„Cos to udělal?“ zašeptala.

„Nemám v úmyslu stát se knězem,“ ujistil ji. V očích mu jiskřilo, když si ji pozorně měřil pohledem.

Čeká, že ho odmítnu, jako to zřejmě udělali jeho lidé?

„Tvoje vlasy,“ řekla bezmocně. „Kdo to udělal?“

Byl poražen? Došlo k souboji a Athaulf se takhle pomstil svému rivalovi?

„Já. Vlastně dokončil to Berig.“

„Cože? Udělals to dobrovolně?“ vzala mu ruce do svých. „Proč?“

Rty se mu zkřivily pobaveným úsměvem.

„Umíš si představit, že bych přišel do tohoto domu a vypadal jako Vizigót? Co by asi tak se mnou udělali?“

„Udělals to jenom proto, abys pro mě mohl přijít? Proboha, Wulfriku, to bych od tebe přece nikdy nežádala. Ty víš že ne.“ Slzy jí tekly po tvářích.

„Já vím,“ řekl něžně a vzal její mokré tváře do dlaní.

„Musel jsem se rozhodnout, co chci, a moc času mi nezbývalo.“

Posadil ji na pohovku a sedl si vedle ní.

„Vysvětlím ti to,“ jemně ji objal a přitiskl ji k sobě. „Po tom útoku jsme se znovu seskupili a postoupili na bezpečné místo, kde jsme mohli v klidu uvažovat co dál. Neboj se, všichni jsou v pořádku. I Willa. Poslouchal jsem Willu a slyšel jsem své vlastní myšlenky, jak vycházejí z jeho rtů. Říkal jsem si, že není nic, co bych mohl udělat jako král a on ne.“

„Ty jsi ten lepší muž,“ protestovala Julie.

„On je moc dobrý. Je průraznější, má větší ambice. Dal jsem mu svůj hlas a svůj rod. Ale nestačilo to. Lidé měli strach, Alarichova smrt je zneklidnila a to přepadení byla poslední kapka. A když si Athaulf vzal Galiu Placidii, viděli v tom sňatku novou naději. Doufají, že Honorius bude konečně jednat čestně. Králem je Athaulf.“

„Já vím. Umírala jsem hrůzou. Myslela jsem, že ty a Willa jste mrtví.“

Julie se k němu přitiskla a zabořila mu tvář do ramene. Bylo to zvláštní, když se Wulfrikovy vlasy neproplétaly s jejími.

„Miláčku můj,“ zašeptal Wulfrik, „jsem šťastný. Byl jsem konečně volný a mohl jsem jít pro tebe. Objasnil jsem svým lidem, co mám v úmyslu.“

„Rozuměli ti?“

„Chci jít na sever do Galie. Nebudu čekat další dlouhé roky, jak dopadne vyjednávání Honoria s Athaulfem. Koupím zem, nechci čekat, až ji milostivě dostanu. Chci se usadit a naučit se žít se svými římskými sousedy. To všechno jsem řekl svým lidem a taky jsem je zprostil přísahy věrnosti, kdyby se chtěli rozhodnout jinak. Athaulf i Willa by je jistě uvítali. Ale rozhodli se, že půjdou se mnou. I když jsem je upozornil na to, co musím udělat.“ Rty se mu zkrivily do podivuhodného úsměvu.

Julie nemohla z jeho rtů odtrhnout pohled. Všimla si, jak jsou čistě řezané, výrazné, uvědomila si, jak ji přitahují.

„Jak lidé reagovali?“ zeptala se Julie s úzkostí v hlase.

„Prohlásili, že stejně půjdou se mnou. Uznali, že král dlouhé vlasy mít musí, ale pro vůdce v tomhle novém světě už to není tak důležité.“

„Asi záleží na tom, kdo je tím vůdcem,“ poznamenala Julie něžně.

„Nelíbím se ti tak?“ zeptal se škádlivě.

„Líbil by ses mi, i kdybys měl hlavu dočista holou,“ přiznala Julie a láskyplně mu přejížděla po tváři. „Ráda se dívám na tvůj obličej. No, a vlasy si můžeš nechat dorůst.“

„Typická žena, co?“ předstíral nesouhlas. „Sice to nevdá, ale kdyby... že ano...“ popichoval ji Wulfrik. Náhle prudce zvedl hlavu a úsměv mu zmizel z tváře. „Někdo je u branky.“

„Proboha, úplně jsem zapomněla,“ vyskočila Julie. „To je Antonius Justus, přišel mě svést.“

„Cože?“

Nechápala, jak se Wulfrikovi podařilo šeptem zařvat. Potlačila smích. Sledovala, jak vklouzl za dveře a naznačuje jí, že ho má zavolat.

„Antonie, tady jsem,“ uposlechla Wulfrikových pokynů.

„Julie, moje drahá,“ vrhl se Antonius s mocným výkřikem dovnitř.

Otec ho zřejmě řádně povzbudil dobrým vínem, domyslela si Julie.

„Antonie,“ ozvalo se znovu, tentokrát z mužských úst.

Antonius se nevěřícně otočil a narazil na Wulfrikovu pěst. V mžiku se svezl k Juliiným nohám.

„Bude v pořádku, neboj se,“ uklidňoval ji Wulfrik, když zaslechl její vyplašený výkřik. „Je tady nějaká místnost, kam ho můžeme zamknout?“

Wulfrik vybral z Miniina košíku pruh lněného plátna, roztrhal ho na kusy a svázal Antoniovi nohy a ruce. Z posledního kusu smotal roubík.

„To ho udrží v klidu,“ prohlásil a dotáhl ho do určené místnosti.

„Přišel mě požádat o ruku,“ vysvětlovala Julie. „Rodiče se rozhodli, že mě provdají za každou cenu. A jelikož už nejsem panna, jak jistě víš,“ mrkla na Wulfrika, „poradili mi, že ho musím donutit, aby se mi zavázal.“

„To mu to ale trvalo. Že si nepospíšíl, když měl před sebou takovou lákavou nabídku,“ podotkl Wulfrik štiplavě.

„Nejdřív jsem odmítala s kýmkoliv se bavit,“ přiznala Julie. „Otec mi nařídil, že ho musím přijmout. Tak jsem pohrozila, že mu povyprávím o všech přednostech mého barbarského milence, aby se trochu vzdělal.“

„Ach, moje duše zlatá,“ spolkl Wulfrik výbuch smíchu. „Miluju tě, ty moje malá Římanko.“

Julie na něm utkvěla pohledem. Nikdy jí nic takového neřekl.

„Miluju tě víc než svůj život. Pochybuješ o tom?“

Četla to v jeho očích; jeho oči neuměly lhát. Uvěřila mu.

„Zachytil jsem správně vyznání z tvých rtů, když jsi mi poslala štít?“ Sklouzl rukama po jejím těle a přitiskl ji k sobě. Cítila, jak je vzrušený.

„Ano, ano, ano. Miluju tě. Miluju tě tak, že jsem bez tebe nemohla skoro dýchat. To kopí mě strašilo v hlavě ve dne v noci. Představovala jsem si, že ležíš na tom bojišti a už nikdy tě neuvidím.“

„Nebylo to tak hrozné,“ usmál se Wulfrik, „kopí zůstalo viset v brnění, jenom mě lehce škráblo. Už je to dávno zahojené. Jsem v docela dobrém stavu, abych mohl být ženichem.“

„To je žádost o ruku?“

„Ano, lásko moje,“ zašeptal Wulfrik a políbil ji do vlasů. „Jen mě ještě musíš přesvědčit, žes neměla v úmyslu svádět dnes večer senátora.“

„Jen trochu,“ uculila se Julie. „Hlavně jsem ho chtěla tou amforou vzít přes hlavu. Pak se převléct za komedianta a zmizet. Tady mám připravené šaty, které jsem si půjčila od služky. Někde za rohem bych se do nich převlékla a pak bych šla tak dlouho, dokud bych vás nenašla.“

„Doufám, žes nechtěla ukrást koně.“

„Říkám, že bych šla,“ loupla po něm pohledem. „O koni nepadlo ani slovo.“

„To se mi ulevilo,“ potměšile prohodil Wulfrik.

„Mně se uleví, až odsud budeme pryč,“ prohlásila Julie. „Jak se vlastně chceš dostat ven?“

„Berig tady pár dní slídl kolem. Chvíli nám trvalo, než jsme objevili tvoji skrýš. Dodávali jsme vám zeleninu.“

„Cože?“

„Jen se nediv. Jak jinak bychom zjistili, že rodina bude pořádát velkolepý večírek. Napadlo mě, že se zahalíme do hustých šálů a závojů a uprostřed té merendy prostě vyjdeme ven. Když se nezahalíme, musíme přes zeď, to je jasné.“

„V téhle tunice nikam nepolezeš,“ prohlásila laškovně Julie a začala mu projíždět dlaněmi přes žebra.

„Julie,“ snažil se jí napomenout Wulfrik, ale příliš se mu to nedařilo. Hlas měl ochraptělý, neskonálá touha mu rozpalovala tělo. „Kdy bude nejlepší nenápadně odejít?“

„Asi tak za půl hodiny,“ poznamenala, když se zaposlouchala do zvuků, které k nim pronikaly stěnou. „To začnou odcházet první hosté a ty rodiče nikdy nevyprovázejí.“

„Výborně,“ prohodil spokojeně, „to máme spoustu času.“

„Na co?“ podivila se Julie.

„Na co? Ty se ptáš na co?“ zvolal nedočkavě Wulfrik a začal z ní stahovat tuniku, pak spodničku, dokud před ním nestála docela nahá. „Jsi krásná, nejkrásnější...“ zašeptal a netrpělivě ze sebe serval římské oblečení, vzápětí skopl z nohou sandály. Dravě ji strhl do náruče, položil ji na pohovku a zalehl ji svým tělem.

Julie se pod ním prohnula a přitiskla se k němu.

Vnikl do ní tak lehce, jako by k sobě odjakživa patřili. Její tělo ho přijalo jako pochva přijímá meč, pro který byla stvořená.

„Moje,“ vydechl vášnivě. „Moje láska navždycky.“

„Můj,“ opakovala jako jeho ozvěna a stáhla mu hlavu dolů, aby dosáhla k jeho rtům.

Další slova zanikla v jejich dravém milování.

Čekala na něho příliš dlouho. Příliš dlouho propadala marné naději, aby dokázala ovládnout své roztoužené tělo. Její výkřik ztlumil hlubokým polibkem.

„Miluju tě,“ zamumlala blaženě a užívala si báječného pocitu, když se pomalu pohyboval hluboko v jejím klíně.

„Miluju tě,“ odpověděl, ale líbat ji nepřestal. „Je mi tak dobře, když ti to můžu říct.“

Usmála se a otočila hlavu.

„Neodcházej, ještě ne,“ zašeptala, když se začal zvedat.

„Musíme jít. Tvoji rodiče brzy zjistí, že urozeného senátora zdrželo něco víc než jen tvoje kouzlo.“

„Chtěla bych takhle zůstat navždy,“ povzdychla si, než jí sklouzl z těla a postavil se blízko ní. Byl nahý a zlatý ve světle lamp, byl úžasný.

„Musíme jít,“ připomněl jí znovu Wulfrik, natáhl ruku, zvedl ji z lenošky a jemně pohladil. „Miluju barvu tvé kůže, líbí se mi ten kontrast, když se naše ruce spojí.“ Julie se k němu znovu přitulila. „Jestli budeš tak blízko, nikdy se odtud nedostaneme,“ varoval Julii, „nejednou zjistíme, že kokrhají kohouti. Oblékni se. Je čas opustit dům tvého otce.“

Vyklouzla do své tuniky a v mžiku byla připravena na cestu. Přes tvář si cudně přetáhla závoj jako správně vychovaná vznešená žena, která se chystá vyjít na veřejnou ulici.

„Půjdem, paní?“ uklonil se před ní Wulfrik a galantně jí nabídl rámě.

Bylo to tak snadné.

Vyklouzli do haly a zapletli se mezi rozjařené hosty. Otroci pobíhali sem tam, volali nosítka, přinášeli dámské pláště. Wulfrik prošel přímo středem místnosti, Julie cupitala těsně po jeho boku. Za pár minut byli na ulici.

„Nespěchej, nikdo si nás ani nevšiml,“ šeptal Wulfrik, neboť cítil, jak se Julie chvěje. „Pomalů zajdeme za roh.“

Za rohem stál velký vůz s obrovským nákladem zakrytým plachtou. Dvě spící postavy se choulily vedle sebe na vozkově sedadle.

Juliiny sandály se svezly po vystouplém kameni a jenom ten nepatrný zvuk stačil, aby se vozkové probrali k životu.

„To jsou oni,“ donesl se k nim dvouhlasý šepot. „Julie.“

Studený čenich jí narazil do ruky, Šedivák radostně zakňučel.

„Bud' zticha!“

Byla to Ingunde, kdo ho okřikl, její bílé zuby zazářily v temné uličce. A pak popadla Julii do náruče a tiskla ji k sobě takovou silou, že nebylo jasné, kde se v té drobné dívce vůbec vzala. Julie vnímala prudkost objetí, tlak jejích rtů, trochu neohrabaný v temném příšeří. Přidal se Berig a Julie věděla, že je doma.

„Jedeme,“ zavelel Wulfrik, „za úsvitu projedeme bránou a pak se spojíme s ostatními. Pojedeme v malých skupinách, nebudeme tak představovat žádnou hrozbu. Budeme nenápadní a lépe zapadneme mezi lidi.“

Naklonil se dopředu a pobídl volské spřežení. Julie se naposledy otočila a pohlédla na svůj bývalý domov.

Už sem nepatřila.

„Upozorňuju tě, že vlasy si stříhat nebudu,“ zaslechla Beriga, který odpovídal na Ingundino škádlení.

„Miluju tě,“ zašeptala vroucně, zavěsila ruku za Wulfrikovu paži a opřela se o něho. „Konečně jsem doma.“

„Já taky. Vždycky jsem si myslel, že nenajdu domov dřív, dokud se někde neusadím. Teď však vím, že potřebuju být tam, kde je moje láska. Je to tak jednoduché, a přitom tak těžké to zjistit. Ty jsi můj domov, láska moje.“

Přitiskla se k němu a druhou ruku si položila na břicho. Nějak tušila, že dnes stvořili budoucnost. Že se dnes zrodilo dítě, po kterém tolik toužila. Wulfrikovi to zatím neřekne. Ne proto, že by jí nevěřil, i když je nepravděpodobné, že by to už mohla vědět. Ale jen by si o ni dělal starosti.

Wulfrik k ní otočil hlavu a Julie i v té tmě poznala, že se usmál. Vzal otěže do jedné ruky a druhou rukou ji objal.

Zapomněla na jeho skvělou schopnost číst z její řeči těla.

„Miluju vás oba,“ zašeptal.

Vůz se pomalu rozjel do noci, mířil do nového světa.

HISTORICKÝ DOVĚTEK

Alarich, Willa, Honorius a Galia Placidie jsou skutečnými historickými postavami. S fakty, která se dochovala o jejich životech, nenakládá příběh volně, snaží se je respektovat.

Drancování Říma Alarichem a Vizigóty se odehrálo 24. srpna roku 410 našeho letopočtu a trvalo tři dny. Podle historických pramenů to byla pozoruhodně klidná a v podstatě nekrvavá událost. Další záznamy o pohybu barbarských kmenů jsou velmi kusé a chudé. Popisují pochod Vizigótů na jih, uvádějí města dobytá cestou a jejich příjezd do Reggia v Kalábrii. Pravdivá je i divoká bouře, ztráta flotily a Alarichova smrt. Pohřeb vizigótského krále na dně řeky Bastenus v Cozenze je legendou, kterou nikdo nikdy nevyvrátil.

Události po legendárním pohřbu jsou nejisté a historické prameny se v jejich líčení rozcházejí nebo mlčí. Athaulf si vzal Galiu Placidii a stal se králem. Pohyb jeho lidí po další rok a půl není podrobně zmapovaný. Jisté je, že krátce po svém nástupu na trůn zemřel a králem se stal Willa. Konečně se do čela postavil muž, který se dokázal dohodnout s Honoriem. Vizigóti získali půdu a usadili se v části Galie, která je teď známa jako Akvitánie. Přešli i Pyreneje a založili velké vizigótské království španělské.

Až do počátku středověku zůstali Vizigóti v povědomí historie jako dlouhovlasí králové. Jednoduchý trik, jak se zbavit nebezpečného rivala, je v historii popsán. Stačilo mu ostříhat vlasy.

Gótové mají hlavní podíl na formování Evropy středověku. Položili základy k podobě Evropy, v níž žijeme dodnes.

Míšení jejich civilizace s římskou bylo pouze autorskou licencí pro milostný příběh Wulfrika a Julie. I když není málo těch, kteří i po těch letech tvrdí, že vědí, kde leží jejich dům. Ve stínu hory Mont Ventoux v jižní Francii. Možná tam jejich potomci žijí dodnes.